DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura | Sèrie P - Número 120

Vuitè període | Dimecres, 12 de maig de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 79, primera reunió

S U M A R I

Informe
del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2009 (tram. 360-00013/08) p. 3

Projecte de llei
dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència (tram. 200-00064/08) p. 20

Salutació
al president i a una delegació de la cambra de diputats de la província de Buenos Aires (Argentina) p. 35

Pregunta
al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'una reunió per a abordar les mesures de reducció del dèficit públic i sobre la retallada dels sous dels càrrecs públics (tram. 317-00356/08) p. 35

Pregunta
al president de la Generalitat sobre la continuïtat de les polítiques socials en l'aplicació de les mesures per a reduir el dèficit públic (tram. 317-00359/08) p. 37

Pregunta
al president de la Generalitat sobre les mesures per a reduir el dèficit públic i reactivar l'economia (tram. 317-00357/08) p. 38

Pregunta
al president de la Generalitat sobre la repercussió en les inversions en infraestructures a Catalunya de les mesures per a la reducció del dèficit públic anunciades pel Govern de l'Estat (tram. 317-00358/08) p. 39

Pregunta
al president de la Generalitat sobre les polítiques de suport a les famílies (tram. 317-00360/08) p. 40

Pregunta
al president de la Generalitat sobre la retallada de drets socials i la credibilitat de les mesures per a reduir el dèficit públic (tram. 317-00361/08) p. 41

Pregunta
al Govern sobre l'habitatge social (tram. 310-00424/08) p. 42

Pregunta
al Govern sobre el comportament de les cooperatives davant la crisi econòmica (tram. 310-00425/08) p. 43

→

Pregunta
al Govern sobre el recurs presentat per Endesa contra el Pla sectorial dels cabals de manteniment (tram. 310-00423/08) p. 44

Pregunta
al Govern sobre la gestió de l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2009, relativa a les persones en situació de dependència (tram. 310-00426/08) p. 45

Pregunta
al Govern sobre els elements de promoció turística per internet (tram. 310-00427/08) p. 47

Pregunta
al Govern sobre el decret relatiu a la pirotècnia i els cartutxos aprovat pel Govern de l'Estat (tram. 310-00422/08) p. 48

Projecte de llei
del Pla estadístic de Catalunya 2010-2013 (tram. 200-00079/08) p. 49

Projecte de llei
de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball (tram. 200-00062/08) p. 56

Projecte de llei
del Consell de Governs Locals (tram. 200-00068/08) p. 72

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 79.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Justícia, de Salut i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2009 (tram. 360-00013/08). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (Informe: BOPC 644).

2. Projecte de llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència (tram. 200-00064/08). Comissió de Benestar i Immigració. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 696, 3).

3. Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 2010-2013 (tram. 200-00079/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 699, 13).

4. Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball (tram. 200-00062/08). Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 655, 3; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 690, 28).

5. Projecte de llei del Consell de Governs Locals (tram. 200-00068/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 699, 3).

6. Projecte de llei de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral (tram. 200-00081/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 700, 3).

7. Interpel·lació al Govern sobre la propera temporada turística (tram. 300-00282/08). Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de contenció de la despesa (tram. 300-00284/08). Oriol Pujol i Ferrusola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00285/08). Oriol Pujol i Ferrusola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les mancances del sistema educatiu (tram. 300-00283/08). Grup Mixt. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la immigració irregular (tram. 302-00234/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desocupació dels joves (tram. 302-00235/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la formació professional (tram. 302-00236/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Informe
del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2009 (tram. 360-00013/08)

Em plau saludar, en nom de la cambra, el síndic de greuges, Rafael Ribó, i tot el seu equip, així com els defensors locals de Catalunya que avui ens acompanyen.

El primer punt de l'ordre del dia és l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2009. D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, la presentació del resum de l'Informe anual la fa l'il·lustre senyor Rafael Ribó i Massó, síndic de greuges.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

President, senyores diputades, senyors diputats, molt bon dia. Em disposo a presentar-los l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya per a l'exercici del 2009, complint amb el tràmit i procediment que està establert per llei. Aquest informe va ser dipositat en el Parlament el 22 de febrer, i va ser ja substanciat en quatre sessions de debat a la Comissió del Síndic de Greuges d'aquest Parlament.

I abans d'entrar en el mateix informe, voldria assenyalar un fet important que s'ha produït en aquesta cambra durant l'any 2009 i que afecta, ni que sigui a darrera hora, també l'informe, però que afecta de ple la institució del Síndic de Greuges. Em refereixo a la llei que vostès varen fer i aprovar, Llei 24/2009, de 23 de desembre, del Síndic de Greuges, que desenvolupa l'Estatut d'autonomia i que preveu totes les novetats que s'incorporen a l'ordenament legal respecte a les funcions, les competències, respecte a les formes de seguiment de les administracions, la col·laboració amb les administracions, l'accés via telemàtica als fons d'informació, la relació amb els mitjans de comunicació públics, l'exercici de la facultat de demanar un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre els processos legislatius en aquesta cambra, o l'establiment del mecanisme català de prevenció de la tortura i d'altres tractes o feines cruels, inhumanes o degradants, tal com preveu el tractat de Nacions Unides.

Els demanaria, senyores diputades, senyors diputats, que ara s'hi posessin fins als colzes i, a ser possible, amb una certa celeritat complissin el que diu la llei i nomenessin com a Parlament el Consell Social Assessor que ha de contribuir al funcionament d'aquest mecanisme. Hem fet una tasca –jo crec que pionera a Catalunya– sobre aquest tema, seguint fil per randa el que diuen les Nacions Unides; és exemplar, però ara que ens hem quedat a les portes d'empènyer la participació social i professional de totes i tots aquells que també estan motivats per aquest objectiu, puguin ser nomenats per aquest Parlament i el síndic pugui ja definitivament posar en marxa aquest mecanisme.

I també, abans d'entrar en l'informe per si mateix, voldria subratllar un fet que es produeix en el ple d'avui del Parlament i que es relaciona amb el contingut de l'informe. Vostès avui votaran el Projecte de llei sobre els drets i oportunitats de la infància i l'adolescència; projecte que també reforça les institucions de garantia dels drets, com el Síndic de Greuges, tal com ho ha fet l'Estatut o la llei que acabo de citar. Molts dels aspectes que nosaltres assenyalàvem a l'Informe extraordinari sobre la protecció a la infància en situació d'alt risc social a Catalunya, que vàrem presentar el 2009 a la cambra i vàrem discutir ja a la comissió del síndic, estan presents a l'hora d'analitzar aquest projecte de llei, i tant de bo trobessin la resposta eficaç en el marc d'aquesta futura llei. Fruit dels debats i el consens sobre aquest projecte de llei, es reforça la figura del síndic i del seu adjunt –avui adjunta– per a la defensa dels drets dels infants i de l'adolescència, es preveu la possibilitat i el mandat de presentar un informe específic, monogràfic, sobre el compliment de la Convenció Internacional de Drets de la Infància a Catalunya, presentar-lo en aquesta cambra.

Nosaltres a l'informe dediquem un apartat important als temes de la infància, i de nou assenyalem la probable i possible, d'acord amb les queixes i altres resolucions, inadequació del recurs assignat o la lentitud en l'execució de determinades mesures i propostes de cara a preveure i combatre el risc en la infància. Voldria tornar a subratllar que seria important que la prioritat sobre l'acolliment estigués en el primer rengle de les polítiques d'infància. S'incrementen dotacions, però com quan parlem d'altres temes, segurament són insuficients, no només perquè ho diguin les queixes que arriben al síndic, sinó pel fet social de les demandes i les necessitats que hi ha al nostre propi país.

En aquest apartat hem tractat temes com el de la situació dels menors immigrats no acompanyats, que independentment de la polèmica sobre les proves d'edat, que correspon als experts resoldre, o dilucidar el que pot succeir, sí que implica segurament encara una insuficient atenció a tot el procediment legal de la tutela, de la informació i de la vehiculació que ha de fer l'administració sobre aquests menors.

Els comunico que d'aquí a pocs dies, d'aquí a unes setmanes, aquest Parlament rebrà el Consell Assessor Jove del síndic, que ja funciona per tercer any, i que està compost per nois i noies de dotze anys en amunt de Catalunya que ens ajuden en la tasca de valoració i d'orientació sobre recomanacions a l'entorn de la problemàtica de la infància.

A l'informe s'evidencia que l'any 2009, en el síndic, s'ha treballat sobre 5.941 queixes, 105 actuacions d'ofici i 18.914 consultes. Si comparem com darrer informe i del primer mandat aquest amb el de 2004, pràcticament per cada actuació el 2004 se n'han realitzat quatre el 2009. S'han atès de l'ordre de 28.504 persones a la institució. Ara, amb la nova normativa, vull advertir i subratllar que, aplicada tal qual i amb la nova informatització de les dades, afegim més rigor a l'entrada de les demandes del síndic, la qual cosa pot implicar fins i tot una certa davallada de les xifres per poder posar major consistència i maduresa a l'exercici democràtic, primer, del dret a la consulta, i segon, del dret a la queixa.

Per matèries, per primer any, el procediment administratiu queda lleugerament per sota d'altres qüestions. Cada any parlàvem de la queixa sobre el procediment administratiu com la primera a assenyalar en totes les administracions. Enguany, per un petit percentatge, van pel davant qüestions que afecten l'urbanisme i l'habitatge, molt lligat al tema de la renda bàsica a emancipació, i qüestions que afecten els serveis socials, molt lligat a la Llei d'autonomia personal.

I també he de dir com a novetat d'enguany, del 2009, que per primera vegada l'administració assenyalada com la més no col·laboradora, l'any 2009, l'Ajuntament de Reus, a les dues setmanes d'haver publicat l'informe aquesta dada, el síndic rebia el seu alcalde amb els deures fets. Jo he retornat la visita en aquest alcalde per subratllar pedagògicament la importància d'una relació de col·laboració immediata i fluïda entre el que es pot detectar al síndic com a mancances i el que es pot resoldre a l'administració quan hom vol complir amb la garantia dels drets.

Hem realitzat tantes activitats com hem pogut de difusió i de proximitat a la població de la institució. Hem realitzat, per exemple, quinze visites institucionals completes de l'oficina a poblacions de Catalunya per atendre durant tot un dia aquesta població, però també per tenir l'oportunitat de conèixer problemàtiques concretes i tenir un contacte molt més directe amb entitats i col·lectius que també es dediquen a la defensa dels drets, i òbviament també per dialogar i supervisar administracions, tant en el camp sanitari, educatiu, policial o social.

Hem incrementat les nostres relacions amb altres institucions, de cara a un aprenentatge i una formació de la nostra pròpia institució. Saben vostès que el Congrés mundial de l'Institut de l'Ombudsman celebrat a Estocolm el juny del 2009 vaig tenir l'honor de ser elegit *chairman*, president de l'institut a escala europea. Això encara ens ha permès una major proximitat a institucions que, òbviament, per no haver patit una llarguíssima dictadura com nosaltres, ens porten moltíssims anys d'avantatge, de maduresa democràtica i d'exercici d'aquests drets.

Hem participat, com sempre, en totes aquelles iniciatives que hem promogut de *coordinación* amb altres defensors de l'Estat espanyol, ja sigui a nivell d'Estat com autonòmics, i hem col·laborat tant com hem sabut i

pogut amb els síndics locals de Catalunya, d'acord amb el conveni que tenim establert, tant en el vessant d'intercanvi d'experiències, d'assessorament i de formació, practicant també la via dels convenis de supervisió singular amb aquells ajuntaments que, per diversos motius, també per estalvi públic, ens demanen un exercici monogràfic de supervisió dels drets en aquella localitat. I hem treballat, per suposat, amb els defensors universitaris avui existents a totes les universitats de Catalunya.

I per últim, en aquest apartat de relacions, voldria assenyalar que continuem aprofundint els programes de cooperació des del Síndic de Greuges. Continuem col·laborant amb una situació punyent, difícil i, de vegades –i no és un símil material–, explosiva com la de Bòsnia-Herzegovina, per consolidar el defensor dels drets en aquella república, i continuem aprofundint el treball a Voivodina i a Sèrbia de cara a l'assistència jurídica gratuïta o al servei d'orientació jurídica. Diputades i diputats d'aquest Parlament, d'aquesta legislatura, en varen ser testimonis amb la missió que vàrem muntar per anar-ho a conèixer de prop.

Quines temàtiques podríem assenyalar com a més importants de l'informe a part de la que ja he relatat a l'entorn de la infància? La primera qüestió que hem presentat en el frontispici de l'informe del 2009 és una crida a l'atenció per la manca de priorització de determinades polítiques socials, especialment aquelles que s'han d'adreçar als sectors més vulnerables, com el que acabo de dir d'infància. Manllevaria paraules de Ramon Llull perquè s'entengui el que volem dir sobre com treballar en moments de crisi. Ens diu Llull: «Vull morir en pèlag d'amor. / Per ésser gran no n'hai paor / de mal príncep ne mal pastor. / Tots jorns consir la deshonor / que fan a Déu li gran senyor / qui meten lo món en error.» Res més lluny de la intenció d'aquest síndic que «metre el món en error», ans al contrari: assenyalar que en aquests moments de crisi econòmica important i de retallades anunciades fa molt poca estona, com qui més el síndic –i ho ha practicat en aquest mandat retallant un 28 per cent ja els sous dels càrrecs de la institució–, com qui més el síndic avença en la línia de contribuir a l'esforç col·lectiu per governar la cosa pública.

Però atenció: així i tot, també podem continuar assenyalant prioritats. I el que diu l'informe del 2009, a partir de les queixes rebudes, és que en alguns camps concrets, molt sensibles, a prop de la línia de flotació de la inclusió social, possiblement no s'ha tingut prou sensibilitat a l'hora de fixar aquestes prioritats. Som conscients d'esforços pressupostaris, i en parlarem, d'alguns; els valorem i ens en felicitem. Però en els camps, torno a dir, precisos que assenyala l'informe propers a la vulnerabilitat, demanaríem un major esforç, d'acord amb el que rep aquesta institució per augmentar les possibilitats de la igualtat d'oportunitats i de la inclusió social. Ens podem referir, com hem fet en la presentació de l'informe, a la infància, a l'habitatge, als serveis socials i a l'educació. Detectem en aquest sentit mancances en polítiques públiques d'habitatge. Hi han mesures tan importants com la renda bàsica d'emancipació dels joves, que són molt positives, administrades pel Govern espanyol i pel Govern de Catalunya, que legítimament i lògicament provoquen una cascada de queixes a partir de les possibles disfuncions en la seva administració, però també trobem mancances en la concessió d'ajuts de lloguer en temes socials quan s'esgoten partides pressupostàries, malgrat el compliment molt elevat de tots els requisits per part dels que ho demanen. Si en temps de bonança econòmica els problemes a l'entorn de l'habitatge poden ser un factor d'exclusió social per als col·lectius més febles, en etapa de crisi econòmica el risc s'estén.

En aquesta mateixa línia, i amb un argument paral·lel, podríem parlar de mancances detectades en el dret a l'educació. És un pas endavant la Llei d'educació de Catalunya, i el síndic ha valorat, i amb informes monogràfics ho ha subratllat, avenços positius en alguns aspectes d'aquella llei. Però detectem dificultats per assegurar el dret a l'educació en un context difícil pels pressupostos, però també d'increment de les necessitats de la població. Hi han camps de necessitats educatives especials, de mesures d'ajut, de planificació i construcció escolar, de serveis escolars on es nota o una congelació o una regressió. Podem parlar, com en el darrer informe que hem presentat al Parlament, pendent de discussió en comissió, per exemple del transport i dels menjadors escolars. I podem veure l'esforç que es fa en beques a menjador escolar, malgrat que continua creixent el nombre de famílies que rebutgen les beques parcials pel fet de no poder-ne gaudir, i fugen d'un instrument tan important per a la socialització i la igualtat d'oportunitats en l'ensenyament com és el menjador. Els puc dir que es demostra que en els llocs amb més absentisme escolar és on hi ha menys possibilitats d'accés al menjador. Però en transport escolar, per exemple, no solament els ciutadans o les persones concretes: els consells comarcals ens estan assenyalant com pot ser un error haver congelat les partides que ajudaven a garantir aquest dret.

Podem assenyalar que aquestes quatre qüestions que acabo de subratllar no són les més importants de l'informe, numèricament no són les que generen més queixes, són aquelles que qualitativament l'any 2009 –i bastant abans de les retallades que s'anuncien aquest matí– ens donen puntes d'alerta –i és en aquest sentit que ho vull dipositar en aquesta cambra– sobre com es fan les prioritats quan toquem tan avall la línia de flotació.

Altres elements importants a destacar de l'informe, triats per un ordre seguint les compareixences en comissió i la seva exposició en aquest volum que està a disposició de totes i tots vostès amb el CD corresponent, amb totes les actuacions, amb milers i milers de documents, que s'ha fet l'any 2009. Començaria pel tema del padró i la realitat dels immigrants.

Vàrem presentar en aquesta cambra a finals del 2007 i principis del 2008 un informe monogràfic sobre la gestió del padró municipal de cara als immigrants. Fa, ja, a la vora de dos anys i mig. I el vàrem discutir. Què s'assenyalava, en aquell informe? Atenció!: hi ha una disparitat de criteris excessiva i una instrumentalització errònia del padró per part d'autoritats públiques. Ho torno a dir: «A finals del 2007, principis del 2008.» Continuen existint. Aquests fets continuen estan presents. Coneixem els esforços de l'Adminis-

tració per intentar tancar aquest ventall de dispar interpretació del padró, però continuen existint aquestes problemàtiques.

El padró ha de reflectir la realitat d'un municipi. Ho diu la llei, no ho diu el síndic. El padró ha de ser el reflectiment de qui hi ha en un municipi. I s'han de demanar les proves que diu la llei per ser empadronat, com és la identitat i com és la demostració de viure en aquell municipi. No fer-ho així, no només és atemptar contra la llei, és tapar-se els ulls davant d'una realitat. És desconèixer quina és la composició del municipi, desconèixer quines són les..., o fer polítiques públiques sobre bases no del tot exactes per aplicar en aquest municipi, i fins i tot negar-se o reduir-se l'entrada de cabals públics que vindran en funció de les dades que doni el padró.

Nosaltres ho hem assenyalat, per exemple, davant de l'Ajuntament de Tortosa quan continua, *erre que erre*, en dir-nos que utilitzarà el padró per combatre la sobreexplotació dels habitatges. Aquest Parlament ha fet una llei d'habitatge que té instruments molt precisos, molts clars i molt efectius per combatre la sobreexplotació d'habitatge, que aquest Síndic aplaudirà i empenyerà perquè es realitzin, però no és el padró, l'instrument a utilitzar per aquest objectiu.

Se'ns ha demanat sovint sobre la temàtica de l'empadronament a la ciutat de Vic. I ho torno a dir, com contesto sempre, que Vic és una ciutat exemplar pel que és la política educativa respecte a la immigració. Fou pionera, i ho va començar en Jacint Codina. I va ser seguit per d'altres poblacions de Catalunya, amb una tasca que s'ha de començar de bell antuvi i que triga molts anys a donar fruits. Allà en dóna, com en d'altres poblacions, com Olot o com Mataró. Però això no vol dir que es pugui caure en el parany, que a més rep la corresponent sobredimensió mediàtica, de voler, de nou, instrumentalitzar el padró. No només ho diu el Síndic, ho ha dit també l'Agència Catalana de Protecció de Dades: no sembla que s'ajusti al principi de proporcionalitat, aquesta política d'intentar delatar la gent que es vulgui inscriure en el padró amb una situació d'il·legalitat.

Voldria assenyalar, en segon lloc, com a tema també nou en el 2009 el dels consumidors, especialment pel que fa a la previsió estatutària que el Síndic pot supervisar empreses privades que forneixen serveis d'interès general. Per primera vegada en aquest informe trobaran compte d'actuacions amb relació a empreses com FECSA-Endesa, Telefónica, Gas Natural, Aigües de Barcelona o Ferrocarrils de la Generalitat; fruit d'uns convenis i fruit d'aquell encàrrec estatutari, amb una gran novetat que hem pogut explicar en el Congrés Mundial d'Estocolm i que està sent seguida en les democràcies més avançades arreu del món.

Hi ha hagut en el camp del consum un increment notable de queixes amb relació a la prestació del subministrament elèctric, especialment amb l'entrada en vigor de diverses previsions normatives en matèria de facturació. O també hi ha hagut un increment de queixes a l'entorn de l'apagada analògica i la desaparició de les emissions televisives, especialment quan es confon l'arribada del senyal amb el que és l'arribada dels continguts, i la necessitat de subvencionar potser encara més el que és la política de cara a l'emissió per satèl·lit.

L'any 2009 també subratllaríem el fet d'haver aprovat un codi de bones pràctiques administratives i que ha estat distribuït a totes les administracions de Catalunya –algunes de les quals, encara escadusseres, ens han contestat positivament i ho han assumit com un element propi normatiu en el seu àmbit–, que emana de l'article de l'Estatut que reconeix el dret a una bona Administració, emana de la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea, i el dia 17 de maig, en aquest Parlament, en la Comissió del Síndic de Greuges, discutirem el contingut d'aquest codi. Justament, demà, iniciem en el Síndic dos dies de debat amb experts d'arreu del món sobre el dret a l'accés a la informació.

Senyores diputades i senyors diputats, amb molta humilitat, posin molta atenció al dret d'accés a la informació. Ja no hi ha cap barrera tecnològica, no hi ha cap barrera social, ni hi ha cap barrera política per impedir que qualsevol persona accedeixi tranquil·lament, amb celeritat i immediatesa a tota informació pública. No només hi ha els càrrecs electes, dels quals encara continuem rebent queixes, d'un color o d'un altre, i quan gira la truita, a l'inrevés, que em nega la informació en el meu municipi.

No només això, que atempta, encara pitjor, contra el principi de la participació democràtica. Tota la població d'una democràcia té dret a accedir a la informació. Ho diuen els tractats internacionals que hem de complir. I a Espanya i a Catalunya anem endarrerits en el desenvolupament normatiu d'aquest dret. I els ho torno a dir, no hi ha cap barrera tecnològica, qualsevol dels seus marrecs, dels seus fills o filles pot accedir a qualsevol racó d'informació arreu del món a través de la xarxa. Per què no es pot accedir a la de l'Administració? Quan és un dret, ho torno a dir, ja definit i, a més, amb instruments tecnològics per fer-lo efectiu.

Hem tingut també en l'informe del 2009 reflectiment d'aspectes que molt específicament afecten el dret en l'àmbit de la salut, com és el que hem treballat amb les llistes d'espera o amb la història clínica compartida o amb la salut reproductiva o amb la síndrome de sensibilitat química múltiple. Amb una receptivitat amb previsions cap a la conselleria que coincidim plenament en la seva solució.

Hem tingut, de nou, l'evidència que Catalunya avança amb maduresa democràtica quan cada vegada més se'ns reclama el dret a viure en un entorn sense sorolls: el dret al repòs, a combatre la contaminació acústica. I l'informe torna a assenyalar que en matèria d'autorització i de control d'activitats que afecta la contaminació acústica es continuen presentant queixes, conseqüència de manca de coordinació entre administracions locals i administració autonòmica.

Tenim els instruments, es poden perfeccionar, si ho volen, però ja disposem d'instruments com perquè, aplicats de forma coordinada i amb celeritat, i no refugiar-se en multes coercitives i tota una sèrie de processos que no s'acaben mai..., que quan ve l'estiu s'obliden i

quan ha passat la temporada d'estiu, quan ja no hi ha el soroll, tornen a posar-se en evidència, per respectar aquest dret tan elemental que és una mostra de maduresa democràtica.

Hem detectat, de nou, el greu problema de massificació del sistema penitenciari, el qual, evidentment, malgrat els esforços clars que fa el Departament de Justícia per augmentar el nombre de places, es mostren insuficients. I hem subratllat, de nou, la necessitat de mesures alternatives o de concessió de règims de vida en semillibertat i una menor aplicació de la presó provisional.

Creiem que cal equilibrar el tractament amb la seguretat necessària en els centres penitenciaris. Creiem que cal «mimar» el personal que treballa en aquests centres, dotant-lo de més mitjans i segurament de major contingent, especialment pel que és la funció de reeducació i de reinserció. I podem veure també que en l'aplicació d'aspectes regimentals les queixes evidencien que no sempre –no sempre– s'utilitzen procediments garantistes amb els drets dels interns.

Hem rebut queixes de nou sobre actuacions desproporcionades dels cossos de seguretat, i especialment amb la dificultat que hi ha de provar les situacions denunciades, donada la presumpció de veracitat de l'Administració i que fa molt difícil la resolució objectiva d'aquests casos. Hem tingut un reconeixement per part del Departament d'Interior de diverses irregularitats en l'actuació dels Mossos d'Esquadra en el desallotjament dels estudiants de la Universitat de Barcelona.

I, pel que fa a l'Administració de Justícia, rebem queixes sobre el retard en la tramitació d'alguns procediments judicials, enguany, el 2009, especialment acusat en temes que afecten els registres civils.

I, per últim, tenim també un apartat a assenyalar en l'aspecte tributari. En el text de l'informe són tractats dos aspectes amb una transcendència social destacada: el concepte de residència habitual en cas de transmitents o causants dependents, i l'aplicació de l'impost de vehicles de tracció mecànica en persones amb discapacitats, que donen lloc a autèntics processos, jo diria, estrafolaris, quan es triga en aquest reconeixement, malgrat que hi ha hagut un reconeixement a la discapacitat molt abans de la solució tributària.

Deixo per al final una qüestió molt singular que voldria alertar com a síndic en acabar aquesta intervenció. Sé que és una qüestió difícil i de vegades que motiva incomprensions, molt especialment fora de Catalunya, em refereixo als drets lingüístics a Catalunya. Altres anys hem alertat de coses que ens semblaven significatives, com era el tema de la segregació escolar. L'informe que els presento recull, en tot l'any 2009, 32 queixes sobre drets lingüístics –9 de vulneracions de drets de castellanoparlants, 14 de vulneracions de drets de catalanoparlants–, sobre 5.961 queixes, una xifra absolutament petita, minúscula.

Però, atenció..., això cal «mimar-ho». I per «mimar» això cal unes normes molt clares, com les que hi han des de l'inici de la democràcia, amb una aplicació tranquil·la i serena. El síndic vol alertar, pel que coneix de possible sentència del Tribunal Constitucional, que aquesta convivència i aquest element tan fi i tan important i tan assumit per una enorme majoria de la població, pot estar en perill. Recordo el que coneixem d'una sentència, avui s'ha conegut encara en termes més durs, i de recursos com el que el mateix *defensor del pueblo* va plantejar.

Nosaltres creiem que això pot afectar els drets dels ciutadans de Catalunya. El que diu l'article sisè del títol preliminar ha passat diverses vegades pel sedàs constitucional, ha rebut elogis claríssims jurídics solemnes del Consell d'Europa i del Tribunal de Drets Humans a escala europea. És un tema que el síndic, any rere any, els diu, que «amb l'anàlisi de la normativa es veu un compliment de tots els mandats superiors, que de l'experiència de treballar en tot el territori es denota una nul·la conflictivitat social sobre aquesta qüestió», més enllà d'anècdotes puntuals. I que és un tema des de la recepció de queixes que és mínim. Atenció que no ens el malmetin. I aquest Parlament estigui molt amatent amb qualsevol mesura que signifiqui la preservació d'aquest clima. És una qüestió molt particular de Catalunya. Si els parlo de temes socials, de temes ambientals, de temes de treball, ho podem aplicar a qualsevol actitud del món. És molt singular per al cas de Catalunya.

Els ho dic des d'aquesta triple dimensió, des de l'experiència del síndic en el tema legal, de l'experiència en l'intercanvi amb totes les entitats de Catalunya o de la recepció de queixes. Els ho dic també amb les paraules de l'Espriu, que les paraules vessen de sentit: «Caldrà que digui de seguida prou i que vulgui caminar de nou.» Tant de bo ho sabéssim fer amb la mateixa intel·ligència amb què hem dut aquest vaixell fins avui!

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ribó. I ara els grups parlamentaris poden fixar la seva posició. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora, Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, donem la benvinguda al síndic per l'exposició que ha fet i a tot l'equip que l'acompanya.

Comencem ja l'informe, perquè és un informe molt extens, i, per tant, doncs, molt dens amb el temps de què disposem. Presentem aquest darrer informe d'aquesta legislatura i segurament l'últim amb aquestes característiques per dos motius: el primer, perquè el 23 de desembre de 2009 vam aprovar una llei que modificava i ampliava les competències del síndic, fet que exigeix un informe diferent, tant en contingut com segurament en nombre. I, dos, perquè aquest Parlament està expectant en com quedaran les competències del Síndic de Greuges, si part de l'Estatut d'autonomia fos declarat inconstitucional o reinterpretat pel Tribunal Constitucional.

Avui, aquí, en la seu parlamentaria, no podem deixar de desaprovar i criticar els motius que han portat aquest

nou recurs, el segon recurs, presentat, no pel Partit Popular –no pel Partit Popular–, sinó pel Defensor del Pueblo l'abril d'aquest any 2010.

Una observació molt concreta sobre les dades de l'informe: 28.504 persones han estat ateses per la institució del síndic durant aquest any 2009; és una dada significativa que avala la conveniència de l'existència del síndic. I de les 24.960 actuacions totals, 18.914 ho han estat en forma de consulta, un 76 per cent de tota l'actuació. I realment nosaltres ens plantegem que això és curiós, que hi hagi tantes consultes, quan aquest Govern ens inunda d'informació sobre cada pas que fa, que pensa fer o que no fa. Creiem que com a govern..., creiem certament que s'hauria o que haurien de fer una seriosa reflexió.

Torno a recordar per la seva rellevància les dades que ha comentat el síndic una mica més detingudament. Les matèries que més queixes han rebut aquest any han invertit l'ordre: per primera vegada, l'urbanisme i l'habitatge passa a ser la primera en el rànquing de queixes; els serveis socials, la segona, i en el tercer lloc, la primera, que era l'Administració pública. Les matèries que més consultes han rebut han estat sobre consum, seguida d'Administració pública i urbanisme i habitatge.

Pel que fa a les actuacions d'ofici, el nombre més alt ha estat en infància i adolescència i en urbanisme i en educació i salut. I avalem la priorització feta en les actuacions d'ofici, però expressem la necessitat que la institució les incrementi en altres àmbits que afecten el benestar i la cohesió social.

En un dels àmbits analitzats, l'Administració pública i participació ciutadana en els assumptes públics, doncs, és que tornaríem a repetir el de molts informes que ja hem anat comentant, els problemes i les queixes de sempre, ho ha dit abans el síndic: la gran dificultat, i específica, en l'accés a la informació; es triga molt a resoldre, a resoldre les situacions o les reclamacions; la responsabilitat patrimonial; la manca de resolució en els terminis establerts; el seguiment de procediments fins i tot heterodoxos; la mateixa funció pública, tant en l'accés a la funció pública com en la previsió dels llocs de treball, la provisió, com en els drets del personal, dels empleats públics, i això que denuncien poc, els empleats públics. Però, bé, què volem dir?; sabem que aquesta és una de les polítiques pitjors que –que aquest Govern tripartit ha incrementat, en aquest segon Govern tripartit–, doncs, s'ha fet.

Quant a la salut, ho deia abans el síndic, les llistes d'espera, la història clínica compartida, la salut reproductiva, la síndrome de la sensibilitat química múltiple. Aquests són queixes importants a tenir en compte, a millorar; algunes d'elles repetides, ja. Igualment cal millorar el transport sanitari i el transport d'urgència.

I el medi ambient, també ho deia abans el síndic, sembla mentida, doncs, que sigui impossible viure en un entorn sense sorolls; ara, en aquest cas, doncs, ens trobem que per les càrregues i les descàrregues de les mercaderies.

L'habitatge. El síndic destaca la ineficiència de l'Administració catalana a l'hora de resoldre l'ajut conegut com la renda bàsica d'emancipació; lentitud, retards i errors d'Adigsa a l'hora de resoldre les sol·licituds i els recursos; inexplicables interrupcions en el pagament de l'ajut; l'explicació del sistema de pagament, que hi han hagut problemes, hi han hagut conflictes, no justifica no obstant el fet de les queixes que plantegen els joves, la qual cosa, en paraules literals del síndic, fa pensar que també hi ha altres factors que han contribuït a generar el desgavell constatat en la gestió i pagament de la renda bàsica d'emancipació. I també cita el síndic que considera inacceptable que les administracions no ofereixin informació suficient i entenedora.

El síndic, de fet, suspèn el Govern en qüestions com per exemple el retard en els lliuraments dels habitatges amb protecció oficial un cop efectuat el sorteig; la insuficiència de les borses d'habitatge públic; la ineficàcia dels convenis subscrits entre l'Administració i les entitats financeres; la falta de pressupost per atendre les demandes d'ajut per al pagament de lloguer; les bestretes de la rehabilitació, i la manca d'agilitat necessària en la tramitació dels ajuts per a aquesta rehabilitació.

En definitiva, les queixes rebudes, en especial pel que fa a la renda d'emancipació, i les denúncies del ciutadà sobre habitatge avalen totes aquestes interpel·lacions que el nostre grup parlamentari ha anat presentant al llarg de tota aquesta legislatura i que desautoritzen moltes notes triomfals que presenta el Govern. Ja sé –ja sé– que el Govern o els grups que donen suport al Govern diran, i ens ho diran, ens explicaran moltes dades, que abans tot això no es feia. Però, bé, nosaltres el que els diem és que, almenys, el que es feia, entenem que es feia millor que el que es fa ara.

Consum. Pel que fa al consum, considerem penós que el Govern de la Generalitat sigui l'Administració que pitjor respon a les demandes del síndic. En els tres blocs d'atenció del síndic –l'Agència Catalana de Consum, els ajuntaments i els consells comarcals, i les empreses privades–, resulta que literalment diu el síndic: «Les respostes que es reben de l'Agència Catalana de Consum en les peticions d'informe i/o suggeriments excedeixen amb escreix els terminis legalment establerts, la qual cosa caldrà millorar en el futur. Aquests retards quan tenen a veure amb queixes derivades de la manca d'informació a les persones interessades per part d'aquests organismes incrementen la sensació de desatenció i no ajuden a generar confiança en la cosa pública.» I avui no és que la confiança sigui un element que ens sobra en la cosa pública.

Quant als serveis socials, el diputat Cleries ho ha dit força vegades, es fa pagar la crisi a les polítiques socials. La manca de recursos també ha provocat que determinades prestacions de caràcter econòmic s'endarrereixin o fins i tot es redueixin, amb la conseqüent afectació, lògicament, dels drets de les persones.

Paràlisi de la Llei de serveis socials, per desplegar la Llei de la dependència. I tenim competència exclusiva en serveis socials, ergo estem fent una renúncia dels drets de les persones, de la gestió d'aquests drets, i estem fent en definitiva una renúncia de l'autogovern.

La Llei de la dependència: endarreriments en terminis i entre la valoració i el PIA; atenció i informació deficient; persones que moren sense PIA i ningú cobra

aquests deutes; el PIA no acordat per la manca de respecte als terminis de l'Administració; no es respecta el dret a triar; falten places residencials; es prioritza el xec, que és la prestació econòmica, per sobre del servei, contràriament al que es diu a la llei; la prestació econòmica que s'havia de donar extraordinàriament, és a dir, al cuidador no professional, és la més habitual.

Quant a la discapacitat, doncs, els certificats de grau de discapacitat es tarda una pila de temps a obtenir-los; la retallada d'ajudes tècniques; algunes ajudes no s'han convocat; falten recursos residencials, és a dir, places residencials.

La inclusió social: falta un pla d'inclusió social amb recursos econòmics; en les prestacions econòmiques de caràcter social, evidentment, hi insistim, falten recursos; hi ha prestacions econòmiques per necessitats bàsiques del 2008 que encara eren pendents de resoldre a l'època de l'informe; les vídues han perdut el complement; les famílies, moltes famílies no havien cobrat l'ajut del 2008 el 2009, i les prestacions econòmiques congelades; no s'han ampliat les franges d'edat dels zero-tres anys o dels zero-sis. I ja veurem com acaben avui totes aquestes mesures quant a les famílies amb les mesures que ha promulgat o que diu promulgar el Govern Zapatero per a l'estabilitat pressupostària; algunes d'elles ja hem començat a veure que afecten de ple les famílies.

I les relacions laborals i pensions: doncs, els treballadors i les escoles taller, les cases d'ofici i tallers d'ocupació. Mirin, si s'acaba prescindint de les escoles taller, les cases d'ofici i els tallers d'ocupació aquests treballadors quedaran sense lloc de treball i tindrem una manca de resposta als joves que estan afectats pel fracàs escolar.

Els ajuts a la promoció de l'ocupació autònoma. Es va promulgar una ordre l'any 2006 que escurçava terminis per poder dur a terme les sol·licituds d'ajuda per part d'un col·lectiu que no està passant precisament pels millors dels seus moments, el col·lectiu dels autònoms. Doncs, bé, el síndic ha considerat que el canvi de termini de presentació de les sol·licituds ha perjudicat les persones que tenien expectatives, per la qual cosa va suggerir que es revisessin d'ofici totes aquestes sol·licituds i fins i tot s'obrís un nou termini; el Departament de Treball ho ha denegat.

Justícia. Les dilacions, la saturació i els retards en els processos judicials continuen sense resolució. I continuen els problemes amb els programes o amb l'atenció dels advocats del torn d'ofici. I es manté i s'incrementa el problema de massificació per l'increment d'interns. La solució de l'increment de mesures penals alternatives no dóna resposta, i aquesta justament era una actuació estrella del Departament de Justícia.

Quant a infància. Les resolucions de situació de desemparament s'aturen per no generar llista d'espera; és greu: tots ens autoenganyem, tots feliços. S'han detectat tractes inadequats en determinats casos: càstigs físics i psicològics molt més enllà de la contenció raonable, que entenem necessària en alguns casos. I moltes famílies d'acollida no han estat ni estan ben ateses, i a més a més hi ha una ostensible falta de seguiment de les famílies i l'infant d'acollida. I hi ha queixes sobretot en el tractament de l'Institut Català de l'Adopció a les famílies que sol·liciten l'adopció.

I quant a l'educació, doncs, bé, ho dèiem l'altre dia: el retard en el desenvolupament de la LEC, de la Llei d'educació de Catalunya; pel que fa a la distribució equitativa dels alumnes de risc, o bé els problemes de reducció del personal de suport i alguns serveis als centres educatius.

La llengua, ja ho hem dit, ho ha dit el síndic: només trenta-dues queixes, però anem amb compte, perquè, doncs, se n'han presentat nou de castellanoparlants, catorze de catalanoparlants, però hem de recordar que tothom té dret a relacionar-se amb l'Administració de l'Estat a Catalunya amb la llengua que triï, i hem de cuidar la qüestió.

Altres activitats que nosaltres valorem i volem dir-ho, valorem absolutament positives, per part del síndic, que són les visites al territori, les relacions amb altres *ombudsmen*, les activitats de cooperació i les activitats de difusió. Totes aquestes activitats prestigien la institució i el sentit democràtic i de justícia social del nostre país.

I per acabar, no podem permetre que tota l'activitat d'aquesta institució es dilueixi o sigui secundària. I em refereixo a...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

Acabo, senyor president. I em refereixo a com incideixi en aquest cas la sentència del Tribunal Constitucional. I demanem als grups parlamentaris que donen suport al Govern, i em dirigeixo molt especialment al Partit Socialistes de Catalunya, que facin alguna cosa per arreglar-ho amb el Govern socialista d'Espanya, però que facin alguna cosa més que gestos, que actuïn i que obtinguin resultats, si en són capaços.

I per acabar, li demanem al president Montilla, ara que fa reunions amb dirigents de tot tipus i color, que influeixi al president del Govern, senyor Zapatero, en la resolució positiva dels recursos, i que es reuneixi...

El vicepresident primer

Senyora diputada!

La Sra. Pifarré i Matas

Acabo president...

El vicepresident primer

És que hauria d'haver acabat abans ja.

La Sra. Pifarré i Matas

I que convenci el senyor Múgica que retiri els existents i no en posi de nous per qüestions que no tenen res a veure amb protecció dels drets de les persones i sí amb la concepció anacrònica i obsessiva d'una Espanya rància i jacobina.

El vicepresident primer

Senyora diputada!

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, donar la benvinguda al senyor Ribó, el síndic de greuges, i a tot el seu equip renovat.

Gràcies, senyor Ribó, per la seva exposició; el felicito a vostè i la felicitació la faig extensiva al seu equip de col·laboradors anteriors, la majoria dels quals, doncs, han intervingut de forma decisiva en l'elaboració d'aquesta memòria.

En general, la relació amb la comissió parlamentària del Síndic de Greuges, i amb mi, en particular, ha estat fluïda i franca. Ha nomenat vostè un equip renovat, li hem fet confiança i té vostè per endavant un horitzó dilatat –nou anys–; a vostè l'hem nomenat perquè dugui a terme un projecte d'abast estratègic i celebrem que es proposi l'objectiu de revisar a fons la institució perquè sigui més propera, més àgil i més efectiva. És un objectiu que compartim.

Valorem que no nomeni nous adjunts sectorials. És una mesura d'austeritat, que és el que els ciutadans ens exigeixen en un moment que tots: particulars, entitats i administracions ens hem d'estrènyer el cinturó per repartir de forma justa el cost de la crisi econòmica a què ens ha abocat un model amb uns valors caducats que cal substituir urgentment per no ensopegar una altra vegada amb la mateixa pedra.

L'Informe –memòria– al Parlament corresponent al 2009 ens permet constatar l'impacte de la crisi financera i econòmica que pateix la nostra societat, com la majoria de les del planeta, en les seves polítiques públiques i en les economies de les famílies i les empreses, que han assolit, sobretot les dues darreres, uns nivells d'endeutament insostenibles.

Les queixes més rebudes pel síndic afecten els ajuts per pagar el lloguer, el retard en l'aplicació de la llei del suport a la dependència i a les beques per pagar el servei de menjadors escolars, posant a prova la solidaritat Catalunya endins, que està a la base de la cohesió de la societat catalana d'avui.

Però malgrat les dificultats d'implantació en plena crisi, celebrem que ara disposem de nous drets exigibles, que han incorporat uns governs d'esquerres que s'han plantejat polítiques públiques per garantir la igualtat bàsica de tots els ciutadans. En aquestes circumstàncies valorem més que mai que les actuacions tramitades, les queixes i les actuacions d'ofici, ja finalitzades, en el 60 per cent dels casos l'actuació de l'Administració ha estat correcta. El 2008 havia estat del 54 per cent, és a dir, ha progressat clarament la col·laboració amb el síndic per resoldre el problema que vostè denuncia.

Senyor síndic, l'hem de felicitar: quan el 2009 s'ha produït vulneració de drets, en el 90 per cent dels casos les administracions públiques afectades han acceptat les recomanacions de vostè. Caldrà garantir que s'adopten les mesures anunciades. També l'encoratgem a donar carta de naturalesa a la novetat d'enguany, l'anàlisi del grau de compliment de les recomanacions que fa. Ens consta l'ajuda fonamental que ha suposat per al seu equip disposar d'un sistema informàtic idoni per a aquesta tasca.

Estem d'acord a impulsar el dret ciutadà a l'accés a la informació i a la documentació pública, i en la necessitat de les diverses administracions públiques que paguem, que connectin les seves bases de dades i siguin transparents, i evitar regnes de taifes i malbaratament de temps i de recursos que són propietat dels ciutadans, no dels empleats públics i dels polítics que governen les institucions.

Valorem l'avenç que suposa que, en general, la resposta, la disposició de la major part de departaments de la Generalitat ha estat correcta. En general, les administracions han complert del deure legal de col·laborar amb el síndic. La novetat en l'àmbit de consum és l'informe respecte a empreses de serveis públics privatitzades, per exemple, FECSA-Endesa. Demanem a la sindicatura que vetlli per garantir la qualitat del subministrament, una òptima relació qualitat-preu i el compliment, en defensa dels usuaris, de les clàusules de concessions de molts d'aquests serveis. I també demanem que es faci conjuntament, síndic-departaments, una pedagogia de drets i deures que posi èmfasi en el consum responsable dels recursos, que són finits, gairebé tots.

Voldria aturar-me breument en la Llei de dependència. Ningú pot negar que hi ha hagut un progrés importantíssim en l'àmbit de drets socials, amb les lleis de serveis socials i de la dependència, i que la Llei de la dependència preveu una aplicació progressiva fins al 2015, que segurament, doncs, les mesures de sostenibilitat fiscal portaran a un allargament del compliment ple d'aquest quart pilar de l'estat del benestar.

Segurament es van generar massa expectatives, no en la importància dels nous drets, que ho són i molt, sinó en la rapidesa i resolució dels expedients. A més, tot això ha coincidit amb una època d'una crisi econòmica extraordinària, la qual cosa tampoc hi ha ajudat gaire. Però aquesta llei ha acostat els serveis socials a les classes mitjanes, i ha fet perdre l'estigma dels serveis socials adreçats només a persones en una situació extrema de pobresa.

Tot això, els PIA, els plans individuals d'atenció, s'han agilitzat respecte a l'any passat. Segons dades de novembre del 2009, hi havia 188.723 sol·licituds valorades i s'havia determinat el grau i nivell de dependència de 187.098 persones, el 99 per cent. La millora en el desplegament de la llei s'ha reflectit en el pressupost del Departament d'Acció Social i Ciutadania, que ha destinat 585 milions d'euros al pagament de prestacions econòmiques, quan l'any passat eren 346.

Crec que es pot millorar l'assistència a les persones amb projectes com la comissió d'avaluació i seguiment sectoritzat de dependència, amb un treball conjunt, transversal, entre tots els departaments del Govern. També estaria bé incorporar-hi el Departament de Treball com a responsable, en aquests moments, dels centres ocupacionals i especials de treball.

Respecte a Treball, voldria posar l'èmfasi en el tema de l'ocupació. Es prioritza sobretot l'atenció als més joves de vint-i-cinc anys en situació d'atur. Per aquest motiu s'impulsarà el projecte Suma, un programa integrat d'orientació, avaluació competencial, formació en competències clau i professionalitzadores, i període de pràctiques en empreses. Amb quin objectiu? Incrementar l'ocupabilitat del jovent i garantir una cobertura entre les sis mil i vuit mil persones, més del doble que en el cas de les escoles taller a la que substituiria.

Respecte al tema de les dificultats que vostè planteja de detecció dels maltractaments. Cal recordar la tasca que ha fet la unitat de detecció de prevenció del maltractament infantil, que fou creada a instàncies de vostè i que en dos anys s'ha anat consolidant. Vostè, en un article de *La Vanguardia*, al suplement *Cultura* de fa uns mesos, deia concretament: «Estoy convencido, a partir de mi experiencia como *síndic de greuges*, de que el mejor antídoto contra la violencia es la pedagogia de los derechos y los deberes, relacionados con la difusión y la educación continuada y permanente para todos, de los valores democráticos necesarios para una sociedad.» Ho compartim al cent per cent.

Respecte a la protecció de la infància en situació d'alt risc social a Catalunya, valorem l'informe extraordinari presentat al Parlament l'any passat, i on es constata, per exemple, la debilitat dels ajuts a les famílies en comparació amb la prestació directa de serveis residencials. Necessitem augmentar el conjunt de famílies acollidores. Ho subscrivim fil per randa.

La Llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, que aprovarem avui després d'aquest debat, és una mostra fefaent de la prioritat que el Govern i la majoria progressista que el sustenta atorga als infants i al jovent del nostre país.

La Generalitat comptarà, en aquests moments difícils, en aquests anys d'estrènyer-nos tots plegats, com a societat, el cinturó, amb una ajuda insubstituïble, també diferencial al nostre país: el tercer sector. Per això la Generalitat triplica en sis anys el pressupost destinat a la concertació de serveis amb les entitats del tercer sector social.

I això ho fa tant per motius econòmics, d'optimització dels recursos públics, com de filosofia. El nostre progressisme no és un progressisme estatalista, és un progressisme, és un socialisme societari, que creu que els poders públics i la societat civil han de treballar colze a colze per a la millora de la societat. Hi hauran aspectes que els gestionaran directament els poders públics i d'altres, el que cal, el que és millor, el que afavoreix una participació del conjunt de la societat, una democràcia més plena, més participada per tothom, és que sigui la pròpia societat que a través de les seves fundacions, del seu voluntariat, de la seva capacitació, de la seva innovació social, tiri endavant aquestes polítiques. Ho deia l'altre dia el director de la Fundació Pere Tarrés, el senyor Josep Oriol Pujol: «La iniciativa social és avui insubstituïble.» És la línia del Govern: comptar amb tothom per aixecar el país.

Respecte a temes escolars, vostè ha dit, i tindrem ocasió properament de fer un debat monogràfic sobre dos temes cabdals, diríem, d'aspectes socials de l'educació: menjadors escolars i transport escolar. No en parlarem avui perquè tindrem el marc i el temps adequat per fer-ho. Amb tot, sí que vull fer referència a l'esforç extraordinari dels governs Maragall i Montilla en aquests sis anys i mig, de l'abast que podria tenir el fet pel primer bienni progressista de la Segona República en el tema de les construccions escolars. Dues escoles per setmana noves, o grans ampliacions, o substitucions per problemes d'aluminosi. Ens falta perspectiva històrica, però la història farà justícia a aquest esforç de polítiques socials.

Respecte a un tema que vostè planteja i que li preocupa i ens preocupa: el tema de la segregació escolar. L'article 48 de la Llei d'educació que vam aprovar el juliol passat ens dóna les armes per garantir que hi hagi una més equitativa distribució dels alumnes en funció de la seva tipologia entre els diferents tipus d'escoles, les públiques i les jurídicament privades però sostingudes amb fons públics, de Catalunya.

Em queda poc temps. En aquest moment, jo, el que voldria fer, senyor Ribó, és un homenatge que una persona que ens ha deixat fa tres dies, el doctor Siguan. El doctor Miquel Siguan ha sigut el pare del que vostè ha dit un gran èxit, un tema molt singular de Catalunya: la immersió lingüística; que no ha generat problemes socials, moltes vegades són interessats, tenen un interès polític partidista groller. Vostè ho ha dit: hi ha trentadues queixes sobre vulneració de drets lingüístics. El doctor Siguan, que té un llibre magnífic sobre la guerra als vint anys, que és quan li va tocar, l'any 38, anar al front a defensar els valors republicans, ha sigut la persona que ha bastit i ens ha convençut a tots que era el millor sistema per mantenir-nos Catalunya com un sol poble.

Per últim, dir que comparteixo totalment les seves preocupacions sobre l'habitatge dels joves. Li voldria donar només una dada: s'han multiplicat per vint els ajuts al llarg d'aquests sis anys; ajuts a l'emancipació dels joves.

Per últim, ara sí, li agraïm l'autocrítica de voler millorar la qualitat interna dels processos del síndic; això l'honora.

I, per últim, només fer referència que en aquests moments difícils comparteixo totalment el lema del Jaume Vicens Vives, del qual celebrem el centenari del seu naixement i el cinquantenari de la seva mort, que deia: «Sobreposar-se a l'adversitat.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Josep Maria Freixanet té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor síndic, senyor Sánchez, senyora Larios, resta de l'equip, benvinguts a aquesta sessió parlamentària que permet analitzar l'informe anual del síndic, que, com s'ha dit, segurament canviarà de format i de manera de fer a partir de l'aprovació de la nova llei del síndic. Permetin-me que els digui que el nostre grup parlamentari no utilitzarà aquests quinze minuts ni l'informe del síndic ni per desgastar altres forces polítiques, ni per desgastar l'oposició, sinó que els utilitzarem per millorar el nostre treball parlamentari, que, en definitiva, ha de contribuir a fer una administració i una societat més justes, i per això suposo que els ciutadans de Catalunya ens han escollit.

Per primera vegada podem dir que el procediment administratiu no és qui s'enduu el major nombre de queixes; ho és per molt poc, però ja no és el primer. Hi ha dues matèries, com són l'urbanisme i l'habitatge o els serveis socials, que passen lleugerament pel davant. Hi ha motius més que sobrats, explicats i coneguts per entendre això: per una banda, tot el que emana de l'anomenada «renda bàsica d'emancipació», i per altra banda, tot el que emana de la Llei d'autonomia personal.

Es pot dir que de tots els expedients que s'han tramitat el 2009, 9.789, tant els de l'any com els que arrossegàvem dels anys anteriors..., quasi la meitat finalitzats, un 60 per cent dels quals sense irregularitats per part de les administracions. Hi ha un 24 per cent d'expedients que segons l'informe significa vulneració de drets i, d'aquests, vora un 90 per cent han obtingut l'acceptació per part de les administracions de les recomanacions que s'han presentat; un 78 per cent, tota la recomanació; un 11 per cent i escaig, part de la recomanació, i un 10 per cent i escaig no han acceptat les recomanacions. Tenim un 0,27 per cent d'expedients de no-col·laboració –és un resultat mínim–, un 5 per cent ha anat a parar a altres defensors, que ho han tramès a altres defensors, i un 11 per cent ha estat objecte de desistiment per part dels que havien presentat la queixa.

Què ens diuen aquestes xifres i quin balanç en podem fer? Quantitativament hi ha hagut un creixement, per què? Per la major difusió de la institució, hi ha hagut un creixement per una major aproximació a la institució –vostè ens n'ha parlat, d'aquestes quinze visites al territori–, han sovintejat encara més els desplaçaments territorials, i hi ha hagut un creixement perquè estem legislant sobre nous drets, estem donant nous drets a la gent jove, a la gent gran, amb lleis que, òbviament, creen expectatives de drets.

Quan es disposa d'un ampli marc de normativa aprovada, de programes aprovats que reconeixen nous drets objectius –i aquí podríem parlar, per exemple, de la Llei de la dependència, la Llei de serveis socials de Catalunya, la Llei del dret a l'habitatge, la Llei de les dones per eradicar la violència masclista, etcètera–, quan hi ha un marc normatiu regulat, el Síndic de Greuges, evidentment, té més possibilitats objectives d'actuació; d'actuació crítica, però també, com aquest portaveu li ha demanat moltes vegades, de col·laboració també amb les administracions, que penso que és com ha de ser.

Nosaltres en general valorem i creiem –i l'informe del 2009 així ho ratifica– tenim en general uns bons serveis públics; que la qualitat dels nostres serveis públics és bona; que, evidentment, hi ha actuacions concretes que són injustes, hi ha situacions concretes que s'han de millorar, però que en general els serveis públics de Catalunya són els serveis públics d'una societat avançada i hi estan a l'alçada. Evidentment, hi ha coses a millorar, però entenem que en termes generals l'informe del síndic ratifica aquesta visió que tenim des del nostre grup parlamentari.

Analitzant l'informe ens adonem que cal que l'Administració s'adapti a la societat de la informació. Per tant, aquí hi haurà d'haver un esforç important de l'Administració per compartir bases de dades, per eliminar aquelles exigències de documentació que ja estan en mans de l'Administració per compartir dades, no només en els casos que tots tenim al cap, que és sol·licitud de subvencions, d'ajuts, sinó també en la tramitació de llicències d'activitat, etcètera. Creiem que la burocratització, amb la societat de la informació al costat, l'hem de millorar moltíssim, l'hem d'eliminar moltíssim.

Com a conclusió en aquest apartat i amb la perspectiva que ofereix el dret de la bona administració, l'informe del síndic pretén ajudar a la recerca de l'equilibri entre la qualitat de vida i la gènesi d'activitats econòmiques, o entre el dret del descans i el dret de l'oci i la necessitat d'una major coordinació entre les administracions públiques.

Pel que fa a urbanisme i habitatge, tenim 7 actuacions d'ofici, 1.068 queixes i 1.853 consultes. La intervenció del síndic en el camp de l'habitatge ha estat marcada pel gran nombre de queixes rebudes de manera continuada en relació amb la dificultat amb què s'han trobat els joves de Catalunya per percebre el pagament de la renda bàsica d'emancipació que havien sol·licitat. Si bé el pagament d'aquest ajut el porta a terme directament el Ministeri de l'Habitatge per mitjà de l'entitat financera designada, recau en l'àmbit de Catalunya la..., que la porta l'empresa Adigsa, que és la que valora la sol·licitud presentada per l'interessat i reconeix el dret a rebre l'ajut, amb la comprovació prèvia de la concurrència i dels requisits establerts en la normativa. L'elevat nombre de queixes rebudes ha portat al síndic a iniciar una actuació d'ofici per analitzar les causes dels problemes palesats en la gestió i el pagament de la renda bàsica d'emancipació i les possibles mesures que es podrien adoptar per millorar-ne la gestió i el pagament.

Esquerra, aquest grup parlamentari, hem denunciat la invasió competencial que representa i que duplica les polítiques d'ajut de lloguer als joves que ja té la Generalitat. Abans de l'estiu del 2009, el Parlament de Catalunya va aprovar una resolució per reclamar que es fes el traspàs dels diners dels ajuts de la renda bàsica d'emancipació al Govern de la Generalitat i que els

joves catalans que van sol·licitar la tan anunciada ajuda per afrontar el pagament del lloguer són els últims a cobrar-la, quan han estat els primers a tramitar-la. Es va posar en marxa just abans de les darreres eleccions al Congrés espanyol, i l'octubre del 2009 un 40 per cent dels sol·licitants catalans encara no havien vist un euro, cosa que situava Catalunya, més d'un any després, a la cua de les comunitats autònomes en cobraments de l'ajut. La Generalitat havia aprovat a finals del 2009 el 90 per cent de les sol·licituds de renda bàsica d'emancipació, i el Ministeri de l'Habitatge era incapaç de resoldre els problemes aplicatius i tècnics del programa, dos anys després de la seva posada en marxa.

És obvi que la situació de crisi econòmica ha agreujat la insuficiència d'habitatges que ja havia posat de manifest en informes anteriors. Per això, creiem que hem de continuar insistint en la promoció d'habitatges de protecció oficial a Catalunya, i l'Administració ha de comptar amb una borsa d'habitatges suficients. És més, la crisi ha fet que les partides pressupostàries destinades resultin insuficients; cal fer, per tant, un esforç per augmentar aquestes partides, on hem de posar la major sensibilització per garantir la igualtat d'oportunitats quan, per exemple, constatem que un 30 per cent de les demandes d'ajudes de lloguer que complien tots els seus requisits van ser rebutjades per manca de partida pressupostària.

En altres àmbits destaca també l'obertura de l'actuació d'ofici per demanar al Departament de Salut informació sobre les actuacions dutes a terme i previstes en l'àmbit de l'atenció a la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica, com ara la implantació d'un protocol d'atenció, la creació d'unitats especialitzades o el control de llistes d'espera. Considerem importants el seguiment i el compliment de la resolució d'aquest Parlament que el Grup Parlamentari, també, d'Esquerra Republicana va ajudar a elaborar i a aprovar.

Serveis socials. Ens diu l'informe: «Insuficiència de recursos davant les necessitats dels col·lectius desfavorits, pels dèficits en la gestió de les prestacions i dels ajuts per part de les administracions. Hi ha un increment de persones que accedeixen a la xarxa de serveis socials a causa de la crisi econòmica. La manca de recursos ha provocat que determinades prestacions de caràcter econòmic s'endarrereixin o es redueixin.» Això diu l'informe.

La Llei de la dependència preveu una aplicació progressiva fins al 2015, i això s'ha de tenir en compte. És comprensible que hi puguin haver determinades disfuncions i endarreriments en el compliment de terminis. El Govern va atorgar, fins a novembre de 2009, 115.099 prestacions, comptant ajuts econòmics i serveis a les persones acollides a la Llei de la dependència, com a resultat d'haver resolt 99.496 programes individuals d'atenció, el que anomenem PIA, que són els plans que donen dret a les prestacions. S'ha de tenir en compte que cada cas és diferent i que una mateixa persona pot compatibilitzar un ajut i algun tipus de servei alhora.

Segons les dades de desplegament a finals de novembre de 2009 hi havia 188.723 sol·licituds valorables i s'havien determinat el grau i nivell de dependència de 187.098 persones, és a dir, el 99 per cent. El nivell de productivitat pel que fa a les valoracions frega, per tant, el 100 per cent, com a resultat d'un increment notable de l'activitat, ja que s'ha passat d'una mitjana de 4.957 valoracions mensuals el 2008 a 9.143 aquest any 2009. Les dades, per tant, confirmen la tendència en el sentit que augmentaria la petició dels serveis. Actualment gairebé la meitat de prestacions concedides són en serveis, i l'altra meitat, econòmiques; en canvi, a principis del 2008, el percentatge de prestacions en serveis que es concedien era només del 28 per cent, mentre que les econòmiques suposaven un 72 per cent.

La millora en el desplegament de la llei també s'ha reflectit en el pressupost destinat. Així, en el que va d'any, el Departament d'Acció Social i Ciutadania va destinar –em refereixo a l'any 2009– ja 585 milions d'euros al pagament de les prestacions econòmiques, mentre que l'any passat el pressupost total va ser de 346 milions. Fins a novembre de 2009, el Govern va destinar 937 milions d'euros al pagament de les prestacions.

Quant als ajuts a famílies amb infant a càrrec, en l'informe es destaca la millora que representa en la nova regulació la introducció amb el pagament d'ofici de les prestacions econòmiques universals, la qual cosa, tenint en compte les queixes que amb la regulació anterior s'havien plantejat, redundarà en benefici d'una gestió administrativa millor i més àgil.

Valorem també la valoració positiva que fa vostè en el tema de la discapacitat, amb la publicació de l'ordre de 18 de novembre que crea la targeta de discapacitat. En el tema d'infància, evidentment –vostè ho ha destacat al començament, també ho destaquen en l'informe i també en el seu informe extraordinari–, bàsicament el que valora vostè positivament és l'inici..., jo diria l'inici i cloenda, no? Avui es clou la tramitació parlamentària del Projecte de llei dels drets i de les oportunitats de la infància i adolescència, la qual cosa ens satisfà, suposo que també el satisfà a vostè, i també satisfà el país, en tant que vostè n'havia parlat moltes vegades i en tant, doncs, que la tramitació, la gestació ha sigut llarga però ha sigut eficaç, eficient, i després en veurem els resultats.

S'han posat en marxa, en tot el que fa referència al tema de la infància, consells de participació arreu del país, i en col·laboració amb les diputacions i les associacions municipalistes s'està impulsant el consell nacional d'infància. Aquestes consells permetran donar veu als infants en els àmbits de decisió que els afecten. També s'està impulsant el Pla director de la infància i l'adolescència, que esdevindrà el full de ruta de les polítiques d'infància i que permetrà reforçar la coordinació i la planificació de totes les polítiques d'infància.

El tema del padró. Vostè n'ha parlat d'un cas concret; enguany, tot i que no és objecte del seu informe, també se n'ha parlat. Jo només vull remarcar la necessitat de l'acord a què el Govern de Catalunya, a través del secretari d'Immigració, el senyor Oriol Amorós, va arribar, l'acord a què va arribar amb les entitats municipalistes, perquè tots siguem conscients de portar aquest tema amb la seriositat i responsabilitat que escau.

En definitiva, el síndic, com a defensor dels drets de les persones, atén aquells ciutadans i ciutadanes que consideren que els seus drets no han estat respectats per part de l'Administració, ja sigui per la seva acció o per la seva inacció. Es tracta, sens dubte, d'una funció de vital importància per al bon funcionament de l'Administració i de la mateixa societat, perquè en l'exercici de les seves funcions el síndic no només defensa i promou els drets de la ciutadania, sinó que també contribueix a millorar el bon funcionament de l'Administració pública i això és essencial per donar cada dia un servei de més qualitat, per demostrar així el valor del servei públic. El síndic, per tant, és un instrument que es dóna als ciutadans per defensar els seus drets i és també un instrument d'ajuda, també d'ajuda a l'Administració, per millorar les seves pràctiques i el seu funcionament. Esperem, per tant, que la nova llei permeti millorar i tirar endavant tots aquests objectius. I, com deia al començament, utilitzem l'informe per millorar el nostre treball parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyores conselleres... Senyor síndic, equip que l'acompanya, gràcies un cop més, un any més per la presentació de l'informe. Ja vam tenir ocasió de parlar-ne en les quatre sessions, distribuïdes en dos dies, de la Comissió de la Sindicatura de Greuges i avui ja tenim ocasió de fer aquesta manifestació gràcies al Ple del Parlament.

Jo li vaig dir en aquella ocasió, i em semblava important, que l'informe del síndic ha de servir per a una doble tasca –i, de fet, és important per a una doble tasca–, primer per fer de garantia als drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Aquests drets que moltes vegades nosaltres legislem –moltes vegades, quasi sempre també es legisla des de Madrid– s'han de complir i, per tant, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya es dirigeixen a la seva institució per defensar els seus drets. I una altra tasca que és important, que és per veure quin és el grau de funcionament de la Generalitat de Catalunya. I, en aquest sentit, el seu informe és una eina indiscutible, fonamental, de control de l'activitat del Govern. Per què? Perquè una cosa és el que es fa en aquesta seu parlamentària, una altra cosa és el que es diu i una altra cosa és el que després els ciutadans poden rebre. I, per tant, en la mesura que veiem com és l'avenç en els diferents informes del Síndic de Greuges, podem veure quin és també el compliment a nivell macro –i jo li recordava el nivell micro, el nivell individual de cadascú, els drets de cadascú i nivell macro–, com aquests drets creen també un marc d'actuació de la mateixa Administració. I, per tant, s'ha de veure.

Portem molts anys, estem al final de la legislatura i una de les qüestions importants que hem de fer és veure en quin moment estem. L'Administració compleix any rere any, corregeix els errors, corregeix les vulneracions de drets que hi han a casa nostra? O any rere any veiem que es repeteixen els mateixos errors? I ja no parlo a nivell quantitatiu, com podria fer. Sap que un dels esments que li va dir..., escolti, a nosaltres ens preocupava molt aquesta multiplicació per nou, que s'hagin augmentat per nou les consultes dels ciutadans de Catalunya, perquè això vol dir que no ho coneixen bé, no ho coneixen ni l'Administració els informa bé de quins són els seus drets. Per tant, és una feina i una tasca també tan important com les denúncies, com les queixes; les consultes són importants.

Però el que nosaltres vèiem i ens preocupava i és important parlar-ho aquí, perquè també té aquesta dimensió no individual sinó política, és veure com any rere any, senyor síndic, l'Administració cau sempre en els mateixos errors –en els mateixos. Si agafem els seus informes..., per descomptat canvien algunes coses i quan ve la Llei de dependència, doncs, hi ha més queixes sobre la Llei de dependència. Però quan agafem els seus informes, des que vostè va començar a la sindicatura de greuges fins ara, veiem que les queixes bàsicament, siguin de l'àmbit que sigui –és cert que han canviat els ordres: ara més Acció Social, abans més queixes sobre l'Administració– són absolutament les mateixes.

I, des del nostre punt de vista, quines són aquestes queixes fonamentals? Primer, veiem una cosa clara: aquest Govern legisla, sí, però no compleix. I aquest és un fet clar. Estem parlant de drets. Jo sempre he dit una cosa: els drets o es compleixen o no són drets. O sigui, el dret no només ha d'estar en un paper, el dret s'ha de complir. I veiem com aquest Parlament legisla però no compleix. No compleix en la Llei de dependència, no compleix en l'aplicació de la Llei de serveis socials. Pensem simplement –i vostè n'ha fet esment– en l'assistent personal; no estem parlant de qualsevol cosa –i aprofito que hi ha la consellera d'Acció Social. L'assistent personal, senyor síndic, és el que garantia l'autonomia personal de moltes persones amb discapacitat. I vostè s'ha interessat molt per aquesta figura en l'informe. I és una de les figures principals de la Llei de dependència. Mentre no tinguem l'assistent personal o mentre tinguem aquests divuit, que mes rere mes veiem els divuit, eh?, els mateixos... Mentre no vegem que es planifiqui l'assistent personal, el que veiem és que aquesta llei és una llei de dependència, perquè no és d'autonomia personal, almenys per a les persones amb discapacitat. O veiem, per exemple, la Llei de família, la manca de desplegament de la Llei de família. O, per exemple, avui estem en el Dia mundial de la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica; fa dos anys –un tema també que hem tractat en aquest informe– es va aprovar una resolució d'aquest Parlament per unanimitat –i ara miro a la nostra portaveu en matèria de sanitat. Des del nostre grup parlamentari, veient les queixes que també any rere any tenim en el seu informe, podem arribar a la conclusió que s'ha fet ben poca cosa, per no dir que no s'ha fet res en aquest tema. Una resolució aprovada per tota la cambra. Per tant, sí, aprovem resolucions, sí, legislem, però la realitat és una altra molt diferent.

Per no parlar de la llista d'espera legislativa, que aquí també aprofito que tinc la consellera d'Acció Social i

Ciutadania per dir que tenim una llista d'espera legislativa molt llarga; no només legislem, sinó que legislem tard i de vegades malament, amb presses per aquest Parlament. I en parlem, vostè ha parlat de la..., i avui en parlarem, de la Llei de la infància. La Llei de la infància és una llei que ha trigat set anys a arribar en aquest Parlament i era una llei fonamental, també, per protegir els drets de la infància, de quelcom que vostè també ens ha parlat de molt important. I era una llei molt important. Set anys. O podem parlar de la Llei de joventut o podem parlar d'altres lleis.

Segona conclusió, aquest Govern planifica. Sí, però no compleix amb el que planifica. I de les seves queixes veiem que aquestes queixes, que nosaltres també fem en el Parlament, tenen i cobren un sentit especial. Tenim plans de tot, i tenim, doncs, intents d'assoliment de diferents serveis en tots els sentits. Podem veure, per exemple, les escoles bressol, les trenta mil places que havíem de tenir l'any 2008. Podem veure, per exemple, els barracons; podem veure la planificació de residències; però el que veiem és que després no es compleixen. I això és una cosa molt important, perquè jo crec que hi ha dos temes que hem de tractar i que hem de parlar, no només els drets que s'han de complir, sinó també les expectatives que creem als ciutadans s'han de complir. Si això és un tema molt important. I les expectatives, quan parlem..., o quan fem la publicitat dels nostres programes electorals, sobretot aquells que formen part del Govern, aquestes expectatives també s'han de complir i, per tant, tenen importància en el seu compliment.

Miri, li poso un exemple –i vostè n'ha fet referència en la seva exposició, també la diputada de Convergència i Unió–: l'habitatge. Un tema important. Planificació? La primera legislatura hi havia d'haver 24.000 nous habitatges. Això és el que ens va vendre aquest Govern, el Govern tripartit: 24.000, la primera legislatura –com que no hi és el conseller; el miro a vostè–, 24.000. Doncs, aquests 24.000 no hi van ser. És que, a més, si mirem com hi ha hagut..., ja no parlem en quatre anys, sinó fins ara, fins a dia d'avui la Generalitat de Catalunya entre uns i altres al final ha fet 25.347, no la primera legislatura, entre les dues legislatures. Mirem quines comunitats autònomes tenen més o menys la població de Catalunya? Mirem. València, una miqueta més, 2.400.000 habitants menys; doncs n'ha fet 31.479. O la Comunitat de Madrid, amb 6,4 milions, n'ha fet 74.956.

La política d'habitatge és important per garantir drets. Perquè aquí hem fet una llei d'habitatge que diu que l'habitatge és un dret social. I, per tant, aquí no valen endarreriments. I quan l'informe del síndic ens diu que augmenten o que hi ha unes queixes importants en l'àmbit de l'habitatge hem de mirar i veure realment què ha fet el Govern, si ha complert les expectatives, les seves promeses i allò que s'ha legislat en aquesta cambra. Perquè al final la gent no viu en un plànol, perquè quan li preguntem a la Generalitat... «No, estem construint. No, estem en tràmit...» No, no, perdoni, la gent no viu en un plànol, la gent viu en una casa que es pugui tancar i fins que la casa no es tanca el dret no està assolit.

Podríem parlar dels llibres de text, dels audiòfons, de les ulleres promeses, o per exemple podem parlar també de la publicitat d'altres aspectes, com la Llei de dependència. Quan li parlava d'aquesta publicitat, doncs, ara resulta que des de la conselleria d'Acció Social i Ciutadania s'han adonat que el que manca és informació. Manca informació per conèixer, per exemple, quin és el sentit del silenci administratiu, un tema important i del qual hem vist resolucions judicials? No, manca informació per informar tota la població de la meravellosa gestió que fa la conselleria d'Acció Social i Ciutadania i per a això ens gastem vint mil euros, no per informar més els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sobre els seus drets, que caldria..., i nosaltres vam fer la queixa de dir: «Escolteu, és que quan el silenci administratiu és positiu en molts dels tràmits no ho diu; quan és negatiu sí que ho diu, quan és positiu no ho diu.» I això per a nosaltres era una violació important dels drets de les persones.

Veiem també i ens preocupa la manca de coordinació, manca de coordinació entre els departaments. Això era un tema que estàvem parlant. I quan parlàvem de la informació..., que avui en dia la informació ha de ser molt més àgil. Estem en una societat on tenim la informació..., la societat de la informació, que és una societat basada en la tecnologia, és molt àgil i hauria de ser molt àgil aquesta informació que ha d'haver-hi. Però és que dintre de l'Administració encara veiem com hi han apartats –jo ja no diria com a apartats de poder– que sembla que no hi ha un a autèntica coordinació. Tornem a la Llei de la dependència, per exemple. Aquí s'havia d'haver creat una agència de la dependència, que va ser una promesa que es va fer durant la passada legislatura entre tots i cadascun dels consellers i conselleres que van ocupar el departament. Una agència de la dependència que regulés, que coordinés tots els aspectes de la dependència entre Salut i Acció Social –o Benestar Social. I això era un tema important. Perquè sap molt bé vostè que molta gent entra en el circuit de la dependència pels CAP i no hi entra per Acció Social, sinó que hi entra per Salut. I, per tant, era un tema important. I aquesta coordinació és important. O, per exemple, quan parlem de la formació professional –que després en parlarem en una de les mocions–, les diferents competències que hi han entre Treball i Educació, que s'han de coordinar. I és important la coordinació entre els departaments. Per no parlar ja de la coordinació amb el món local.

I vostè parlava de dos temes que em semblaven fonamentals, els temes d'autorització i de control d'activitats, un tema importantíssim. I que ens deien: «Escolti, si tenim un projecte de llei de procediment i règim de les administracions, amb un títol específic sobre aquest tema.» O sigui, ho hem de portar a terme. El que no podem fer és fer l'administrat, és a dir, el ciutadà, víctima de la manca de coordinació de l'Administració; això no ho podem fer. El que no li podem dir als ciutadans..., i això el president de la Generalitat el primer que va dir en aquest Parlament quan va ser investit..., va dir: «Tot el que passi a Catalunya és responsabilitat meva.» Déu n'hi do; «Tot el que passi a Catalunya és responsabilitat meva.» Doncs li haurem de recordar els milers i

milers de nous aturats que hi ha a Catalunya. Però això és un compromís que va fer. I per què? Perquè no ens diguin com ens diuen en la renda bàsica d'emancipació, que ens diuen: «No, no, és que, escolti, la culpa no és nostra, això és el Govern central, no?, que és que ho gestiona malament.» Quan veiem, per exemple, retards claríssimes, i el seu informe ho diu, d'Adigsa; o algunes rendes bàsiques d'emancipació que s'aturen i no es dóna cap tipus d'explicació.

Però el més important i el que vull que quedi clar: no pot haver-hi cap excusa en la manca de coordinació entre els diferents departaments, entre la Generalitat i els ens locals i entre la Generalitat i l'Estat que afecti el ciutadà. Per què? Perquè la responsabilitat d'un conseller, la responsabilitat d'un alcalde, la responsabilitat d'un servidor públic és precisament garantir aquests drets i fer tot el possible perquè aquests drets es garanteixin.

Després també veiem que aquest Govern ha avançat en coses, no ho podem negar, perquè no ho podem negar: s'ha més que doblat el pressupost de la Generalitat, amb l'anterior model de finançament; amb l'anterior model de finançament, s'ha més que doblat el pressupost de la Generalitat de Catalunya, amb el qual hem hagut d'avançar. Però no hem avançat el pes de la realitat. I el senyor síndic ho resumia en una frase: «La priorització de polítiques.» I és cert, no s'han prioritzat les polítiques que s'havien d'haver prioritzat i no hem avançat al nivell que podíem avançar.

Infància. Era el tema que..., n'hem parlat; n'hem parlat a bastament, en vam parlar a les anteriors comissions sobre l'Informe 2009, també en vam parlar en un informe específic que nosaltres i el nostre grup agraeix. La manca d'un model familiar en comptes del model residencial, que ha augmentat, i vostè ens ho deia, del 30 per cent al 34 per cent, amb la qual cosa veiem que no hi ha un model clar o almenys un model que ens atansi a la mitjana europea, la sobreocupació dels CRAE, els equips de valoració, que tot això provoca –tot això provoca– problemes.

La manca d'informació ens preocupa moltíssim. És un tema fonamental i pensem que avui en dia no té cap tipus de sentit que, com li deia, amb tots els nivells a què hem arribat, doncs, encara hi hagi una manca d'informació com la que hi ha.

Un altre tema que ens preocupa, i li comentava el tema de la coordinació perquè era important, però el que..., un tema que a nosaltres ens preocupa molt és que aquesta Administració exigeix als ciutadans el que ella no compleix. I sempre poso el mateix cas, a més és un tema molt fàcil: quan nosaltres triguem un dia més a pagar qualsevol impost, què ens passa? Quan l'Administració triga un dia més a pagar el que deu, què li passa? Això és un problema –això és un problema–, perquè, quan veiem el que hem vist: la llista d'espera de la Llei de dependència, la gestió de les ajudes a les famílies, la renda bàsica d'emancipació, el tema de les bonificacions que complien i que per culpa de l'Administració, que no hi ha hagut una bona informació, doncs, s'han acreditat fora de termini, o les residències que no cobren durant nou mesos..., no ha passat absolutament res, i fins i tot alguns ens deien que eren problemes informàtics. I això és un problema molt greu d'aquesta Administració, per no parlar –perquè no em dóna més temps– dels retalls socials importants que hi ha hagut, retalls socials.

Aquest..., jo no sé si és un socialisme societari, que deia..., a mi em preocupa perquè l'última definició del bolivarisme és «bolivarisme societari». No sé si ho sap això. És a dir, em preocupa molt que segueixi aquesta via. De totes formes, aquest socialisme societari el que ha fet és retalls socials i educatius importants. Miri's l'informe. Ho ha parlat el síndic... A més, el síndic ha utilitzat les paraules «congelació» i «retalls». Miri..., és a dir, un socialisme societari que retalla, congela i retalla drets socials i educatius.

Per tant, a nosaltres ens preocupa, senyor síndic, més enllà dels temes individuals, que aquest Govern aquests quatre anys que ha tingut, doncs, hem vist els mateixos errors –els mateixos errors–, la mateixa manca de coordinació que hem vist en altres anys.

I, per tant, nosaltres seguim amb la preocupació i segueixen preocupant-nos els informes que vostè ens presenta, i almenys invitem el Govern que n'agafi, doncs, nota, i que ho intenti arreglar, perquè al final els perjudicats són els ciutadans, aquells que denuncien, però també molts que no denuncien, que no s'atreveixen a denunciar, i sobretot la qualitat dels serveis públics.

Gràcies, senyors consellers, senyor síndic, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, síndic i el seu equip, la nostra salutació des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i també als representants dels síndics locals. La felicitació per la seva renovació amb unanimitat d'aquesta cambra, o pràctica unanimitat, i també per disposar d'un nou instrument com és la Llei del síndic, quina constitucionalitat..., de quina constitucionalitat nosaltres n'estem convençuts i que creiem que es desenvoluparà en el sentit que vostè indicava pel que fa al protocol de prevenció de la tortura i altres tractes degradants.

La nostra felicitació per la seva tasca és perquè creiem que els seus informes, més enllà de posar en evidència dades administratives, sobretot el que és, i ho he dit altres vegades, és una extraordinària auditoria de qualitat de les polítiques públiques i dels serveis públics en aquest país. I que, per tant, llegint-lo i analitzant-lo amb profunditat ajuda els responsables de les administracions, i també, perquè no dir-ho?, els parlamentaris, a poder millorar les polítiques públiques a partir de les mancances que els ciutadans li han fet arribar i, sobretot, de les recomanacions i de les indicacions que fa.

Des del nostre grup volem posar avui especial incidència en el tema de les polítiques d'habitatge. Vostè ha assenyalat que una de les clàusules polítiques de cohesió social és una bona política d'habitatge. I nosaltres reconeixem i assumim el conjunt de mancances que vostè indica en el seu informe, però volem començar per indicar una cosa que vostè no desmenteix: podem, ara, parlar de mancances i de disfuncions de l'aplicació de polítiques públiques perquè aquest país disposa, ara, de polítiques públiques del dret d'accés a l'habitatge, desplegades des de l'any 2004, a través de dos plans del dret a l'habitatge, i especialment a partir de la Llei 18/2007, d'una llei del dret a l'habitatge que s'està desplegant. Després referiré dades, és clar que sí..., però els ciutadans mereixen, i vostè també ho mereix, que veiem com les seves recomanacions s'han traduït en actuacions per part de l'Administració.

Respecte a la renda bàsica d'emancipació dels joves, compartim la crítica que s'ha fet. Aquest és un tema que hauria d'estar gestionat des de Catalunya, perquè hem arribat a l'absurd que els retards que es produeixen i que han afectat a joves que han vist retardats fins a cinc, sis, set i fins a deu mesos el cobrament de l'ajuda..., sobretot aquells que tenien el rebut domiciliat, per tant, els que el tenien per transferència no han tingut aquests problemes i al cap de tres o quatre mesos es va poder resoldre la implementació. Però, ho repeteixo, aquests joves s'han vist amb el problema que això s'havia de tramitar a Madrid, i la Generalitat, malgrat no poder-hi tenir competències, va desplaçar personal a Madrid, com vostè sap, i es va aconseguir que, a primers del 2010, aquest tema, després de tractar més de 25.398 trameses de rebuig, que 13.854 joves hagin pogut veure regularitzada aquesta situació; una situació absurda, ho repetim, que, en el cas de poder-ho gestionar des de Catalunya, no es produiria.

Però, cal reconèixer que la renda bàsica d'emancipació continua tenint problemes, per la complexitat dels problemes de control. El ministeri diu que en aquest moment té quatre mil..., o els tenia, a finals de 2009, quatre mil pagaments pendents, perquè les entitats de crèdit no li notificaven els canvis. I durant l'any 2009 es van sol·licitar fins a 11.400 canvis –canvis vol dir: canvis de circumstàncies, de lloguers que es donen d'alta, que es donen de baixa, canvis de domicili, canvis de domiciliació...–, i això significa una mitjana de 1.000 canvis mensuals.

Per tant, els esforços de la Generalitat de Catalunya, del Govern, en aquest punt és posar al dia les notificacions i que les borses i les oficines d'habitatge notifiquin amb la màxima celeritat aquests canvis i que aquesta renda bàsica arribi i tingui la finalitat que té. Després em referiré a les quanties.

El segon tema preocupant és el dret d'obtenir informació d'una forma entenedora, tant dels requisits dels sortejos d'habitatges de protecció com el retard de lliuraments dels habitatges adjudicats. Aquest és un tema que ha sortit recurrentment a la preocupació pública. És cert –és cert– que especialment el 2007 es van produir una sèrie de sortejos quan els edificis tot just estaven en construcció i, a vegades, fins i tot, quan tot just s'acabava de gestionar el sòl, no només per la Generalitat, sinó també i moltes vegades especialment per ajuntaments. Això ha comportat una dilació indeguda del temps en el lliurament d'habitatges, però creiem que el decret que regula el registre de sol·licitants d'habitatges de protecció pública o de protecció oficial de Catalunya, que es va aprovar justament ara fa un any, el maig del 2009, ha vingut a posar remei a aquesta situació, a simplificar i a fer més transparents els procediments de petició i selecció; hi ha un únic registre a tot Catalunya, per tant, un únic tràmit, una única selecció i una única font d'informació per als sol·licitants. De tal manera que ara ja no se sortegen habitatges si els habitatges no estan finalitzats o a punt d'estar finalitzats i disponibles. I el fet, dada significativa, és que el primer sorteig que es va fer a l'octubre del 2009, al cap de quatre mesos, al mes de febrer, ja es van poder lliurar les claus i bona part dels adjudicataris van poder començar a ocupar els habitatges. Però també és cert que estem en procediments públics en què hi han tota una sèrie de garanties en les noves adjudicacions, quan hi han renúncies, etcètera, que produeixen retard. El mateix podríem dir respecte a l'ocupació d'habitatges buits per part del patrimoni públic d'habitatges d'Adigsa.

Sobre la mancança d'habitatges i la insuficiència d'habitatges públics, que aquí s'hi ha referit, i sobre els números... Bé. Els números a nosaltres no ens surten igual. Naturalment que cal fer un esforç, i considerable, sobre el tema d'habitatge públic i com accedir-hi en les diferents modalitats: o de lloguer, o d'ajuda a la compra, o d'ajuda al pagament de les quotes hipotecàries o d'ajuda a l'adquisició d'habitatges concertats.

Ho dic perquè aquí s'han dit algunes dades. Les dades que nosaltres tenim, i crec que és prou significatiu, és, malgrat segurament no és suficient, però, la promoció d'habitatges de protecció oficial, més ajudes a l'accés a habitatges concertats, més l'ajuda a adquisició d'habitatges desocupats, en el període 2007-2009, van comportar 42.649 actuacions protegides –no les que referia el senyor López– i 135 milions d'euros. Segurament insuficient, però molt més del que mai s'hi havia esmerçat.

Aquesta situació comporta que, a més, cal tenir en compte no només aquells que poden accedir a un habitatge, sinó també la situació, que, a vegades, no s'ha parlat, d'una perspectiva més social, que és la concertació de convenis amb ajuntaments i amb entitats del tercer sector per posar-los a disposició habitatges, ja sigui de titularitat pública o habitatges buits, perquè puguin fer polítiques d'inserció acompanyant aquelles persones que ni tan sols poden accedir a un habitatge de protecció oficial. I aquest és un tema important.

Sobre la ineficàcia o la ineficiència dels convenis subscrits entre l'Administració i les entitats financeres... Realment, les últimes dades publicades a la presentació, per part del conseller, dels resultats o del seguiment del Pla del dret a l'habitatge van ser decebedores pel que fa a l'actuació de les caixes catalanes en el sentit que havien disminuït, i molt, o havien donat molt poques ajudes a l'adquisició d'habitatges, malgrat –i això és al que volem insistir– la Generalitat

de Catalunya continuarà donant –i les dóna– garanties a aquestes entitats financeres per fer més factible la concessió dels préstecs.

Com saben, hi ha una garantia que consisteix en el compromís de recompra: arribat el moment que la família compradora no pogués fer front al pagament de les quotes, la Generalitat ho compraria i passa a un règim de lloguer. I, durant l'any 2009, es varen signar addendes, també, per prorrogar aquestes possibilitats. I ara l'Estat, a través de l'Instituto de Crédito Oficial, ha establert un sistema de garanties per eventuals insolvències en la compra d'habitatges protegits.

Per tant, és evident que aquí es posa de manifest que hi ha un problema de finançament de les entitats creditícies: els mateixos problemes que afecten els sectors particulars i el conjunt de l'economia. Són les entitats les que tenen serioses dificultats..., les entitats de crèdit i les entitats d'estalvi, les que tenen serioses dificultats per donar línies de crèdit, perquè en definitiva les ajudes, les proteccions, les garanties i els convenis hi són, i aquí caldrà intervenir-hi des d'un punt de vista de política macroeconòmica.

També ens voldríem referir a la insuficiència de recursos per cobrir tot el tema de l'ajuda al pagament de lloguers, que s'ha parlat fins ara. Aquest és un dels problemes més greus que en aquest moment té Catalunya i que té en conjunt la nostra societat, a causa de les moltes..., milers de famílies que arriben a una situació que ja no cobren ni subsidi d'atur, ni tenen ingressos propis, a vegades els dos membres de la família.

En aquest moment comptem com a últim recurs amb la xarxa d'habitatges d'inclusió que es va instituir l'any 2006 i que a l'any 2009 ha donat cobertura als ajuntaments mitjançant cent onze entitats, sense ànim de lucre –Càritas, Creu Roja, fundacions, etcètera–, que gestionen aquests habitatges d'inserció.

El conjunt de les actuacions per a això, per ajudar al pagament de l'habitatge, i també ens hi volem referir, en aquests tres últims anys segurament insuficients, torno a insistir-hi, n'haurien de ser més, però, diguem-ho clar: 2005-2009, 138.594 persones han rebut ajuda, ja sigui de lloguer just, renda bàsica d'emancipació, ajuts personalitzats o habitatges d'inclusió social –138.594 persones–, 274 milions d'euros destinats a aquestes polítiques.

I, per últim, però no menys important, la conservació dels habitatges i l'agilització dels ajuts. Aquí s'ha actuat d'una forma diligent per acceptar que els pagaments dels ajuts es puguin donar directament als industrials, per avançar els ajuts mitjançant concessió de bestretes perquè es puguin començar les obres, des de l'any 2009; perquè els informes, els Tedis es puguin realitzar directament per la comunitat, per no imposar requisits d'antiguitat quan es tracta d'operacions per facilitar l'accessibilitat a l'habitatge per persones amb minusvalidesa o perquè els ajuts per a persones grans, majors de setanta anys, o amb gent amb minusvalideses acreditades, passin a tenir la consideració d'ajudes urgents.

Tot això es canalitza, a més, no d'una forma centralitzada i descoordinada, com algú deia, sinó d'una forma descentralitzada i coordinada amb els ajuntaments, a través de cent oficines locals de l'habitatge distribuïdes per tot Catalunya.

Què ha donat això? Què han sigut aquestes polítiques públiques? Segurament insuficients. Segurament en calen més, 2007-2009, 122.942 habitatges d'aquest país han tingut ajudes, ja sigui en el parc privat o en el parc públic per rehabilitar, per millorar, per posar aïllaments tèrmics, per posar ascensors, per fer accessibilitat..., 122.942 habitatges, segurament pocs, segurament en calen més, però són aquí: 277 milions d'euros destinats a aquestes polítiques. En total, parlem d'unes inversions, en aquests últims anys, de 686.500.000 euros, segurament pocs, segurament en falten més. Però algú, en aquest cas la senyora Pifarré –li ho agraeixo perquè no ho pensava fer, però vostè m'hi ha convidat– ha dit: «Bé, diran que potser abans no se'n feien més, no se'n feia gaire, però, com a mínim, el que es feia es feia bé.»

Home!, sense ser cruel..., ja ho sap vostè que vaig trobar l'Informe del Síndic de Greuges del 2003, que a polítiques d'habitatges hi dedicava una columneta d'una pàgina, perquè, com deia, aquesta..., deia directament: «Aquesta no és una preocupació.» Al 2003, ni al 2002, aquesta no era una preocupació de l'Administració d'aquell moment. I sobre fer-ho bé, home, si fer-ho bé, amb el poc que hi havia, consisteix que una part del pressupost estatal destinat a ajuts a l'habitatge a Catalunya no s'adjudica, que és un contrasentit si tenim en compte les necessitats de la població, Déu n'hi do com ho feien de bé allò de tornar diners a Madrid. Però no mirem enrere, perquè afortunadament, com he dit al principi, aquest país ara, i esperem que per molts anys, disposa de polítiques públiques d'habitatge, de polítiques socials, de polítiques de cohesió.

Respecte a altres temes del seu informe, amb el temps que queda. En els temes de seguretat, ens congratulem que vostè en el seu informe –i la prova és que no ha sortit gaire en les intervencions de l'oposició– constata que tot el que eren denúncies i queixes dirigides a la mala praxi policial i concretament a abusos d'autoritat en fases de detenció i custòdia s'ha reduït pràcticament a res en els últims anys, gràcies a la presència a les comissaries de càmeres de videovigilància.

I creiem que també és important destacar que a aquesta bona imatge de la nostra policia, al fet que no es vegi indegudament i sobretot injustament atacada o posada en sospita, hi ajudarà, i molt, l'existència del Comitè d'Ètica de la Policia de Catalunya i la propera aprovació del Codi ètic de la Policia de Catalunya, que no té altra finalitat, com té el Codi ètic dels serveis penitenciaris que el Govern ha aprovat o està a punt d'aprovar, que fer que aquests cossos tinguin una bona praxi, tinguin unes normes de referència i sàpiguen els ciutadans a què atenir-se, com qualsevol servei públic de l'Administració té la seva carta de serveis i té les seves normes de conducta. Quan s'afecten les llibertats, la seguretat de les persones, en situacions tan delicades de detenció o de reclusió, és quan cobren més importància aquests codis; codis que només poden servir..., no només per protegir els drets dels ciutadans, sinó sobretot per protegir i per

donar un marc de referència i tranquil·litat al bon nom i a la imatge dels cossos policials.

Pel que fa a les incidències de la Brigada Mòbil del Cos de Mossos d'Esquadra, que s'hi ha referit vostè, en el desallotjament de la Universitat de Barcelona, se sap i es comprèn que el departament va prendre una sèrie de mesures dedicades precisament a millorar aquesta capacitat operativa i a donar pautes de relació en el tema de la premsa i d'altres persones alienes al conflicte.

Sobre el padró d'habitants, nosaltres no el volem deixar passar. Vostè ho ha indicat bé; aquest és un tema que potser no s'interpreta gaire bé. Nosaltres creiem que, per desgràcia, sí que s'interpreta bé. Vostè ha dit que excloure del padró d'habitants unes persones significa perdre la possibilitat d'una sèrie de dades per fer polítiques.

Nosaltres diem: «Pretendre treure les persones que efectivament viuen en una població del padró d'habitants és una política d'injustícia profunda, injustícia social, perquè és privar les persones de drets i de serveis bàsics.» Això, persones que surten aquí a parlar de la importància de les llibertats, dels drets de les persones, de l'Estat social i donen lliçons al Govern! Aquests són els que es dediquen a dir que la gent ha de sortir del padró...? Senyor síndic, permeti'm corregir-lo, no perquè les persones siguin il·legals..., les persones no estan en situació il·legal, tenen irregularitats administratives, que han de ser corregides, però tots ells, tinguin irregularitats administratives o no, tenen dret que els seus drets siguin protegits i a l'accés als serveis bàsics d'aquesta societat democràtica i social de dret.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. *Consellera*, diputados, *síndic de greuges*, equipo que le acompaña, en primer lugar, nuestro agradecimiento al *síndic* y a sus colaboradores por este valioso informe para cualquier representante público que se preocupe de políticas y de la Administración; destacar el prestigio de esta institución que ha hecho que se cuadripliquen, o sea que se presenten cuatro veces más quejas desde el año 2004, como ha informado el *síndic* en su informe, aquí, en el Parlament.

Esperamos que todas estas recomendaciones y sugerencias sirvan para que no se produzcan situaciones que la Administración debería evitar en su mayor parte, y procurar la aplicación efectiva de las normas, de aquellas normas que se legislan y que se han de aplicar mediante la dotación de recursos suficientes destinados a estas normas, que se han de ejecutar, como se ha indicado también por el *síndic*, con transparencia y con las máximas garantías jurídicas.

En el caso de los servicios sociales, el *síndic* ha puesto el acento en la necesidad de priorizar recursos para hacer frente a las prestaciones en los plazos y de la manera y en los plazos que reconoce la ley, como en el caso de la Ley de la dependencia. Yo sé, *consellera*, que a lo mejor a usted no le dan suficiente dinero para hacer las políticas que debería llevar a cabo; nosotros las sacaríamos de un sitio y, de verdad, las pondríamos en su *conselleria*.

En el caso de la Ley de dependencia, es una ley que el ciudadano entiende que, per se, con su publicación, le otorga los derechos automáticamente. Por eso no entiende que se den estos retrasos y que no pueda acceder a estas prestaciones cuando verdaderamente lo necesita, porque, no nos olvidemos, es la Ley de dependencia y autonomía personal, que va a..., requieren de esos recursos las personas que están en un estado, evidentemente, de necesidad.

Quince meses reconocidos, *consellera*, por el representante de los grupos del Govern, quince meses reconocidos entre la valoración y el PIA, reconocidos en comparecencia del *síndic de greuges*; no el año y medio que se dice o los veinticuatro meses. Pero así y todo, y nosotros vemos que se ha hecho un esfuerzo, los plazos son muy largos.

La principal queja que ha atendido el Síndic de Greuges: quejas sobre *habitatge*. Felicitamos y aplaudimos la actuación de oficio del *síndic*. Los jóvenes han contado con esta ayuda, y se les ha dejado colgados, se han quedado colgados; los jóvenes fueron los primeros que fueron a pedirlo, y están viendo como no pueden hacer uso de esas ayudas comprometidas.

También estamos con..., y nos parece importante que el *síndic* haya puesto el acento y haya llamado la atención sobre ayudas a aquellas personas que tienen rentas y que forman parte de los colectivos más débiles, personas mayores con pensiones muy bajas, que los hacen susceptibles de riesgo de exclusión social, y cuyas rentas están lindando con la pobreza.

Respecto a relaciones laborales, nos preocupan, nos preocupan y ya lo habíamos advertido desde Ciutadans en comparecencias, aquellos trabajadores de casas de oficios y talleres de empleo que tienen una muy precaria situación laboral. Probablemente es debido a que dependen de dos *conselleries*, que de alguna manera en todo lo que hace mención a talleres laborales y casas de oficio, de alguna manera, siempre hay una dependencia de dos departamentos. Nosotros entendemos que todo esto se debe a que no hay una política clara de contratación de la Administración respecto a estos trabajadores. Y además, y para terminar de agravar el panorama, se están reduciendo los cursos, aquellos cursos de formación profesional y de estos talleres de empleo y de oficios.

Felicitamos al *síndic* por la actuación de oficio y por su sugerencia respecto al colectivo de los autónomos de que se revisen todos aquellos expedientes denegados por un acortamiento de los plazos en las ayudas de las que no tuvieron constancia porque, en esa falta de transparencia de la Administración, hubo acortamiento de plazos no suficientemente publicitado, también como ha ocurrido en los casos de los PIA, que han hecho que se pudiera..., solo en los autónomos, que se pudieran volver a presentar estas peticiones.

Respecto a los servicios penitenciarios, que es un caso que –coincido con el señor Milà– parece que no interesa mucho, quizás porque no es prioritario, coincidimos..., y que nos preocupa la masificación, los precios abusivos de los economatos. Los presos son personas que tienen limitados algunos derechos y sobre todo el más importante, el de la libertad, pero que tienen que tener las mismas garantías en la defensa de su situación penal y, por supuesto, en el acceso a la justicia que tiene cualquier otro ciudadano.

Respecto a justicia, *consellera*, lo hemos dicho, el *síndic* también ha puesto y ha llamado la atención sobre ella: ha habido quejas sobre la lentitud en los procedimientos en el juzgado, pero muchas más quejas en el Registro civil.

Nos parece interesante, *consellera*, y sé que el Departament de Justícia lo recogerá, aquella propuesta del *síndic* de crear una nueva bolsa de trabajo del personal interino especializado y con formación.

Respecto al derecho a la atención y al derecho a la información pública, coincidimos y solicitamos que sea accesible, que sea sencillo acceder a ella y que sea rápida, creemos también que vamos con retraso con las posibilidades técnicas que hay actualmente.

Por ello, y respecto a esta conducta de la Administración, nosotros hemos propugnado en todo momento el silencio administrativo positivo. Si se estableciera el silencio positivo administrativo, las cosas cambiarían, porque ya se preocuparía la Administración de aquello que interesa o lo que no interesa decirlo rápidamente; pasa porque tenemos el silencio negativo, que nosotros entendemos que no es ni justo ni atiende a los derechos de los ciudadanos como debe ser, un derecho de acceso rápido a la justicia y a la Administración.

Respecto a los derechos lingüísticos a los que ha hecho mención el *síndic*, se ha constatado que ha habido treinta y dos casos de quejas sobre la escolarización y sobre vulneración de derechos lingüísticos. Nosotros queremos hacer mención de que la enseñanza primaria y secundaria solo es posible en catalán; no es posible siquiera que esta enseñanza primaria y secundaria sea posible siquiera en bilingüe, no es posible, a pesar de todas aquellas recomendaciones de la UNESCO, organismo al que tanto se alude, pero nunca se alude para esta situación, que entendemos que vienen padeciendo muchos ciudadanos.

A lo mejor parecen pocas quejas, a lo mejor parece que ha habido más quejas en otro sentido, en el sentido de que ha habido ciudadanos que han solicitado que sus expedientes médicos sean en catalán, que les sean extendidas las recetas en catalán, pero a nosotros nos parece mucho más grave... Por supuesto, entendemos que tienen derecho a ello; igual, el mismo derecho que tienen todos aquellos ciudadanos que acuden a los servicios médicos de la seguridad social que necesitan los historiales médicos y resulta que solo están en catalán; el mismo derecho propugnamos para aquellas personas que necesitan su expediente médico, porque a lo mejor tienen que acudir a otra comunidad autónoma y tienen dificultades con este tema, igual que con los expedientes académicos en las universidades.

Respecto de infancia, el *síndic* es donde más ha destacado la falta de recursos sociales, y ha priorizado y ha aconsejado que se agilicen aquellos trámites de acogimiento. Entendemos, nosotros creemos que es importante; hay demanda en la población que está dispuesta a acoger a niños en sus casas en régimen de acogimiento, y seguro que es mucho más importante y beneficioso para esta infancia, para no padecer un riesgo de exclusión social, para no conocer una infancia exclusivamente acogida a los medios de la Administración, tener el acceso a estas familias.

Y por último nuestra felicitación al *síndic*, personal e institucionalmente.

Y respecto al recurso presentado por el Defensor del Pueblo, nosotros creemos que las funciones de ambas instituciones no son incompatibles; al revés, son absolutamente compatibles. Ahora bien, una labor coordinada de ambas instituciones ofrece más garantía al ciudadano.

Por todo ello, y como despedida, felicitar al *síndic*. Nos ha interesado, encontramos muy valioso este informe, y tendremos muy en cuenta el mismo para seguir proponiendo medidas y políticas desde Ciutadans.

Gracias.

El president

Doncs, acabat el torn d'intervencions, agraïm al síndic de greuges i a tot el seu equip la seva participació en aquesta sessió plenària.

Projecte de llei
dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència (tram. 200-00064/08)

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Benestar i Immigració sobre el Projecte de llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans de començar la meva exposició, volia saludar totes les persones que avui ens acompanyen, persones, experts, professionals, membres d'entitats, que han col·laborat des del primer moment en tot el procés participatiu per a la redacció d'aquest text de base, en el text de base en el seu moment inicial, i més endavant en la seva tramitació parlamentària, aportant-hi les seves consideracions. Permetin-me també que faci un esment inicial de la feina que s'ha fet des de la Secretaria d'Infància i Adolescència per aconseguir la millor norma adreçada a la infància que ha aprovat fins ara el Parlament de Catalunya; de ben segur –de ben segur– que avui estan tan satisfets com jo mateixa amb aquesta nova llei. També vull agrair la feina de tots els diputats

i diputades ponents de la llei i la disposició dels grups parlamentaris d'aquesta cambra que donaran suport a la seva aprovació, i molt especialment a la diputada senyora Marta Cid per la feina realitzada com a relatora.

Avui és un dia important per a totes les persones infants i adolescents de Catalunya. En primer lloc, la llei farà possible avançar en el compliment real de la Convenció sobre els drets dels infants de les Nacions Unides, de la qual tot just fa sis, set mesos varem celebrar el seu vintè aniversari. Com molts dels presents ja coneixen, he treballat molts anys en el món de l'atenció a la infància; això fa que per a mi aquesta sigui una llei especial. Si hi ha quelcom que ha orientat la meva tasca professional, però també la meva tasca política, ha estat treballar pels infants i adolescents de Catalunya, per ells i per el seu benestar.

Avui aprovarem la Llei dels drets i oportunitats de la infància i adolescència, i ho farem amb una àmplia majoria, per unanimitat, com no podia ser d'una altra manera. En una societat desenvolupada com la nostra i en un parlament com aquest, era imprescindible posar-nos d'acord en un tema tan important com són els nens i les nenes del nostre país. Considero que aquest acord tan ampli que tinc l'honor d'encapçalar ens honora a tots i a totes, perquè estem evidenciant que ens creiem el que fem i que de manera ferma apostem per l'augment del benestar dels infants i dels adolescents.

Ja amb la Llei 11/85, de protecció de menors de Catalunya, Catalunya fou la comunitat autònoma de l'Estat espanyol que va aprovar una regulació en el seu moment moderna i ajustada als principis constitucionals i de protecció dels infants desemparats. A aquella llei en van seguir d'altres, com la 37/91, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, i la Llei 8/95, d'atenció als infants i adolescents, que ja abraçava un sistema general de drets vers la infància, però que deixava fora els infants desemparats i feia que haguessin de ser tractats de manera especial, de manera diferenciada. El Codi de família del 1998 començava ja a trencar aquesta línia discriminatòria, en el sentit d'incorporar a la norma catalana més emblemàtica, que és el Codi de família, el règim jurídic de protecció dels menors desemparats.

Aquest caràcter pioner, primer del Parlament de Catalunya i de la seva..., va demostrar i va posar en evidència un cop més la seva sensibilitat vers la infància i l'adolescència que ens ha conduit des de llavors fins a aquí.

Precisament els motius que van portar el Departament d'Acció Social i Ciutadania a impulsar la redacció d'aquest projecte de llei van ser la voluntat de comptar amb una norma que abracés tota la legislació catalana i que inclogués els infants desemparats, desprotegits o de risc social i els que no tenen aquesta situació, que situés sobretot l'infant en el centre del sistema, com a peça clau, i els visualitzés com a subjectes de drets, com un ciutadà o una ciutadana més, i no només com a objectes de protecció.

Ara, després de més de quinze anys de l'última norma, ens hem adaptat als temps canviants, a les situacions diferents dels nous models familiars, a la perspectiva de dones, de gènere, als infants diferents. Per aquest motiu hem actualitzat els drets i els hem posat en valor, els hem individualitzat. Hem atribuït el dret..., els drets de l'infant, com a persones, i no com a membres només d'unitats familiars. Aquesta llei emfatitza els drets personals civils, no només els ja coneguts drets socials. Tracta de la participació activa dels infants en la família, a l'escola, al barri o al municipi, i parla també de drets polítics. És per aquesta via que neixen les responsabilitats dels infants i adolescents a les societats que ja en formen part. Només qui n'és part i se'n sent part pot contraure responsabilitats.

Permetin-me que els parli dels conceptes que desenvolupa la llei, abans de tractar les principals novetats.

Pel que fa a l'interès superior de l'infant, fins ara, amb la legislació actual, aquest interès superior de l'infant només operava quan entrava en conflicte amb un altre interès; aleshores, llavors prevalia el de l'infant. Ara anem més enllà: no només preval quan entra en conflicte, sinó que preval sempre –sempre. I això què significa? Doncs, la incorporació a totes les polítiques públiques de la perspectiva dels infants i adolescents.

Per fer transversal aquesta mirada, ens centrarem en l'elaboració i la implantació d'un pla sectorial vers la infància i adolescència, realitzat per tots els departaments del Govern de la Generalitat i amb la consulta a les entitats expertes en l'àmbit de la infància, un pla d'infància que formi part del Pla estratègic de serveis socials. Aquest pla d'infància ha de ser integral, tot sumant actuacions, i ha de ser dinàmic i alhora renovable cada quatre anys. Com a instrument, aquest pla ens ha de servir d'instrument per desplegar la llei de manera transversal, incloent-hi matèries en l'àmbit de la salut, de l'educació, l'economia, el medi ambient, la justícia o els serveis socials, entre altres. El pla haurà de ser aprovat pel Govern de la Generalitat i, per tant, anirà lligat a una memòria econòmica per al seu desenvolupament, i això ens el configura com un pla no només d'intencions i de voluntat política, sinó un pla executiu.

Abans d'entrar en els canvis, tractaré les assignatures pendents de la nostra societat que aviat, amb l'aprovació d'aquesta llei, espero que deixin de ser-ho.

En primer lloc, començo per l'àmbit de la prevenció. Aquesta llei dóna un nou enfocament, dóna un lloc preponderant a totes les actuacions de prevenció. Són necessàries les actuacions públiques intensives i integrals de prevenció, actuacions orientades a anticipar-nos, fer actuacions que ofereixin a l'infant i a l'adolescent les oportunitats fins ara no pensades. La mateixa exposició de motius de la llei diu textualment: «Les actuacions socials preventives constitueixen nous reptes per a les polítiques socials i per als programes, ja que comporten actuacions sobre probabilitats, i no sobre fets inqüestionables o unívocs. Per això cal facilitar instruments que disminueixin els fets que afectaran negativament la població infantil i potenciar actuacions que els generin benestar.» Això és la prevenció.

Segueixo amb els conceptes, n'enumeraré tres: promoció, protecció i participació. Volem protegir els nostres nens i nenes i els nostres adolescents. Volem treballar

per eradicar la pobresa, afavorint les zones més necessitades. Volem promoure els seus drets i impulsar actuacions que ajudin a tenir més benestar. Volem oferir nous camins de millora social, noves activitats que tractin aspectes d'educació en el lleure, de protecció com a consumidors, de regulació de la publicitat dels mitjans de comunicació, de l'espai urbà, l'absentisme, la desescolarització, la salut mental, el benestar i la mediació adreçada i adaptada cap a ells.

Volem parlar de participació, i aquí cal parlar d'oportunitats. És aquí on trobem les novetats.

En primer lloc, la creació dels consells de participació territorial i la creació del Consell Nacional dels Infants i Adolescents. Una societat amb un consell nacional d'infants com a òrgan de participació no és un brindis al sol ni un dret merament declaratiu, sinó un compromís social i polític del govern d'un país.

En segon lloc, tolerància zero al maltractament infantil. En aquest sentit s'hi ha dedicat tot un capítol sencer, que contempla la creació dels serveis d'atenció immediata; el manteniment de l'infant a casa i sortida del maltractador; registre unificat de maltractaments; protecció davant de la victimització secundària; el telèfon de la infància; el servei per a infants víctimes de l'abús sexual, i la creació d'un centre d'investigació i recerca del maltractament infantil.

En tercer lloc, em vull referir a la reducció dels terminis per a resoldre les resolucions. La vida d'un nen, d'una nena, té paràmetres molt diferents dels que tenim els adults. No pot ser que l'estabilitat d'un infant desemparat trigui a arribar anys i anys, entre processos administratius i processos judicials. Cal que donem sortida a les necessitats dels infants; cal que agilitzem els acolliments, les adopcions, i cal evitar que els nens i les nenes romanguin als centres durant anys i anys. Per això hem reduït els terminis d'impugnació i hem creat noves figures, com per exemple la figura..., figures d'acolliments més estables i més segures, l'acolliment permanent i l'acolliment professional.

En quart lloc, em vull referir al treball en família, amb les famílies, peça clau –peça clau. La nova llei es centra en el foment de la protecció i de l'assistència a les famílies com a forma regular per a garantir el seu benestar; mecanismes d'orientació, d'ajut, d'intervenció familiar davant de les situacions de risc social.

En cinquè lloc, em vull referir que l'adolescent té dret i tindrà dret a ser notificat, que se li notifiqui tot allò que l'afecti i alhora pugui impugnar-ho quan no hi estigui d'acord.

En el sisè, el suport i acompanyament als majors extutelats.

Setè, el procurador de la infància, que s'encarregarà de la inspecció i l'atenció a les sol·licituds i queixes dels menors tutelats, així com de realitzar recomanacions i propostes en aquest àmbit.

Indubtablement, la llei que avui es sotmet a aprovació requereix un espai més gran del que disposo per a poder-la explicar, però sens dubte també els reptes que ens planteja aquesta nova llei són molts. Però també ens dóna moltes possibilitats a l'hora de fer noves polítiques per a la infància; per tant, moltes noves oportunitats per fer política a la infància i a l'adolescència.

Cal que ens preparem per al futur desplegament de la llei. El repte no acaba avui aquí. El repte serà fer realitat tot allò que la llei preveu, desenvolupar totes les seves possibilitats i creure fermament que avui, a la Catalunya del segle XXI, els infants i els adolescents són ciutadans i ciutadanes de ple dret. Amb aquesta norma ens acostem a l'Europa més avançada socialment, l'Europa dels estats del benestar més sòlids.

Finalment, vull remarcar que aquesta llei ens acosta a una nova manera d'entendre i de treballar amb la infància, una manera moderna, una forma de treballar que ha d'aconseguir que els infants i adolescents de Catalunya siguin ciutadans lliures, siguin ciutadans crítics i siguin ciutadans solidaris. Si la paraula «infant», etimològicament...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Acabo, senyor president. Si la paraula «infant», etimològicament, vol dir «aquell que no té veu», avui entre tots i totes els donem la veu.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, d'acord amb els articles 109.4 i 112.1, per presentar els treballs de la comissió, l'honorable diputada senyora Marta Cid, que en va ser designada relatora.

La Sra. Cid i Pañella

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, secretària d'Infància i Adolescència, membres del Departament d'Acció Social i Ciutadania, professionals presents a la sala, representants d'entitats i institucions de l'àmbit de la infància i l'adolescència, amics i amigues, prenc la paraula en qualitat de ponent relatora, és a dir, com a coordinadora dels treballs de la ponència nomenada en el si de la Comissió de Benestar i Immigració, per presentar l'informe que dóna inici a l'últim tram del projecte de llei que ens ocupa: el debat final que conclourà amb la votació avui, en aquest plenari, que donarà rang de llei al contingut de l'actual projecte, un projecte que va començar el seu periple el 28 d'octubre de 2009, després de superar el debat i rebutjar-ne l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Comissió de Benestar i Immigració va nomenar la ponència el 2 de febrer passat, després de dur a terme dues sessions intensives, amb un total de vint-i-tres compareixences, representatives de l'ampli ventall d'entitats, associacions, col·lectius i persones expertes, vinculades al prolongat procés participatiu dels darrers anys. També s'han rebut al si de la comissió diferents aportacions que s'han vehiculat als diferents grups parlamentaris.

Les esmenes presentades han estat un total de 242, dels grups parlamentaris. La distribució: 19 dels grups de l'Entesa, 124 de Convergència i Unió, 90 del Partit Popular de Catalunya i 9 del Grup Mixt.

La ponència, integrada pels diputats i diputades Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Carme Figueras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Maria Àngels Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; la senyora Carme de Rivera, del Grup Mixt, i jo mateixa en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, es va reunir els dies 23 de març i 6 i 13 d'abril.

Fruit de la feina portada a terme per la ponència, s'han incorporat al text, en la seva literalitat o mitjançant transaccionals, un total de 91 esmenes. Actualment resten vives un 18,8 per cent de les esmenes presentades: 7 corresponen al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, 36 al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i 1 del grup parlamentari del Grup Mixt.

La Comissió de Benestar i Immigració, en la sessió tinguda el 28 d'abril, assumí l'informe de la ponència aprovant el dictamen per unanimitat; hi eren presents tots els grups parlamentaris. I amb la reserva per al debat que mantenim avui de les esmenes que anteriorment ja he anomenat.

Voldria destacar la feina feta al si de la ponència, la cerca de l'acord i el debat constructiu que ens ha portat a enriquir aquest projecte de llei en la seva tramitació a partir, sobretot, de les aportacions de les compareixences substanciades i de tota la documentació que se'ns ha fet arribar. Sobre el debat, estic segura que hi versaran ara les diferents intervencions dels portaveus dels grups parlamentaris sobre les esmenes acceptades o de les rebutjades, però crec que cal subratllar l'ampli acord al qual hem arribat. Per això voldria fer algunes reflexions presents al text, reflexions que crec que hem compartit i que marquen un abans i un després d'aquesta tramitació.

Aquesta llei constitueix una de les fites més importants en la intensa i destacada tasca legislativa que ha estat duent a terme el Parlament de Catalunya en l'àmbit de l'atenció i la protecció de la infància i l'adolescència. L'interès superior de l'infant o l'adolescent no necessita ja estar en conflicte per a ser el primer interès que han de tenir en compte les polítiques públiques, per la qual cosa també cal aplicar l'avaluació de les normes des de la perspectiva de l'interès superior de l'infant o l'adolescent; reflexions, com deia, que hem compartit a bastament.

Es tracta, senyores i senyors diputats, d'assumir que tenim una responsabilitat social envers el conjunt de la població infantil i adolescent de Catalunya, perquè aspirem a una societat millor, i que cal fer prevenció, fer actuacions proactives, que donen oportunitats a l'infant i a l'adolescent, fins ara, com deia l'honorable consellera, no pensades. Les actuacions socials preventives constituïxen nous reptes per a les polítiques socials i per als programes d'intervenció que puguem pensar i dur a terme. Quan parlem d'oportunitats, parlem dels nous camins que s'han d'obrir i que han de permetre als infants i adolescents, als joves, a les joves, un ple desenvolupament com a ciutadans. Així, aquestes oportunitats s'han de traduir, entre altres, en l'establiment de canals i instruments per a fer sentir la veu, la seva veu, i, per tant, expressar la seva participació en la presa de decisions que els afecten, i també de la comunitat en la qual viuen. En definitiva, del que es tracta és de facilitar-ne el futur encaix com a persones responsables en la societat adulta.

Per acabar, vull reiterar el meu agraïment als portaveus dels grups parlamentaris a la ponència. Certament, ha estat una tasca engrescadora i una tasca que crec que ens ha enriquit molt a tots i a totes les que hi hem participat. Vull també donar les gràcies a la lletrada, l'Esther Andreu; a l'assessor lingüístic, l'Agustí Espallargas; al gestor parlamentari, el Lluís Soler, i a tot el personal dels serveis de la casa que ens han facilitat el camí d'aquesta llei. Vull també donar les gràcies als professionals de la Secretaria d'Infància i Adolescència i a la resta de persones del Departament d'Acció Social i Ciutadania, persones com la Rosa Cassà, que ens han facilitat moltíssim la feina, que sempre han estat a l'altre costat del fil telefònic, davant de qualsevol dubte o davant de la cerca d'aquest consens; tots i totes ens han acompanyat en aquest procés que avui culmina. I, finalment, no voldria oblidar totes les persones, entitats i associacions que han participat en l'elaboració de l'avantprojecte, un camí que, com ja es va dir aquí al seu moment, ha estat llarg; totes les persones que han elaborat documents, que s'han preocupat d'una manera desinteressada en tot aquest procés. Sobre aquests documents és sobre els que hem pogut treballar i fer la nostra feina.

Aquesta és una llei que ha estat participada per molta gent, i estic convençuda que aquest Parlament, aquest plenari, respondrà adequadament a l'expectativa i a la il·lusió generada. Els nostres infants, el nostre jovent, s'ho mereixen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, seguidament passem al debat amb la defensa de les esmenes reservades. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, president. Il·lustre consellera, associacions, entitats, senyors diputats i diputades, també voldria començar la meva intervenció agraint als companys de la ponència i especialment a la relatora, la senyora Marta Cid, doncs, el grau de caliu i de trobada que hem tingut en la ponència. No només era important pel tema que s'abordava, sinó que també era imprescindible que el resultat d'aquesta ponència, doncs, fos el que avui tenim la sort d'arribar-hi, que és que la llei s'aprova amb la unanimitat dels grups parlamentaris.

Com deia, no és fruit de la casualitat, sinó que, en tot cas, la llei, que era molt esperada i desitjada en el plenari, era un fruit d'oportunitats i també de reptes, i, per tant, des d'aquest punt de vista la va assentar el nostre grup parlamentari. És veritat, nosaltres vam presentar una esmena a la totalitat; una esmena a la totalitat que va posar d'alguna manera un punt sobre la taula, que va ser recollit pels grups que donen suport al Govern. I en aquest sentit volem agrair especialment la segona part de l'article 47, que s'ha introduït fruit de l'esmena del Partit Popular i que per nosaltres era una qüestió important.

L'article 47 parlava del dret a decidir sobre la maternitat, i naturalment era un article molt fred; estàvem parlant d'una matèria sensible, i el Grup Popular volia pensar que precisament adreçada a aquests infants que hem de protegir, aquests infants i adolescents que es troben amb la decisió tan complicada, també, fora de la majoria d'edat, de veure com aborden la seva maternitat o paternitat..., volíem que precisament en aquest vel protector de l'Administració hi hagués un punt de referència amb el qual l'Administració es prengués un grau de compromís cap a aquestes noies que es troben tutelades per l'Administració i que han de decidir. I en aquest cas l'esmena que es va recollir per part dels grups que donen el suport al Govern i també recolzada pels altres grups parlamentaris diu que en els casos de noies tutelades per l'Administració de la Generalitat aquesta Administració ha de posar a la disposició de la noia tot el suport psicosocial i material que calgui per tal d'ajudar-la a afrontar la nova situació. Aquest suport s'ha d'ampliar, si s'escau, per a garantir el benestar del nounat.

És a dir, com no podia ser d'una altra manera que una llei que parla d'infants aportés la figura del nounat com a responsabilitat social, també dels que han de venir, i per tant present, perquè es pugui adoptar una decisió tan important en grau de plena igualtat, sigui quina sigui, naturalment, ja ho diu la mateixa llei, l'adolescent, la que prengui, respecte a una decisió tan important per a la seva vida i també per al nounat?

Per tant, en aquest sentit volem agrair especialment que s'hagi incorporat aquest segon paràgraf, perquè posa en pla d'igualtat el compromís de l'Administració pública cap a les adolescents.

En aquest sentit, no utilitzaré el meu temps per destacar les esmenes que queden vives, que naturalment, com no podia ser d'una altra manera, cada grup parlamentari, doncs, posaria l'accent en el seu propi perfil, en el tarannà. Bàsicament eren esmenes jurídiques; no afectaven de manera nuclear, tret de la que hem dit de l'article 47, l'esperit de la llei.

I jo coincideixo amb l'exposició que han fet tant la consellera com la relatora de l'important, del que aporta aquesta llei. Crec que aquesta llei no és només un compromís legislatiu, és un compromís de tota la societat cap a la necessitat que les polítiques que s'aborden, en el tema d'infància, en el tema d'adolescència, tinguin un caràcter prioritari, i a més que siguin prioritaris, que vegem i que reconeguem la feina que s'està fent des de tots els àmbits, des de l'àmbit de l'Administració, des de l'àmbit de les associacions i dels professionals que s'encarreguen cada dia de posar la seva feina perquè la societat gaudeixi, perquè, no ens n'oblidem, el fet que la infància i l'adolescència gaudeixin d'aquesta bona salut com a ciutadans i com a persones, en el sentit global i en el sentit particular, això ens beneficia a tota la societat.

En aquest sentit, la llei aporta, per un cantó, des d'un punt de vista legislatiu, que és un instrument que reforça des del punt de vista jurídic totes les eines que hi havia, i d'alguna manera, a més de crear aquest anomenat codi de la infància i de l'adolescència, posa en especial rellevància la sensibilitat que des de la mateixa Administració es manifesta cap a aquestes.

També volem destacar especialment el principi de transversalització que representa aquest norma, que no només afecta aquest departament sinó que és un compromís de totes les àrees administratives, de tots els poders públics, perquè la vessant de cautela i per tant d'acompanyament als més febles, que són els adolescents i els infants, pugui ser incorporada a tots els processos polítics, a tot el debat, i per tant a totes les decisions estratègiques que es poden prendre al nostre país.

També considerem la reflexió que forma part del preàmbul, que s'ha d'incrementar el desig d'aconseguir aquest benestar, perquè, com deia abans, aquest benestar no és només les persones infants o adolescents que reben ara aquesta protecció sinó que la beneficiada és tota la societat. I, per tant, volem destacar que l'esforç que s'ha fet per introduir algunes qüestions que *de facto* ja estaven funcionant, com podia ser la prevenció i els elements de risc, però que en aquesta llei s'incorporen, i més en el preàmbul, i després es posen i es delimiten en eines concretes, reforça l'esperit de compromís que hi ha i sobretot en qüestions clau: desigualtats socials, pobreses, diferents formes d'exclusió econòmica, cultural i comunicativa. Tots aquests índexs de referència no només afectaran polítiques d'infància i adolescència, han d'afectar de manera directa totes les polítiques que es puguin portar a terme des del punt de vista de l'Administració pública.

Aquesta responsabilitat social que tenim i que veiem com a ciutadans que no representa més que la seva voluntat..., des de les seves famílies estan donant i han donat aquest pas endavant que avui precisament es reconeix. I en aquest sentit, doncs, a nosaltres, des del nostre grup parlamentari, ens agradaria enviar un agraïment molt especial a totes les associacions i en concret a totes les famílies acollidores que de manera anònima estan recolzant-nos en aquestes polítiques i que, sense esperar res més, sinó perquè veuen que és un compromís seu, particular, estan ajudant que això sigui una realitat. Per tant, el fet que la llei també reconegui, doncs, d'una manera especial la manera en què es tramitarà, la simplificació dels tràmits, creiem que és una bona dada aportada per part de l'Administració pública.

El llenguatge que utilitza la mateixa llei, el compromís de promoció, prevenció, atenció, protecció, totes aquestes normes, totes aquestes paraules que van sortint denoten una mica el perfil, o almenys el Grup Parlamentari Popular l'ha volgut interpretar d'aquesta ma-

nera; aquest compromís cap a tot el que cal fer, perquè, com ha dit molt bé la consellera, no es tracta d'aprovar una llei o no, es tracta que avui, amb l'aprovació d'aquesta llei, queda un repte a sobre del Parlament de Catalunya, a sobre de l'Administració pública, perquè es puguin desenvolupar. I en aquest sentit, consellera, aquests dies que parlem tant de crisi i que sembla que és una evidència que hi haurà tants retalls, esperem que precisament amb tot el que sigui el reforçament de les polítiques adreçades a la infància i a l'adolescència, amb això, tinguem una cura especial, i a l'hora d'elaborar els pressupostos vegem on no podem passar.

El Grup Parlamentari Popular, també, com hi ha fet referència el meu company, que m'ha precedit, en la llei de l'informe del síndic, també li ho ha manifestat: hi ha coses que considerem que són prioritàries. I, per tant, aquesta priorització que la mateixa norma manifesta esperem que després també pugui tenir continuïtat econòmica, perquè, si no, seria el que vostè ha dit: aquesta llei no és un brindis al sol, però també és veritat que hem posat el parany molt alt, i, per tant, perquè es pugui portar a terme, caldrà dotacions econòmiques específiques, de mitjans materials i també econòmics.

Com deia, amb aquest concepte de «benestar» tractat des del punt de vista personal i social és com nosaltres hem interpretat la llei. I, de fet, hi va haver algun punt polèmic, en la mateixa ponència. I una de les qüestions importants que es van portar a terme o que es van debatre era el pes del Síndic de Greuges i de la seva figura en el si de la protecció de la infància. El nostre grup parlamentari està content; considerem que tenim una gran institució, que és el Síndic de Greuges. De fet, amb el seu informe extraordinari del 2009, ja va posar de rellevància la situació en què es trobava la infància respecte al compromís amb l'Administració. Considerem que aquest informe també ha servit molt, ha posat en relleu qüestions que han estat recollides, sensibilitats que han estat recollides per part de la llei.

I en aquest sentit creiem que no per crear més figures es reforcen les polítiques. Considerem que mitjançant la figura del Síndic de Greuges, a través del seu informe, hi ha eines suficients per tal que es puguin crear. Sí que ens ha semblat oportú, crear, doncs, el registre en tema de maltractaments, i altres eines parlamentàries que s'han introduït amb la llei, que considerem que són importants per tal de desenvolupar aquestes polítiques.

Sobretot si pensem en prestacions socials i veiem, doncs, com deia abans, la necessitat econòmica que no suposin, aquestes mesures, una manca d'inclusió social per part dels infants i dels adolescents, considerem que la llei ja marca les bases necessàries per tal que sigui una realitat.

Especialment volem destacar la sensibilitat d'algunes associacions que ens van fer menció especial de la consideració dels infants que viuen en un entorn de maltractament, que siguin considerades víctimes directes. Jo en aquest cas vull reconèixer que a través dels informes i la documentació que ens han adreçat les associacions hem après molt –molt–, perquè ja no era la literatura del contingut sinó de casos personals i de gent que estaven vivint aquestes situacions, professionals, que ens posaven el to personal i que, per tant, ens han apropat a aquesta realitat que potser no coneixem amb nom propi, però que sí que és bo conèixer-la per tenir la sensibilitat a l'hora d'aprovar normes i també per establir els mecanismes de seguiment.

En aquest sentit, considerem que la llei aporta eines suficients perquè es pugui lluitar perquè els infants siguin considerats víctimes directes o com a mínim que impulsem el compromís de dir que farem tot el que calgui perquè després es produeixin les modificacions legislatives que no són competències del Parlament de Catalunya, però que en tot cas el tema de traslladar aquesta sensibilitat cap a altres àmbits competencials és una bona fita.

Nosaltres considerem que si Catalunya va ser pionera a l'hora de desenvolupar una matèria tan sensible com és la infància, també ho hem de ser en el sentit d'incorporar eines programàtiques que introdueixin modernitat, que puguin apostar cap a aquesta modernitat i flexibilitat a què sempre apel·lem tots els polítics, i que en aquest cas la reducció de terminis i la simplificació de tràmits que aborda la llei considerem que és un pas important.

Només destacar la figura de l'acolliment familiar, com he dit abans, que per nosaltres té una menció especial, té un reconeixement especial, abordada en el títol quart, i les prestacions socials de caràcter econòmic que van acompanyant aquest.

És per tot això que nosaltres considerem i ens prenem així aquesta llei com un compromís social cap als infants, cap a les adolescents i sobretot en clau social, perquè es pugui treballar. I de la mateixa manera que s'actua amb generositat pels professionals que s'actua, nosaltres esperem que hi hagi un desenvolupament adient, sobretot amb els convenis en els àmbits locals i supramunicipals, que seran l'element clau perquè es pugui abordar aquesta llei amb el sentit de proximitat que tant és necessari en les situacions de risc.

Sense més, tornar a reiterar el vot positiu del grup parlamentari i també agrair a tots els companys de la ponència les consideracions i el grau de consens que sempre hi ha hagut.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputades, diputats, entitats representants del sector de la infància, adjunt al síndic per a la defensa dels drets dels infants, càrrecs del departament, en primer lloc, és un motiu de satisfacció quan ens trobem davant d'un projecte de llei que tindrà, com s'ha dit, un ampli suport, i a més a més un projecte de llei que va entrar d'una manera i la ponència ha fet la seva feina, i li hem donat un tomb, i fem una llei molt més valenta. I això també és important.

Jo en primer lloc vull fer els agraïments, perquè de vegades, si no, al final se t'acaba el temps i no els fas, no? En primer lloc, a tots els ponents del projecte de llei: a la senyora Marta Cid, a la senyora Carme Figueras, a la senyora Maria Àngels Olano, a la senyora Laura Massana, a la senyora Carmen de Rivera, per la feina que hem portat a terme, i per tant la col·laboració i bon diàleg que hi ha hagut; també a la lletrada, la senyora Esther Andreu, i als serveis tècnics i lingüístics del Parlament, i també a l'assessora parlamentària del Grup de Convergència i Unió, la senyora Esther Padró. I, evidentment, un agraïment molt especial a totes les entitats i persones que van venir a comparèixer i que amb les seves aportacions han enriquit el diàleg i el nostre treball parlamentari. Moltes gràcies a tots.

En el debat de totalitat del passat 28 d'octubre, nosaltres ja vam manifestar la satisfacció per trobar-nos davant d'aquest projecte de llei, esperat, perquè era un dels temes que moltes formacions polítiques portàvem per a aquesta legislatura, i per tant, doncs, celebràvem que arribés.

També aquest dia vàrem manifestar la nostra voluntat de pactar aquest text legislatiu, i ho vam dir obertament, i el que vull agrair és que això s'ha pogut portar a terme, també gràcies a la bona predisposició de tothom.

Aquesta voluntat de pacte, també, com vaig dir, no és un xec en blanc al Govern, ni molt menys, sinó que és una col·laboració legislativa perquè tinguem la millor Llei d'infància possible en aquests moments.

I això també respon al nostre compromís amb la política social, que hem demostrat una vegada més, al llarg de la legislatura, amb la Llei de serveis socials, amb la Llei d'acollida de persones immigrants, amb el Pacte nacional per a la immigració, etcètera, i ara, amb la Llei d'infància. I també pel nostre compromís polític amb la infància. Deia en el debat de totalitat que invertir en infància és invertir en futur, en el futur de la nostra nació. I aquesta legislatura, precisament, també en aquest sentit, des de Convergència i Unió vàrem promoure una comissió d'infància en aquest Parlament que no es va portar a terme, perquè també crèiem que al Parlament calia reforçar que hi hagués una comissió per a la infància, pròpia, també pel nostre compromís amb les famílies i pel nostre compromís amb les entitats del sector de la infància.

Des de Convergència i Unió ho vam dir clarament: volíem una llei més valenta, més amarada de voluntat de servei a la infància, més exigent amb la mateixa Administració. I ens vam trobar amb un text, doncs, que hi havia moltes coses similars a l'anterior legislació que les..., diguéssim, les recopilava, no?; però, aleshores, per això vam establir aquest diàleg. I, com ha dit la relatora de la ponència, i com ha dit la consellera, jo crec que en aquest tràmit parlamentari hi ha un abans i un després de la llei.

I he dit que volia agrair la voluntat de diàleg dels grups que donen suport al Govern, especialment a través de la relatora, la senyora Cid, i també de la secretària d'infància, per part del Govern, doncs, que ens han permès, en aquells temes que estàvem encallats trobar punts d'acord. Per tant, aquest sí que Convergència i Unió donarà a aquest projecte de llei el fem perquè s'han acceptat o transaccionat més d'una cinquantena d'esmenes presentades pel nostre grup. Per tant, per dir-ho així, no és un sí regalat, sinó que és un sí treballat i guanyat per uns i per altres, i ho agraïm.

M'agradaria resumir, perquè no podré citar-los tots, alguns dels aspectes que hem introduït en el projecte de llei: per una banda, a l'article 6 hem definit com ha de ser la criança i la formació dels infants, i hem agafat la convenció, que això no ho posava, i hem dit que «han de tenir un desenvolupament físic, mental, espiritual, moral i social». I això ho trobem molt important i per això ho destaco.

També hi ha un conjunt d'esmenes que s'han introduït –i la consellera hi ha fet menció i m'ha agradat que ho digués– contra tot el tema de la lluita contra la pobresa infantil: el 17 per cent d'infants de Catalunya estan en aquesta situació de pobresa o de risc de pobresa. I, per tant, hem introduït que «els estudis i les dades sobre el benestar, les desigualtats i les situacions de risc a Catalunya han de disposar de manera desagregada per territoris»; per tant, hem de tenir aquestes dades per territoris.

També hem introduït que en el Pla d'atenció integral de la infància sigui preceptiva la consulta a les entitats del sector, que abans no hi constava en el projecte de llei. I, per tant, per fer els plans d'atenció s'haurà de parlar amb les entitats que treballen en aquell àmbit i en aquell territori.

També hi ha un apartat que és l'article 77.3, que s'ha introduït de nou, que els plans d'intervenció socials, preventius i comunitaris «s'han de desenvolupar en barris i entorns territorials on es detecti una gran concentració de desigualtats econòmiques, escolar, cultural i d'indicadors de risc per als infants i adolescents». I aquestes zones es consideraran zones d'actuació preferent.

Aquí es va produir una cosa que també és divertit comentar, no?, per dir-ho així..., perquè, clar, nosaltres ho posàvem amb majúscules «Zones d'Actuació Preferent», perquè sembla que és important dir aquelles zones on s'ha d'actuar preferentment. I ens van dir que no, que això estigmatitzava, no? Home, jo crec que el que estigmatitza és la pobresa i el risc social. Això sí que estigmatitza, però determinar zones d'actuació preferent, que vol dir lluitar contra la pobresa d'aquell territori..., això allibera. I, per tant, en majúscules o en minúscules, al final ha acabat en minúscules perquè deu passar més bé, doncs, s'ha introduït, i, per tant, això és el que valorem que hi hagi zones d'actuació preferent. I agraïm especialment aquesta transacció en aquesta esmena.

Per una altra banda, a l'article 23.7 hem introduït un nou apartat que és el de donar especial suport a les entitats que treballin per als drets i les oportunitats de la infància, especialment les que ho fan en zones de major desigualtat i risc social. Per tant, també hem introduït aquest aspecte que ens sembla molt oportú i que les taules territorials també signifiquin la coordinació davant de situacions de risc o desamparament. Per tant, un conjunt d'esmenes que van en el sentit de la lluita contra la pobresa infantil.

També estem molt contents de l'article 29.2, en què s'ha introduït un nou apartat, que diu que el síndic de greuges i l'adjunt o adjunta per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents han de presentar anualment a la comissió parlamentària corresponent un informe sobre la situació de la infància en dos paràmetres: la legislació catalana i, per l'altra, la situació de la Convenció de les Nacions Unides sobre la infància. Per tant, aquest punt nosaltres també el valorem molt perquè creiem que és una forma de seguiment extern a l'Administració des del Parlament, des de la sindicatura, per fer aquest seguiment de com van les coses.

M'ha sobtat la intervenció de la senyora Maria Àngels Olano, perquè s'ha atribuït una esmena en l'article 47 sobre el tema de la maternitat. I jo li diria que fins i tot he buscat l'informe. L'informe diu que l'article 47, el nou apartat, és una transacció amb l'esmena 89, que li recordo que és de Convergència i Unió, i que les del Partit Popular, que són la 88 i 90, que l'únic que demanava era suprimir l'article, no es van acceptar.

I també li vull recordar que vostè va estar burxant entre Convergència i Unió i Unió i Convergència i la defensa de la vida..., i la nostra esmena el que diu és que les noies que estan en tutela de la Generalitat, si decideixen tenir la criatura, se'ls donarà suport. I ho diu així, i, per tant, les coses s'han de dir tal com són, senyora Olano. No calia que ho tragués, jo no li ho hauria dit; però, fins i tot, he buscat l'informe no fos cas que ens equivoquéssim. Per tant, a cadascú el que és seu. I vostès, doncs, van obviar i van buscar i burxar entre Unió i Convergència i Convergència i Unió. Doncs, el que triomfa és la «i», Convergència i Unió. *(Rialles.)* Molt bé. Doncs, per tant, nosaltres hem introduït això i ens sentim satisfets d'haver-ho introduït.

Per una altra banda, també hem fomentat la igualtat d'accés a les entitats d'educació en el lleure, les activitats del lleure, a través de l'article 57. També hi ha una altra qüestió que és l'atenció immediata als infants immigrants no acompanyats mentre s'acredita documentalment la minoria d'edat. Que això tampoc hi costava. Per tant, mentre s'acredita l'edat d'aquell infant o adolescent o jove, tindrà aquesta atenció immediata per part de la Direcció General d'Atenció a la Infància.

Un altre aspecte, un nou apartat a l'article 131, que és el punt 4, sobre les pràctiques de contenció en els centres terapèutics i d'educació intensiva i la redacció d'un reglament que limiti els usos d'aquestes sales i altres mesures d'aïllament físic per a protegir l'infant o adolescent, i també en el subministrament de psicofàrmacs que han de tenir un seguiment mèdic i no poden esdevenir una metodologia de contenció habitual. I em sembla que era important també introduir aquest aspecte de més qualitat.

Com que el temps passa he de saltar-me algunes de les coses que s'han introduït. Molt bé. Ha dit també la consellera un tema molt important que s'ha modificat: els progenitors que no hagin estat privats de la potestat parental o les persones titulars de la tutela, dins del termini màxim d'un any, poden sol·licitar que deixi sense efecte la resolució que l'hagués acordada, en lloc dels dos anys previstos del projecte inicial.

Nosaltres volíem una esmena que deia «mig anys per als més petits, un any...» –ara no vull dir les edats perquè m'allargaria massa– «...i dos anys per als més grans.» Al final hem arribat a una transacció que em sembla que és molt positiva, i celebro que vostè també l'hagi esmentada, en aquests sentit, que sigui i es redueixi a un any el termini. També un aspecte..., i és que el departament ha de facilitar els documents necessaris per justificar la identitat de l'infant en el moment de formalitzar un acolliment. Que també era un tema molt reclamat per les famílies acollidores.

I un altre aspecte..., nosaltres sempre diem la importància de la nació catalana, i també és bo que ens autoimposem obligacions que correspondrien a un estat. Els estats han de donar compte de la situació de la seva actuació sobre la Convenció dels drets dels infants. El Govern de Catalunya s'autoobliga amb aquesta llei cada dos anys a presentar la situació de la infància a Catalunya respecte a la Convenció dels drets dels infants.

I també hi ha una altra qüestió, que és econòmica, que és que la prestació per als acolliments familiars serà revisada, com a mínim, per la mateixa quantitat econòmica que l'indicador de renda de suficiència. Que això tampoc ho preveia el projecte de llei i, per tant, també s'ha previst. De forma resumida he dit algunes de les coses que hem introduït, que, com dic, agraeixo el debat que hi ha hagut.

Esmenes vives... Nosaltres en mantenim unes quantes, que això no limitarà, ni molt menys, la nostra votació entusiasta i positiva en el projecte. Però ens hauria agradat anar una mica més enllà en la lluita contra la pobresa amb la col·laboració de l'Administració local, especialment, doncs, tant ajuntaments com consells comarcals, perquè una part de les competències d'aquesta llei va a aquests instruments administratius, a aquestes institucions administratives de l'Administració local, i si no tenen els recursos, malament. Per tant, també crèiem que era bo assegurar-ho més. N'hi ha una altra que també a nosaltres ens sap greu que no hagi avançat, que era la creació d'unitats especialitzades dels Mossos d'Esquadra en la protecció de la infància i l'adolescència, i que a cada regió policial hi hagués una unitat especialitzada, perquè igual que en altres temàtiques hi ha unitats especialitzades jo crec que això també era molt positiu.

Discrepem en el nou enfocament de l'Institut de l'Acolliment i l'Adopció, que perd els acolliments. Nosaltres creiem que el que cal és que la Direcció General d'Atenció a la Infància i aquest institut funcionin més coordinadament. Al final els acolliments passaran a la Direcció General d'Atenció a la Infància. No ens agrada, perquè això ja s'havia practicat abans, i, per tant, és un pas endarrere, però, bé... I, després, també, nosaltres hi ha una esmena que proposa igualar les prestacions econòmiques entre famílies alienes i extenses. Me n'he deixat una, que s'ha aconseguit i que hem remarcat més, que és sempre posar: «I intentar que hi hagi família acollidora i que el segon recurs sigui el centre.» Tot i que tots són bons recursos i que defensem els centres i que ningú ho posa en dubte, no?, però que una cosa i l'altra, doncs, creiem que és el procés lògic.

Com he dit, des de Convergència i Unió celebrem l'acord que hem aconseguit. El nostre sí a la llei no és un sí gratuït. Com he explicat s'han produït canvis significatius: ara tenim una llei una mica més valenta, que va una mica més enllà. Hem fet un esforç, uns i altres, perquè quan es pacten coses tothom cedeix una mica, és evident, i, per tant, ho valorem molt positivament. Nosaltres, ja ho he dit, és una trajectòria en aquesta legislatura de negociar i pactar la Llei de serveis socials, la Llei d'acollida i ara la Llei d'infància.

També ens preocupa una cosa, consellera, que són els recursos econòmics i les notícies que han arribat avui abans de començar aquest ple ens preocupen, i que, si fem lleis i després no hi ha els diners per aplicar-les i les retallades de la crisi s'apliquen a la política social..., malament. Per tant, doncs, nosaltres vetllarem perquè la llei vagi endavant, es desplegui correctament i tingui els recursos.

Per a Convergència i Unió des del nostre catalanisme entenem que la nació comença en les persones, i, per tant, la política social no és un eslògan publicitari: la política social és el compromís d'una formació política amb la gent que fa el país, amb la gent que fa la nació, amb els homes i les dones, i també més fent –acabo, senyor president– una política per a totes les edats, per a tots els ciutadans i ciutadanes. I per això avui des de Convergència i Unió ens sentim contents com a catalanistes, com a gent que creiem en la política social, perquè aquesta és la raó més clara i rotunda d'estar en política: quan serveixes els homes i dones, també els infants i els adolescents que conformen una societat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, per defensar les seves esmenes, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, señor *president*. *Consellera*, señoras y señores diputados, respecto a la Ley de infancia y adolescencia que hoy se aprobará en este Parlament entendemos y hemos visto que tiene la principal virtud de unificar en una sola norma la legislación sobre infancia y adolescencia que ya estaba vigente pero dispersa, tanto en la legislación interna como en la normativa internacional. Destacamos entre sus objetivos la consideración de los niños y adolescentes como sujetos de derechos y oportunidades, aunque tal vez sea mejor acotar ese logro en lo relativo a las oportunidades puesto que los derechos ya inequívocamente estaban atribuidos y establecidos en la norma constitucional y en el Código civil.

En este punto quizá se ha caído en una tendencia que de alguna manera marca el estilo legislativo de este Gobierno, en muchos casos, desde nuestro punto de vista, innecesariamente reiterativo. No obstante..., y nosotros damos nuestro apoyo, como ya avanzamos en su momento a la ponente, no obstante lo anterior.

Y por esas innovaciones que precisamente aporta la ley queremos destacar como muy positiva la introducción en la legislación catalana de la figura del procurador de la infancia, para así cumplir con las recomendaciones del Consejo de Europa en este ámbito.

También resulta destacable, tal como venía advirtiendo o llamando la atención sobre lo mismo el Síndic de Greuges, que se haya regulado con mayor énfasis i contundencia todo lo relativo al maltrato infantil. La existencia de un título entero dedicado a este punto denota la mayor atención para paliar en lo posible estas dramáticas situaciones. Y en este sentido nos parece acertado que se priorice el abandono del hogar para el maltratador en lugar del maltratado. Es una medida valiente, y esperamos que..., estamos seguros de ello, pero que tenga una aplicación efectiva y que pase del papel a la realidad con celeridad, con facilidad, para que se pueda hacer efectiva esta medida.

Los aspectos relativos a la prevención, protección, atención, nos parecen esenciales para preservar a los niños y adolescentes de situaciones que puedan perjudicar su desarrollo personal. Resultan relevantes los aspectos preventivos para proteger el periodo vital que comprende la infancia, periodo sobre el que se construye el pilar de la personalidad.

Todas aquellas mayores atribuciones a los entes locales en situaciones de riesgo aumentan la garantía de una gestión eficaz de las medidas establecidas para este tipo de situaciones. Creemos que puede ser un acierto esta distinción entre situaciones de riesgo y desamparo; la gestión de las primeras atribuida principalmente a los entes municipales, y las segundas, a la Administración autonómica.

La única crítica, *consellera* y ponentes, como ya señalamos en el debate de la totalidad: el contenido del concepto de «promoción» nos parece vago y ambiguo. La propia exposición de motivos lo define como relativo a situaciones en las que se dice textualmente: «Nada va evidentemente mal.» Legislar sobre este punto puede resultar reiterativo, innecesario o incluso contraproducente, puesto que para las situaciones que pueden tomar ese camino –«nada va evidentemente mal»– ya deberían servir los preceptos destinados a la prevención.

Por lo que se refiere a las medidas que pretenden fomentar la participación de los menores, estamos todos de acuerdo en que es esencial para que se conviertan en agentes de cambio en la sociedad. La esperanza en un futuro mejor supone inevitablemente una obligación por nuestra parte para ofrecerles el marco apropiado para favorecer esa dinámica. Es nuestra responsabilidad como adultos crear conjuntamente ese futuro.

Y una preocupación: ¿serán suficientes los recursos destinados al cumplimiento de los objetivos de esta ley y todas aquellas prestaciones previstas en la misma? Las medidas de esta mañana nos preocupan, las medidas escuchadas al presidente Zapatero.

Agradecimiento a la ponente, a la presidencia de la ponencia, la honorable Marta Cid; a los ponentes, señora Olano, señor Josep Lluís Cleries, Carme Figueras y Laura Massana, así como a la letrado asesora de la ponencia, doña Esther Andreu, y al asesor del grupo parlamentario, Manuel Yagüe, por toda la ayuda, com-

prensión, apertura y diálogo, que han ayudado y han contribuido a que hubiera un consenso en esta ley y que permitirá que sea por la aprobación de todos los grupos parlamentarios, no obstante la defensa de algunas enmiendas que se han planteado y que se han reservado para su votación.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors diputats i senyores diputades, públic i entitats que ens acompanyen... Avui és un gran dia, consellera, i avui és un gran dia per a tots els que estem en aquest món de les polítiques socials, i especialment per a totes les persones, doncs, que treballen dia a dia per a la millora de la qualitat de vida i de les oportunitats dels infants. Per no deixar-m'ho, també vull agrair, doncs, els treballs de la ponència, sobretot als ponents, els vull agrair l'esforç de consens que s'ha fet. Hi havien esmenes de tots els grups, també n'hi havien dels mateixos grups de l'Entesa, però jo crec que, una vegada una esmena es transacciona i s'incorpora a la llei, ja és de tots. I així jo crec que ho sentim tots, i per això, doncs, aquest consens que portem a la Llei d'infància jo crec que és una mostra que aquest Parlament sap estar a l'alçada d'allò que una societat necessita.

Perquè una societat que vol ser justa i que vol ser una societat avançada ha de tenir la protecció dels infants, ha de tenir els drets dels infants per davant de tot i els ha de tenir en compte en les actuacions de tots. I això és el que, doncs, intenta aquesta llei, no?, que és una llei que sigui tant per als infants i adolescents en situació de risc i tot allò que cal fer per evitar aquestes situacions, per protegir-lo, per atendre'l, i també per a tots els infants de Catalunya, pels seus drets i les oportunitats de què han de disposar.

Com els deia, doncs, és un pas endavant, un pas endavant de la societat catalana per ser cada vegada més justa i cohesionada. Perquè una societat avançada és aquella que dedica una atenció especial a aquelles persones més febles, i els infants ho són, perquè els infants necessiten poder gaudir d'una infància amb plenitud, poder créixer i poder desenvolupar-se en una vida familiar, social, en l'àmbit educatiu, cultural, econòmic i en l'àmbit polític, com cal. I, de la mateixa manera que tenim assumida la igualtat d'oportunitats dels homes i les dones, avui estem fent un pas també perquè la societat tingui assumida la igualtat d'oportunitats dels infants i dels adolescents i les seves necessitats.

La llei desenvolupa, com molt bé s'ha dit amb anterioritat, la Convenció dels drets dels infants de les Nacions Unides, pel que fa al desplegament i explicació del que són els drets dels infants. I també, d'altra banda, doncs, en totes les mesures que preveu, posa pel davant aquest interès superior de l'infant com a principi inspirador de les institucions públiques en totes les decisions que es prenen. La llei, per tant, reforça aquests drets dels infants seguint la convenció, i és aquest compromís explícit de la societat envers aquests drets.

I de la mateixa manera, doncs, que els deia que aquesta llei és una llei de drets, també és una llei que parla de les oportunitats, del ple desenvolupament dels infants com a ciutadans, de la seva participació en la presa de decisions, de la manera que puguin, en funció de la seva maduresa, de la seva capacitat. Però nosaltres, els adults, tenim l'obligació d'escoltar els infants i de saber interpretar el que els infants necessiten i volen quan no ens ho poden demandar directament, perquè, senyals, sempre en donen, els infants. I això ho saben molt bé totes les persones que ens acompanyen avui o que no han pogut estar aquí amb nosaltres però que són entitats, experts, que han col·laborat en tot el que ha estat el document de bases, com molt bé deia la consellera, per fer aquesta llei, com també en el tràmit d'exposició pública, i com també agrair especialment tot el que s'ha fet també en el tràmit de compareixences de la llei, que ha estat molt enriquidor per a totes les persones, doncs, que hem pogut seguir aquests debats.

El dret a ser escoltat; el dret a la no-discriminació; el respecte i el suport també a les responsabilitats parentals, a l'educació dels fills... Perquè atendre els infants és també atendre les seves famílies, protegir-les i assistir-les perquè puguin desenvolupar les seves responsabilitats com a progenitors.

El dret a l'educació, incloses les activitats extraescolars; el lleure –ja s'ha fet esment d'entitats d'esplai que també ens han aportat la seva visió–, i el que la llei reconeix, aquesta tasca tan important que es fa en aquests drets dels infants al joc, i també a la integració i al treball comunitari que es fa de cara també a la seva protecció, sobretot a la prevenció dels riscos... I deia també les activitats extraescolars, també tenint en compte que pràctiques que religioses o tradicionals o de cultures, doncs, no poden justificar cap tipus de discriminació o limitació o d'exclusió d'infants i adolescents en l'exercici d'aquest dret, també, a tot el que és l'aspecte educatiu.

Drets en l'àmbit familiar: que els pares i les mares assegurin les condicions de vida necessàries per al desenvolupament integral dels infants, les condicions materials i efectives. I les administracions públiques han de vetllar perquè aquests pares i mares disposin d'aquestes oportunitats, dels mitjans d'informació, de formació, adequats per ajudar-los a complir amb les seves responsabilitats, prestacions socials necessàries, assessorament en situacions de crisi familiar i ajut en aquest sentit.

Dret, també, amb relació a la salut. S'ha incorporat el dret a rebre informació sobre la salut i sobre l'atenció sanitària i a poder participar el mateix infant, també en funció del seu grau de maduresa, en els seus processos assistencials a la salut.

El dret, en aquest sentit, també dels adolescents immigrats a ser protegits una vegada estan a la nostra comunitat, una vegada estan a la nostra societat, a ser

protegits com tots els altres infants. I en aquest sentit també, doncs, s'ha incorporat un article perquè, quan no puguin acreditar documentalment la minoria d'edat o es tinguin dubtes sobre la veracitat de la seva edat, l'obligació primera és oferir atenció immediata mentre es fan els tràmits i s'esbrina, en aquest sentit, la seva necessitat de protecció.

I un especial èmfasi en tot el que fa referència a la prevenció. En aquest cas, la llei fa un tema..., no és que a Catalunya comencem ara a tenir en compte els temes de protecció, però sí que és veritat que recollim en un únic text legal tot el que fa referència a les obligacions de les administracions catalanes, i en especial de la Generalitat, per a la prevenció del risc social. I aquí sí que entrem també en moltes novetats de la llei, que seria també tot el que són els indicadors de risc, també en el paper de les administracions locals en aquesta prevenció del risc, que són les que ho poden fer, les que ho estan fent, i el suport també que hem de donar a les administracions locals en aquesta ampliació de competències, a les intervencions socials preventives vers els infants que puguin tenir risc.

I, parlant de riscos, m'afegeixo al que deia el diputat Cleries, també a tot el que s'ha introduït... Jo crec que han estat diverses, les entitats que van fer aquestes aportacions, en especial el Casal d'Infants del Raval, que ens va fer redaccions que jo penso que algunes s'han incorporat a la llei. No vull menysprear les dels altres, perquè jo crec que al llarg de la llei hi ha moltes coses recollides que han estat aportacions directes de les entitats, en el tràmit inicial de la llei, a través del Govern, i també en el Parlament.

Però cal fer èmfasi en el tema, doncs, de reconèixer, de tenir en compte –i actuar en aquest sentit– que les condicions de pobresa i de desigualtats comporten major risc per als infants, precisament perquè són més febles. I en aquesta feblesa, en aquestes situacions és on hem d'actuar d'una manera, doncs, més prioritària per tal de poder fer més prevenció: plans d'intervenció social, preventius i comunitaris, als barris i als entorns territorials en què es detecti aquestes situacions de més desigualtat; anticipar-nos a les actuacions socials per evitar, doncs, situacions no desitjades i per a un bon desenvolupament integral dels infants.

Hi ha també un altre títol de la llei al qual em voldria referir, que és el fet de donar rang legal a tot el que fa referència al maltractament infantil. I abans els deia el tema de les polítiques d'homes i de dones, d'igualtat, interioritzades ja a la nostra societat. En aquest sentit, jo crec que també estem donant rang legal igual que ja hi ha al nostre país..., té una llei contra la violència masclista, doncs, estem donant rang legal a aquesta llei integral també a tot el que és la lluita, la prevenció, l'atenció i la lluita contra la violència, contra els infants, violència de tot tipus; és a dir, el maltractament infantil. Es dóna el rang legal al registre unificat de maltractaments, que està en funcionament, a protocols de tots els tipus, sobretot en la detecció i en l'actuació a la protecció davant de la victimització secundària i també tot el que fa referència a la coordinació institucional i territorial, les taules territorials.

I aquí hem introduït també en el tràmit parlamentari allò que fa referència a l'abús sexual. L'abús sexual no és prou visible a la nostra societat per la importància que té i els efectes que té en els nostres infants i en el conjunt de la nostra societat. I en aquest sentit crec que ja s'ha de visualitzar aquesta xacra i, per tant, s'entra un nou article també de la creació dels serveis d'atenció especialitzada a infants i a adolescents víctimes d'abús sexual, la prevenció, la detecció i la formació dels professionals en aquest sentit.

Aquí també vull agrair especialment el que l'Associació d'entitats Catalana per la Infància Maltractada, la Fundació Vicky Bernadet, i demano disculpes a les entitats que no esmenti, perquè totes han fet una aportació molt important, però en aquest sentit també, doncs, dir que van ser en les seves reflexions, doncs, que també van fer possible que això estigués més reflectit encara a la llei.

També com els infants que conviuen en situacions de violència masclista, que encara que no siguin directament els que reben el maltractament, doncs, reben en aquest sentit..., han de tenir una atenció especial dintre..., i amb la coordinació amb la xarxa d'atenció a les víctimes de violència de gènere.

I també és un tema nou incorporar també les esmenes d'uns i altres, que en funció de l'edat o maduresa l'infant també te dret a participar, té dret a opinar i a participar també en la decisió i en les mesures que es portin a terme, doncs, per la seva protecció i per la seva tutela.

I en aquest sentit també, parlant de protecció, aquesta separació de les situacions de risc de les actuacions preventives també del que és ja la situació protectora, crec també que està en aquesta llei més reflectit, i, per tant, doncs, es tracta que tot allò que puguem prevenir com amb tantes coses de la vida, però que en aquest cas és un tema cabdal, doncs, no hàgim d'anar després a tutelar.

I quan hem de tutelar, perquè no és possible la permanència de l'infant o adolescent en el si de la seva família, doncs, caldrà protegir-lo adoptant una mesura protectora, i la llei també fa una aposta clara per l'acolliment en família. La mateixa família..., o sigui de família, no els progenitors però sí d'un familiar de l'infant, si això és possible o una família aliena, doncs, que li ofereix la seva família per acompanyar-lo. I, en aquest sentit, també vull agrair tot el que les associacions de famílies d'acollida ens han, també, aportat amb les seves reflexions i les seves propostes.

Perquè, en aquest sentit, l'aposta per l'acolliment familiar, com els deia, creiem que és important. Perquè l'acolliment en centre..., a vegades no hi ha una altra opció. I no hi ha una altra opció per la mateixa situació de l'infant, perquè a vegades també han de ser situacions que han de ser, doncs, més transitòries. I, per tant, doncs..., i cal reconèixer també l'esforç que fan i el treball important que fan tots els centres d'acolliment, els professionals en aquest sentit, doncs, per donar a aquests infants unes possibilitats de sortir-se'n d'aquella situació de dificultat que viuen. Però en aquest sentit penso, doncs, que facilitar la tasca de les famílies d'acollida també ha de comportar que puguin ser més

els infants acollits en el si d'una família que internats, sempre que sigui la mesura més adient per a l'infant.

Però, d'altra banda, la llei preveu en la revisió de terminis deixar clarificats els terminis i les mesures d'oposar-se també per part dels progenitors, ja que, un tema que és important és no perllongar les situacions d'incertesa d'un infant per oposicions dels progenitors de manera extemporània. Hem de donar oportunitat als progenitors a recuperar les seves capacitats per cuidar-se dels seus infants, però al mateix temps aquest temps, com molt bé deia la consellera, el temps dels infants no és el temps dels adults. I el temps..., doncs, que el nen també té unes necessitats que hem de tenir en compte i ha de tenir dret també a tenir una nova oportunitat a la vida, i no pot estar eternament sense tenir aquesta oportunitat en el si d'una família que li doni totes aquestes atencions afectives i de tot tipus com li calen si volem, com dèiem, tenir aquesta societat més justa i igualitària.

Finalment, només fer un esment del que fa...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

Acabo, senyor president. També, el que la llei diu de les mesures de transició a la vida adulta i el suport a l'emancipació; crec que la llei també fa una aposta decidida. De la mateixa manera que als divuit anys nosaltres no deixem..., o nosaltres o tothom, doncs, no deixa els seus infants i diu: «Ara ja tens divuit anys, ja no continuo amb els teus estudis, ja no...» Doncs hem de fer el mateix amb els infants tutelats per l'Administració, i aquest és l'esperit de fer-ho.

Finalment, doncs, com els deia, agrair, per acabar, tot l'esforç de consens i de diàleg, agrair, sobretot a la relatora, a la senyora Marta Cid, doncs, que ha estat en aquest sentit la coordinadora de tot aquest diàleg i aquest consens...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

...crec que ha estat..., cal felicitar-la com, doncs, ens hem de felicitar tots per haver assolit avui aquesta Llei d'infància.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. No reiteraré les salutacions que abans amb el paper de ponent i relatora ja he fet. En tot cas, sí que deixin-me dir-los que, després de tot el que hem parlat al voltant de la llei, se'm fa difícil introduir continguts nous en el seu debat, i em sembla que ha estat abastament tractada, però no renunciaré al quart d'hora que al meu grup parlamentari li correspon per fer el posicionament evidentment. I perquè també voldria subratllar una sèrie de qüestions que han anat sorgint al voltant de les diferents intervencions que m'han precedit.

Realment quan una llei, un projecte de llei, arriba en aquesta cambra i surt d'aquesta havent incorporat dos articles nous i una disposició addicional transitòria més de les que tenia, vol dir que l'esquelet, que la visió estratègica d'aquesta llei, allò que l'ha dividida en capítols i en articles, allò que li ha donat, diríem, el tomb a les polítiques en aquest cas d'infància i adolescència que ens proposaven des de l'Acord de Govern, fet i facilitat per la Secretaria d'Infància i Adolescència mitjançant la participació activa fins al darrer minut, i en puc donar raó perquè quan el dictamen ja estava fet encara arribaven *emails*..., vol dir –vol dir– que vostès ens han facilitat molt –molt– la feina i la tasca als diputats i diputades d'aquest plenari.

Amb això el que, en definitiva, vull dir és que aquesta és una llei molt important, que és una gran satisfacció i una alegria que es pugui aprovar per unanimitat del conjunt de grups parlamentaris d'aquesta cambra, evidentment que sí. Però també jo crec que és la resposta real i efectiva amb una dinàmica, amb una comunió, diríem, entre l'espectre social d'aquest àmbit, el governamental i el parlamentari; si no, no hauria sigut segurament tan procliu el consens ni se'ns hauria facilitat tant la possibilitat d'arribar-hi si haguéssim hagut de fer i desfer moltes de les coses que se'ns proposaven.

Per tant, jo el primer que destacaria és que aquesta és una llei –serà una llei– feta i pensada per un país modern i per una resposta de futur als infants i adolescents d'aquest país. I a més a més té una virtut, perquè, de vegades, aquestes coses passen a les lleis que canvien poques coses..., la virtut que té aquesta llei és que en canvia moltes. I això encara vol dir més: que la feina prèvia ha estat molta.

I ho hem dit i ho hem reiterat aquí, en aquest faristol, ha trigat a arribar, però, senyores i senyors, ha arribat molt ben treballada, molt ben travada, molt ben pensada. I això, els polítics, els que fem política en aquest Parlament, també ho hem d'agrair quan les coses arriben tan fàcilment, diríem, al moment del nostre granet de sorra que és fer el que farem avui, el que el senyor Cleries deia el dia del debat: «Voldríem un pacte polític de la infància.» Em sembla que avui tindrem un pacte polític al voltant de la infància i de l'adolescència d'aquest país. Ens l'haurà facilitat l'àmbit associatiu, l'àmbit, diríem, de la societat civil que es mou al voltant d'aquest àmbit, ens l'hauran facilitat amb una proposta de llei i nosaltres l'haurem bastit a través de la nostra feina que recordo que també algú deia «haurem de córrer», i jo vaig dir «no cal córrer, hem d'utilitzar tot el nostre temps», i hi hem dedicat molt temps, és cert, i crec que hem d'estar tots i totes molt satisfets del resultat final que avui s'acabarà produint.

I, deixi'm dir-li una cosa, jo feia aquesta reflexió perquè el que no voldria és que es tingués la impressió que

aquesta és una llei, que és un bolet, que apareix. No, no és un bolet, precisament per tot el que acabo de dir; i, a més a més, no ho és perquè l'increment de recursos pressupostaris que el Departament d'Acció Social i Ciutadania, a través de la Secretaria d'Infància i Adolescència, hi ha estat destinant durant els darrers anys ens ha portat a un increment d'un 98 per cent del que teníem el 2004 al que tenim el 2010. És a dir, no hem estat..., aquest país no ha estat aturat esperant la llei, sinó que aquest país ha anat treballant les polítiques públiques a través d'institucions, entitats i, evidentment, administracions mentre anàvem bastint aquesta llei.

A bastament n'hem parlat, dels increments que hi ha hagut en recursos humans, en serveis, n'hem parlat a bastament, i sempre hem dit també el que avui ha sortit aquí: «Segurament mai n'hi ha prou.» Perquè parlem de persones, evidentment. I si alguna cosa jo crec que pot fer diferent lleis com la que avui debatem d'altres, és que no són..., com ho diria la secretària d'Infància, no són finalistes, eh?, són inversions de futur, fan societat, fan país. I per aquestes tots els grups parlamentaris estem d'acord que mai, segurament mai, no n'hi ha prou.

És, per tant, una llei que, des del seu document de bases fins avui, hem estat debatent i hem estat treballant, i, per tant, ha estat molt –molt– participada. A més a més, al voltant, mentre s'anava gestant aquesta llei, s'han anat creant nous instruments que ara orquestrarem i harmonitzarem dintre d'aquesta llei, els col·locarem al seu lloc, segurament seguint aquesta lògica que s'ha anat practicat i que s'ha anat construint. És a dir, normalitzarem tot el que s'ha treballat a efectes participatius, com s'ha dit aquí: s'han generat elements i organismes, a nivell estratègic, amb el Pla director del 2010-2013, a nivell de planificació, no vull oblidar l'Observatori dels Drets de la Infància com a òrgan assessor i consultiu, en programes innovadors de suport a les famílies amb infants i adolescents en risc o en situació de desemparament. En definitiva, s'ha anat treballant durant tots aquests anys i finalment veurà avui la llum una llei que dóna cobertura a totes aquestes polítiques socials.

No em cansaré d'agrair, evidentment, la voluntat de consens de tots i cadascun dels grups parlamentaris de la cambra, que a més a més, curiosament, s'ha donat sempre o quasi sempre al voltant d'aquelles lleis estratègiques que tenen a veure amb material sensible i que tenen a veure, precisament, amb les persones, amb els ciutadans i ciutadanes del nostre país. I ho deia el senyor Cleries; sí, senyor Cleries, és cert: amb els acords estratègics, amb matèria sensible, amb la Llei de serveis socials, amb la Llei d'acollida, avui amb la Llei d'infància, el seu grup ha estat sempre predisposat i ja ho va anunciar aquí. I jo li vaig dir en aquell moment que la mà estesa la tindrien, evidentment que sí; volem una llei duradora. I vaig dir fins i tot: «governi qui governi». És la responsabilitat d'aquest Parlament fer-ho així, com és responsabilitat del Govern actual fer propostes d'aquestes característiques que ens puguen portar a aquest consens polític. I ho farem al voltant de la Convenció dels drets dels infants de Nacions Unides, i voldria, en el poc que em queda, posar l'accent en algunes qüestions que a mi m'ha semblat que potser han passat una mica més de puntetes.

La Convenció dels drets dels infants de Nacions Unides, que dèiem tots plegats que el novembre de l'any passat en celebràvem els vint anys, parla de drets socials –educació, salut–, i aquesta llei, d'una manera valenta, afronta també els drets civils, polítics, personals, a casa, a l'escola, i un dret per excel·lència, un dret per excel·lència que de vegades s'oblida: el dret a la participació dels infants i dels adolescents. Perquè només es pot participar des de la informació, que també els garantim, des de la informació; i només és des de la informació i la participació que es poden prendre decisions, que també els oferim el dret a decidir. En definitiva, hem passat de la protecció a ciutadans de ple dret, que és el que són, ciutadans i ciutadanes d'un país. Per això, l'interès superior de l'infant ja no ho és només de vegades, quan l'hem de protegir; l'interès superior de l'infant ho és sempre i en tot moment, i hem de comptar amb ell, perquè només si el fem protagonista d'aquestes decisions serà també protagonista del seu futur individual, però el que és més important: del futur col·lectiu del país. I aquesta és la inversió, crec, més positiva que podem extreure d'aquesta llei que aprovarem avui i que, ho repeteixo, ho farem per unanimitat.

I aquest és el canvi de paradigma. Jo crec que aquesta és, precisament, la novetat gran d'aquesta llei i que un canvi de paradigma, amb dos articles més i una transitòria, l'hem pogut solucionar per unanimitat. Gran feina, la feta per totes les persones que ens acompanyen avui i d'altres que no hi són però que també hi han participat activament.

Sí, senyores i senyors diputats, honorable consellera, les polítiques públiques d'aquest país en matèria d'infància i adolescència treballaran d'una manera transversal, treballaran d'una manera integral, integradora i cohesionadora, com ha de ser en polítiques socials d'un país avançat i modern. I ho faran no arrossegant els infants i adolescents, sinó comptant amb ells. I ho faran gràcies al suport de tota la societat, com ha de ser. Per tant, aquesta llei, per mi, fa una altra cosa i una paraula que no he sentit a dir aquí i crec que és cabdal: no només protegirem els infants i adolescents, sinó que els dignificarem, els apoderarem, els donarem poder i raó per decidir.

I evidentment que aquesta llei el que vol és tenir menys infants en situació de tutela de l'Administració, i per això dedica un capítol a la prevenció, evidentment. És a dir, hem de preveure perquè no calgui acabar protegint des de la tutela de l'Administració. I això vol dir suport a les famílies, això vol dir detectar el risc, però ja no només el risc personal, com fins ara, que volia dir pal·liar amb programes sociofamiliars o educatius, que també, sinó que amb aquesta llei entrem a parlar de factors de risc generals o socials, pobresa o d'altres, molt diversos. En definitiva, ens permetrà dissenyar intervencions comunitàries, amb plans d'actuació comunitària, i això ho podrem fer de la mà de les administracions locals.

Per tant, senyores i senyors diputats, estem parlant de ciutadania amb lletres grosses, i aquest és el gran canvi que aquesta llei ens permetrà. De vegades, els polítics errem quan destinem molts dels nostres esforços a polítiques finalistes i poc duradores, i fem grans debats al

voltant de polítiques de curta mirada i poc duradores. Sincerament, és un plaer avui poder fer un discurs i un debat al voltant d'una llei de mirada llarga, de país, de cohesió social i de ciutadania, i que això s'hagi estat fent prioritzant-ho pressupostàriament des del Govern de la Generalitat. I després totes les mesures de protecció que calgui, evidentment que sí, quan siguin necessàries, i tot el suport a les famílies perquè no calgui treure del nucli familiar el menor o l'adolescent, l'infant o l'adolescent, o aquelles famílies que volen acollir l'infant o l'adolescent per donar-li l'oportunitat de créixer a nivell individual i social en un entorn que li és més propici, i per això també la necessitat de nous instruments, de noves figures d'acolliment i, sobretot, de seguretat jurídica per a estes entitats i famílies particulars que en un moment donat fan un esforç comunitari i aporten a la societat el bo i el millor que poden, un millor futur per als infants i adolescents del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats i diputades, secretàries, directors generals, adjunts al síndic, entitats, institucions, professionals, món municipal, en aquests primers moments d'intervenció voldria aprofitar per disculpar-me, i és per disculpar-me amb relació als inicis del treball de la ponència, que va ser el primer dia de compareixences. Em va saber molt greu no poder-hi ser, i no vaig poder-hi ser perquè estava malalta; no m'havia passat mai com a parlamentària. Però, tot seguit, vull afegir que això no ha impedit, ni per un segon ni per un moment, aquest no escoltar en directe els compareixents, conèixer el que ens proposaven, perquè si alguna cosa ha quedat clara –i ho han dit la resta de ponents i de diputats i diputades– és la forma en què les entitats i el món municipal han treballat per fer les seves aportacions, tant al detall que fins i tot hi havia esmenes escrites literalment; per tant, tot això ha servit, doncs, per conformar aquest treball que hem pogut fer en la ponència. Puc dir, doncs, que el vostre esforç ens ha ajudat molt, moltíssim, i ens ha posat en un debat potent i on hem pogut, a més a més, incorporar molt majoritàriament les vostres propostes. En aquest sentit, gràcies de nou.

Permetin-me també donar les gràcies a tots els companys i companyes de ponència, que ha estat així, com tothom ha dit, molta feina, molt parlar, molt debatre –després parlarem de l'article dels Mossos, senyor Cleries–, molt debat, però per arribar a aquesta unanimitat, eh?, a aquesta unanimitat. Les gràcies a la relatora, la Marta Cid, perquè ens ha ajudat molt també; a l'Esther Andreu també, la lletrada; a tothom, i als companys i companyes –no repetiré els noms, perquè ja els hem anat dient i ja ens coneixem.

Vaig dir, quan vam fer la presa en consideració, que era un honor, i m'hi reitero: és un honor i un privilegi poder fer, doncs, aquesta llei, que, com deia la Marta Cid, la diputada Cid, és una llei de país i ha de ser una llei de futur i de recorregut, si ens enfrontem als que diuen que l'economia està molt malament i que s'ha de retallar, eh?

Bé, som aquí, de fet, des del 2006, eh?, perquè el 2006, a més a més de fer el vint-i-cinquè aniversari de les transferències de l'Estat a la Generalitat, va començar el procés participatiu per poder arribar on hem arribat avui. I el que hem aconseguit és que tota aquesta fragmentació, tots aquests diferents circuits incomunicats entre ells que era la legislació, s'hagin anat clarificant amb els anys. Però jo crec que una de les coses importants en la llei també, i no menys rellevant, per tot el positiu que té en d'altres, és aquest afavorir, doncs, ja aquest tancament, diríem, de la legislació entorn de la infància i l'adolescència.

Però avui, que som aquí, el 2010, el que succeeix –i això sí que potser no succeïa– és que aquesta crisi econòmica que estem patint agreuja encara més allò que ha passat sempre als infants al llarg de la història: és que continuen sent els ciutadans més vulnerables, els primers afectats, el col·lectiu més feble i el que rep d'una manera més dramàtica les conseqüències, doncs, de totes les injustícies i desigualtats. D'aquí la importància del que estem a punt d'aprovar, avui, perquè si alguna cosa creu el nostre grup és que la llei sí que pot donar..., o és el marc perfecte o el marc oportú per afrontar aquestes problemàtiques importants que poden afectar els ciutadans en el futur. Quan parlem de risc social o parlem de situació, ja no parlem només de persones que puguin venir de famílies desestructurades o famílies amb menys possibilitats econòmiques; parlem que, en aquest context, tampoc sabem quan algú saltarà d'aquesta roda i entrarà, doncs, en una roda d'exclusió. Per tant, és important la prevenció, que és el que..., les tres pes, no? La prevenció seria la primera de les eines, i creiem nosaltres que això és una bona eina.

I creiem que tot això la llei ho fa atenent –i s'ha dit abans– al que obliga la convenció de les Nacions Unides, perquè pensa en aquesta visió integral i trenca –i molt important, i potser no s'ha dit prou– amb la visió paternalista i protectora, i crec que això és fonamental. Tracta, per tant, els infants com a ciutadans en procés de creixement; per tant, els fa..., actua amb responsabilitat per subministrar-los que puguin ser ciutadans de ple dret, i la llei diu el que els hem de donar perquè puguin tenir el que necessiten. I, evidentment –i avui la Marta ho ha dit, i jo ho tenia apuntat–, els apoderem, eh? És a dir, tenen dret a decidir, dret a ser escoltats... Per tant, la llei també planteja tot el que ve a ser facilitar la seva autonomia, i el més rellevant de tot –és el que pretén la llei– és posar l'infant en el centre i, per tant, no l'Administració, com era fins tot aquest procés que hem viscut al llarg dels anys.

Però el que em sembla també interessant és que aquesta transversalitat ha de ser ben entesa, i la llei, doncs, per a això també hi posa eines poderoses, perquè ha d'haver-hi voluntat política després, també. És a dir, nosaltres posem que ha d'haver-hi aquesta coordinació entre departaments de l'Administració, i això ha de ser així i ha

de ser un fet. Obliga la resta de la legislació, també, a adaptar-se a aquesta visió d'infància; per tant, en aquest sentit és important. I, com també s'ha anat comentant, en el fons és una visió global, la visió global per formar i treballar perquè tothom –i això va sortir en diferents compareixences–, des del món de l'educació o la salut, tingui aquesta visió global, aquest esperit, aquesta perspectiva d'infància. Per tant, creiem, doncs, que la llei tot això ho té, i és el que en aquest sentit hem de treballar.

Pel que fa, en aquest sentit també, al risc social, els recursos seran importantíssims, consellera, i en els articles diferents hi hem fet esment. També sabem que els ajuntaments tindran una font principal en aquesta prevenció del risc social. Hem tingut sempre grans experiències, sobretot per la proximitat amb els municipis, però sense els municipis amb bones dotacions econòmiques serà dificultós; per tant, aquí, hem de ser ferms i hem de ser durs.

Per tant, també..., i crec que sí que hi ha hagut en la llei els agents socials d'infància, s'hi han implicat en la seva resolució, els hem incorporat en aquest reconeixement, en aquest compartir..., en aquest article que hem posat, pel qual han de tenir coneixement de les polítiques que es faran. Però és això: hem de seguir-ho discutint i hem de tenir els actors sempre presents, i hi incloc els nens, eh?, hi incloc els nens, hi incloc els infants, perquè també avançarem junts en aquest sentit i farem també els canvis que decidim, doncs, que s'hauran de fer. Perquè, des que vam començar a parlar d'aquesta llei fins on som ara, han canviat moltes coses, moltes coses socialment, moltes coses econòmicament. Per tant, els canvis sempre són aquí, de vegades per ajudar-nos i de vegades per fer-nos mal.

Amb això vull dir que compartim l'estructura de la llei com s'ha plantejat, ho deia la diputada Cid, tenir un bon marc únic, jo crec que l'hem millorat moltíssim i l'hem millorat a més moltíssim consensuadament trobant-nos tots a gust i crec que fent-li un gran favor. Jo vull destacar tot allò, perquè és un tema rellevant i principal per al meu grup, tot el que fa amb relació a la lluita contra la pobresa i crec que el que hem pogut aportar-hi és positiu, probablement en un futur potser es podrà avançar, s'hi podrà avançar més. Però sabem molt clar que la pobresa no és perquè sí, la pobresa és perquè hi ha uns condicionants que són els que precisament hem de prevenir i només els previndrem si saben allà on passa. És a dir, és indignant que avui i encara al Raval l'esperança de vida sigui deu anys menor que a les Corts. Per tant, això ja ho di tot. En aquest sentit, s'ha d'actuar, doncs, per aquesta garantia d'oportunitats, per aquesta igualtat d'oportunitats.

Nosaltres, totes les qüestions que s'han parlat i s'han dit reiteradament, s'han explicat els articles, evidentment, nosaltres en aquest sentit ho compartim, les entitats han treballat molt i, com dèiem, fins a última hora en temes d'acolliment també, sobretot. I nosaltres per al nostre grup creiem que l'avenç és molt important al que hem arribat. Però que encara queda un repte i és el repte que va pivotant tot el temps, que és el repte de les polítiques estructurals, en aquest sentit. És a dir, la llei ha d'ajudar-nos a canviar unes situacions o uns reptes. Per exemple, aquesta visió que deia paternalista dels infants paterna, no considerats com a objectes de dret, fins i tot de vegades consentits o sobreprotegits, d'altres, i de vegades els protegim sense voler-ho fer, sense tenir-los en compte. Tot això ho hem d'anar explicant també, és una tasca també de... No només amb la llei, sinó que les persones adultes tinguin la percepció que els infants no són invisibles i que estan entre nosaltres per ser opinats.

També la vulnerabilitat dins de la nostra societat, que és la que deia en un principi, i com que ara tenim indicadors també per controlar-la podrem avançar molt més en aquest sentit. I això jo crec que ens donarà un resultat molt clar que és que veníem d'un estat de benestar raquític, que aquest Govern d'entesa i l'anterior l'han posat a un nivell molt alt, amb unes lleis molt potents i també amb pressupostos molt potents –ho dic de memòria–, no si són 56 per cent, crec que sí, de pressupost de la Generalitat és per a protecció social.

Per tant, en aquest sentit, tot això s'ha de mantenir i tot això, que a més a més són drets que estem garantint, el que estem fent avui, drets que han vingut aquí per quedar-se, els estem atorgant i els hem de garantir. I aquest és un repte immens, però això només es tracta de què posem o no en els pressupostos, no?

També el que deia sobre els canvis. Efectivament, si la llei del 2006 aquí ha canviat moltes coses, la diversificació ètnica, cultural, la immigració, l'esperança de vida, tots aquests factors s'aniran movent; aquests canvis no poden generar aquesta exclusió, i, en aquest sentit, nosaltres hem de seguir apostant perquè la llei pugui reconduir totes aquestes situacions.

La perspectiva també que agafa la llei quant a treball comunitari, l'educació en el lleure també em sembla que és important, perquè són espais de ciutadania activa on les coses i les persones poden trobar un context, doncs, de recolzament i de creixement, i de motivació.

Per tant, tot el que puguem fer avui de bo aquí, quan votem tots per unanimitat, haurà d'estar sempre amb el benentès que la prevenció ha de ser l'important, també la promoció, però sempre amb aquesta atenció als col·lectius més desafavorits, apostant per aquests serveis públics de qualitat per polítiques d'inserció, que els infants i joves més desafavorits no ho siguin encara més, i, sobretot, desenvolupar totes aquestes polítiques mitjançant aquests processos participatius dels que ens hem dotat i que això no es tingui mai en compte.

I si teníem el repte de la promoció, l'entomarem bé amb a llei. Jo crec que la protecció també, la participació també. Si som capaços de fer tot això i a més a més gestionar la diversitat, la convivència entre tots i totes, serà un futur molt interessant i afrontarem un repte que per a nosaltres és el repte d'avui, que és integrar les diferències, que és crear justícia, que és crear igualtat d'oportunitats.

Res més i moltes gràcies.

(Veus de fons.)

El president

Doncs, digui, digui.

La Sra. Massana Mas

Hola. Només era per al senyor Cleries. Sí que en l'article 88 parla que hi haurà unes unitats específiques; el que hi diu és que aquestes unitats d'atenció específica es faran mitjançant unitats especialitzades, si es creu convenient, i l'únic que no fa és especificar si serà regió per regió o una altra fórmula, però això està previst.

Res més i moltes gràcies.

(La Sra. Olano i García demana per parlar.)

El president

Senyora Olano?

La Sra. Olano i García

President, per unes al·lusions directes que ha fet un portaveu.

El president

Té un minut.

La Sra. Olano i García

El grup parlamentari volia manifestar que l'article 47 va ser un article clau i nuclear que determinava el nostre vot, i ha estat gràcies a la transacció que vam fer amb la senyora Marta Cid, amb la qual també han coincidit esmenes d'altres grups, que el Grup Popular ha pogut passar d'esmena a la totalitat a aprovació de la llei; d'esmena de supressió de l'article, a consensuar l'article amb els altres.

Per tant, el que defensem no és propietat de ningú; el bo d'avui, precisament, és la trobada i el punt de consens.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Votarem per començar...

(Pausa.)

Votarem per començar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En primer lloc, votarem les números 61, 64, 66, 121, 133, 137 i 161.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 70 en contra i 17 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 115 vots en contra i 14 abstencions.

Votem seguidament el text del dictamen, que inclou una esmena tècnica al projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència ha estat aprovat per 131 vots a favor i 1 vot en contra.

(Aplaudiments.)

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i els lletrats Sr. Bayona Rocamora i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Salutació
al president i a una delegació de la cambra de diputats de la província de Buenos Aires (Argentina)

Abans de continuar amb l'ordre del dia, em plau comunicar a la cambra que ens acompanyen el president i membres de la cambra de diputats de la província de Buenos Aires, l'Argentina, i saludo, en nom de tota la delegació el seu president, l'Excelentísimo Señor Horario Ramiro González.

(Aplaudiments.)

I comencem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta
al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'una reunió per a abordar les mesures de reducció del dèficit públic i sobre la retallada dels sous dels càrrecs públics (tram. 317-00356/08)

Té la paraula per formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President Montilla, avui mateix hem conegut les mesures que ha proposat el president del Govern central, de retallar la despesa pública, a petició d'Europa, amb la situació econòmica i financera que pateix el nostre país. També hem sentit i hem conegut, a través de teletips, algunes de les, més que propostes, idees que alguns dels membres del Govern han llançat als mitjans de comunicació.

Nosaltres, des de Ciutadans, li volem demanar dues coses, president. La primera és que vostè, davant d'aquesta situació i l'anunci de retallada, també, a les comunitats autònomes de la despesa pública, vostè convoqui una reunió amb tots els líders dels grups parlamentaris per abordar les modificacions pressupostàries necessàries per adequar-nos al que ens demana Europa.

I la segona petició que li faríem és que, a més a més, si el que té intenció és, com diu el senyor Castells, de qüestionar els sous dels funcionaris a Catalunya, doncs, que, si hem de fer modificacions dràstiques d'aquest tipus, doloroses per a moltíssims ciutadans de Catalunya, els primers a fer-ho també siguem nosaltres. I, per tant, començant per vostè, com a president del Govern, i seguint per la resta de membres d'aquesta cambra, i pels càrrecs públics, que nosaltres, com a ciutadans, també donem exemple de representants públics i siguem els primers a abaixar-nos els sous i a abaixar les retribucions dels càrrecs públics a Catalunya.

Creiem que no tenim legitimitat per demanar retallades als funcionaris, als pensionistes i a les persones que pateixen la crisi, si nosaltres, i vostè al capdavant, no som els primers a reduir aquestes despeses o aquesta retallada.

Per tant, nosaltres li proposem una reunió, president, amb tots els líders dels grups parlamentaris per plantejar aquesta retallada en el marc dels pressupostos, i la segona, que donem exemple i que doni aquest primer pas.

M'agradaria conèixer la seva opinió respecte a aquesta proposta, i si vostè és partidari d'«apretar-se» el cinturó, com diu la Unió Europea i com ha fet i com ha demanat també avui el Govern espanyol en seu parlamentària.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, nosaltres, de fet, ja hem fet alguns plans d'ajust. Per tant, no és d'ara... Ara, si de cas, el que haurem de fer és d'incrementar tot just el nou, que l'estàvem preparant, acord, amb la reunió i amb les conclusions de la darrera reunió del Consell de Política Fiscal i Financera.

Però hem pres altres acords de retenció de crèdit, ja, la tardor de l'any 2007, el juliol de l'any 2008, el desembre de l'any 2008 i el juny de l'any 2009, i també, òbviament, en el pressupost de l'any 2010. Però és obvi que, amb la caiguda dels ingressos i l'increment de..., entre altres, del dèficit, calen nous ajustos: els que farà el Govern d'Espanya i que avui ha anunciat i els que nosaltres també hem de fer, els que estem preparant, els que tenim molt avançats. I, en part, haurem de sumar algunes coses addicionals, fruit, entre altres, de les que avui s'han anunciat. I ho farem, evidentment. Vostè ha posat l'accent en els temes salarials i d'exemplaritat. He de recordar: els alts càrrecs, els membres del Govern i aquesta cambra porten dos anys amb el sou congelat. I és més: entre les propostes que òbviament nosaltres proposarem hi haurà una retallada de sous per als alts càrrecs i per al Govern, exemplar, començant pel president. No en tingui cap dubte.

Quan aquestes mesures estiguin preparades, no es preocupi vostè, que vostè i altres grups de la cambra tindran l'oportunitat de conèixer-les.

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Celebro que vostè, quan tingui aquestes mesures a sobre la taula, doncs, convoqui, o entenc que ho proposi en aquesta cambra. Però per això, senyor president, no només haurem de ser exemplars amb els sous dels càrrecs públics. Sí que recordo que s'ha retallat en aquesta cambra, precisament perquè Ciutadans va proposar, també, amb una proposta de resolució, sotmetre a votació la retallada i la congelació dels sous en aquesta cambra. Però sí que hi han altres qüestions que tenim a debat que no són coherents: aprovar una llei de vegueries en plena crisi econòmica i en plena retallada no és el millor exemple de retallada; tenir ambaixades obertes per diferents parts del món en plena crisi econòmica no és el millor exemple; donar subvencions a tort i a dret segons les conveniències del Govern no ho són; per tant, president Montilla, haurem de fer un esforç, tots plegats, però el Govern haurà de ser el primer a donar exemple, deixant de fer allò que estan fent vostès, que han fet...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...vostès –acabo, senyor president–, allò que han fet vostès durant els darrers anys. Creiem que si això hagués estat així durant més temps en aquesta legislatura...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...possiblement –acabo, president– no hauríem tingut algunes de les despeses que avui ens porten a aquesta posició a Catalunya i a tot Espanya.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, no sé si coincidirem en les coses que cal retallar, possiblement en algunes, no, en altres, segurament; tant de bo, que hi coincidim! Si de cas, nosaltres el que sí que tenim molt clares són algunes de les coses en què no cal retallar, en què cal que continuem fent un esforç, i així ho farem, i ja tindrà oportunitat de conèixer-ho.

I, per tant, escolti, quan estigui el pla preparat, tal com ja he dit, tindran vostès oportunitat de conèixer-lo, fent un esforç en la línia del que s'ha fet, senyor Rivera. Aquí vostè no ens ha descobert res. Aquest Govern ja ha pres, durant un llarg període, mesures per reduir el dèficit; reduir el dèficit de veritat, eh?, no cosmèticament, de veritat. Això és el que hem fet i és el que farem, entre altres coses.

El president

Té la paraula per formular...

Pregunta
al president de la Generalitat sobre la continuïtat de les polítiques socials en l'aplicació de les mesures per a reduir el dèficit públic (tram. 317-00359/08)

...la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, nosaltres també volem valorar aquestes mesures anunciades pel Govern central per reduir el dèficit públic. La reacció de la situació de crisi econòmica per part del Govern central, per part del Govern de l'Estat arriba tard, a remolc del dictat dels mercats insaciables, que està per demostrar que després d'avui en tinguin prou, i amb mesures que afecten gairebé en exclusiva els sectors més febles i les classes populars: els sous dels treballadors públics, les pensions, les persones dependents i l'ajuda al desenvolupament.

Les mesures proposades poden acabar agreujant les desigualtats que ja fa créixer la crisi econòmica, endurir les condicions de vida d'aquells i d'aquelles que sense estar en l'origen de la crisi, ara en pagaran els plats trencats. També amb les comunitats autònomes, repartint-hi els sacrificis quan la seva contribució, la nostra contribució al dèficit és infinitament inferior a la que ha generat la política de xecs del Govern central.

El dèficit públic es combat de dues maneres: una és reduir les despeses, sí, però també augmentant els ingressos. I el Govern central ha renunciat en els darrers anys, acompanyat del vot liberal del Congrés, a augmentar la pressió fiscal als que més tenen: eliminant l'impost del patrimoni, reduint l'impost de societats i, fins i tot, els trams més alts de l'IRPF o mantenint la tributació a l'u per cent dels capitals especulatius de les Sicav.

El nostre grup parlamentari, aquí i en el Congrés, s'ha de sentir dir massa sovint que és dogmàtic o intransigent per exigir la reforma d'un sistema financer que avui continua aliè a les mesures d'ajust, per reclamar responsabilitat en la fiscalitat, per no aplaudir rebaixes d'impostos que ara mostren els seus efectes, per recordar que vivim en un estat amb els majors nivells de frau fiscal d'Europa. El compromís del Govern català ha estat de reconèixer el primer les dificultats de l'economia catalana, de prendre mesures des del principi per pal·liar els efectes de la crisi i recuperar l'activitat econòmica, i de garantir que els efectes de la crisi no ens farien una societat més desigual, en la qual ningú es quedaria pel camí, en les seves pròpies paraules, president.

Segur que l'austeritat i la millora de l'eficàcia han de primar en aquest moment en la gestió pública, però no ens equivoquem a l'hora d'assenyalar els culpables. L'empleat públic és el garant dels serveis que presta l'Administració i de la seva qualitat. I segur que altres retribucions públiques, com vostè deia ara mateix, van abans que la de les retallades dels mestres.

Avui cal renovar aquest compromís del Govern català, president; cal blindar, malgrat els esforços que caldrà fer, les polítiques i la despesa que fa front a les necessitats bàsiques de la nostra població i a les que combaten més directament la pobresa o les desigualtats. Creiem, president, que cal ratificar-s'hi.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, els mercats existeixen: és allà on anem, entre altres coses, a col·locar el nostre deute; entre altres coses, per poder pagar les nòmines i les factures.

No ens inventem els mercats, existeixen, tenen les seves regles, segurament massa toves, segurament..., no, segurament, no, segur, molt millorables. Tant de bo algunes de les qüestions que tenia a l'agenda el G20 es poguessin complir respecte a la regulació dels mercats. Però nosaltres anem als mercats a captar recursos, per poder fer front a aquestes polítiques que vostè diu, i a altres, i no podem obviar això. No podem tancar els ulls i dir: «No existeixen els mercats.» Existeixen. I tenen les seves regles, malgrat que no ens agradin ni siguin les nostres.

I entre altres coses, això comporta..., doncs, miri, l'acció concertada d'aquest cap de setmana de l'Eurogrup, de l'Ecofin, i de les autoritats monetàries d'Europa, del Regne Unit i dels Estats Units, per fer front a una ofensiva contra l'euro. I entre altres coses això comporta deures a determinats països de la Unió Europea, entre ells a Espanya –entre ells a Espanya. I nosaltres no som immunes a això. Per tant, ho hem de tenir present.

Evidentment que hem de prioritzar la despesa, en moments com aquests. I hem de tenir molt present que hem d'atendre especialment els més febles. Per cert, també: els més febles són la gent que no té una ocupació

estable, segurament més que els que la tenen estable, i segurament encara són més febles els que no tenen feina, i segurament la gent que cobra pensions molt baixes, i segurament les persones, diguem-ne, que estan en risc d'exclusió. Aquestes són prioritats, prioritats claríssimes.

Tothom ha de fer un esforç. No podem dir: «Això no va amb nosaltres.» No ens equivoquem. Nosaltres tenim menys dèficit que l'Estat, òbviament, per tant, ha de ser proporcional, però aquest no és un tema el qual puguem defugir.

Evidentment que té uns culpables, però segurament tampoc castigar-los estigui tan a l'abast com segurament vostè i jo voldríem. Tant de bo siguem capaços de millorar la regulació i d'extreure'n lliçons, especialment per part d'aquells que sí que tenen instruments perquè situacions com aquesta no es tornin a repetir.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a reduir el dèficit públic i reactivar l'economia (tram. 317-00357/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president. Honorable president, com vostè sap, el dèficit de la Generalitat de Catalunya és de 5.000 milions d'euros. Catalunya, a més a més, és la comunitat autònoma d'Espanya més endeutada. Des que governen vostès, des que governa el tripartit, el deute públic s'ha duplicat, s'ha més que duplicat a Catalunya. Vostès han passat de 13.000 milions d'euros a 30.000 milions d'euros de deute. Tenim en aquests moments, senyor president, 676.000 aturats i una taxa d'atur del 18 per cent..., per cert, més que Portugal, que Itàlia, que Irlanda i que Grècia.

Després de l'anunci que aquest matí ha fet el president del Govern espanyol, i que, per cert, ha merescut la crítica d'algun destacat membre del seu propi Govern, ens agradaria saber, senyor president, quines mesures prendrà el seu Govern per reduir el dèficit i reactivar l'economia a Catalunya.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en termes relatius vostè sap que hi ha alguna comunitat que governa el seu partit que té més dèficit que nosaltres, dites les coses pel seu nom. Per cert, també l'ajuntament que té més dèficit i més deute de tot Espanya també està governat pel seu partit.

Vostès tenen un doble discurs, que és el de com aconseguir reduir el dèficit abaixant els impostos i gastant més. Això és el que vostès fan. No els he escoltat cap proposta que pugui conduir precisament a l'objectiu que nosaltres tenim en aquest moment i que ens imposa d'alguna manera la Unió Europea, que és reduir el dèficit. I el dèficit no es redueix abaixant els impostos i gastant més. Les propostes que vostès fan són sempre de gastar més; més, menys algunes que són, podríem dir, cosmètiques, eh?, d'aquestes, en fi, per buscar el titular, però escassament efectives.

Que què farem? El que estem fent, senyor Sirera: redactar el pla en què ens havíem compromès fa ja unes setmanes amb el Consell de Política Fiscal i Financera, en aquest cas incrementat amb algunes mesures més, per aquest esforç addicional que caldrà fer després del debat d'avui al Congrés dels Diputats. I això mirar de fer-ho sense que pagui la factura la gent que pateix més la crisi i sense deixar de banda les mesures de dinamització econòmica que també el país necessita per continuar creixent, per sortir de la crisi. També hi ha alguns indicis que estem sortint de la crisi. Hem de continuar col·laborant i sumant en aquesta línia, senyor diputat.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, fa dos anys li vaig demanar que fes vostè el mateix que havia fet i havia anunciat la presidenta de la Comunitat de Madrid, la senyora Aguirre, no? *(Remor de veus.)* Vostè va dir aleshores, senyor president –i ho deu recordar, està al diari de sessions–, que la senyora Aguirre feia comèdia –feia comèdia, ho va dir textualment– a l'aprovar una rebaixa dels sous dels membres del Govern de la Comunitat de Madrid. A mi m'agradaria recordar que si vostè creia que la senyora Aguirre feia comèdia, ara vostè quan ha anunciat que també ho farà..., doncs, jo no dic el que vostè va dir, no?, però ja m'entén perfectament el que li vull dir.

Senyor president, hem perdut molt de temps, però hem perdut dos anys, dos llarguíssims anys en què el Partit Popular ha anat fent propostes i posant propostes sobre la taula que vostès han anat menyspreant, una rere l'altra. I, miri, les receptes que avui hem conegut per part del seu Govern són que es rebaixarà el sou als funcionaris i que, juntament amb l'IVA, la Generalitat apujarà l'impost de transmissions patrimonials i el d'actes jurídics documentats. Aquestes són les receptes del Govern tripartit, no? I, miri, jo ja li ho dic, això és un desastre, s'estan carregant l'economia i estan ofegant els ciutadans.

Vostè, senyor Montilla, s'atreveix amb els funcionaris, però no s'atreveix amb els membres del seu Govern. Senyor president, abans d'apujar els impostos o d'abaixar el sou als funcionaris, prescindeixi del Departament de

Participació i Relacions Institucionals, tanqui l'aixeta al vicepresident del Govern, tanqui ambaixades, redueixi les subvencions a entitats que no les necessiten, redueixi els alts càrrecs i agrupi departaments. Pot agrupar el Departament de Cultura amb el d'Educació, el de Treball amb el de Política Social i el de Medi Ambient i Habitatge amb Política Territorial, per posar alguns exemples que poden...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...reduir el dèficit. I, si no en sap o no li deixen fer-ho, convoqui eleccions i deixi que altres amb més capacitat ho puguin fer.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, té vostè molt poca imaginació, entre altres coses, repetint tòpics i propostes absolutament insolvents –insolvents. Hem de fer el que fa la presidenta de la Comunitat Autònoma de Madrid, que va fer una gran reducció del dèficit amb aquestes propostes que vostè diu del sou i dels departaments; o sigui, suprimir una conselleria i crear tres viceconselleries és una gran aposta, és una manera d'estalviar, d'estalviar en alguna cosa que no sigui imatge precisament.

Però bé, miri, és per vostès que sí que estaríem perdent el temps. Vostès sí que han perdut el temps, perquè no han aportat ni una sola proposta solvent, de veritat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...per reduir el dèficit.

I –acabo, senyor president–, miri, els membres del meu Govern tindran una reducció del salari molt superior a la que puguin tenir els funcionaris, no es preocupi.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la repercussió en les inversions en infraestructures a Catalunya de les mesures per a la reducció del dèficit públic anunciades pel Govern de l'Estat (tram. 317-00358/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyor president, avui el president del Govern de l'Estat ha comparegut al Congrés i ho ha explicat: retallades en el sou dels funcionaris, congelació de pensions, retallades en inversió pública i a tornar-se a estrènyer el cinturó, de nou, el Govern i els ajuntaments catalans. Esquerra ja hem expressat aquest matí com ho veiem, i com veiem el Govern de l'Estat i el mateix Partit Popular, que representa que és l'alternativa, sense capacitat de reacció ni voluntat de proposar mesures estructurals i adequades per abordar la crisi econòmica i financera.

A Catalunya estem fent els deures, vostè ho ha dit. Hem fet tres ajustaments pressupostaris en el darrer any i mig. El nostre dèficit és molt inferior al de l'Estat i al de moltes comunitats autònomes de l'Estat. I hem tirat endavant mesures, els darrers set anys, per canviar el model productiu i per impulsar i garantir drets socials, especialment per a qui més pateix la crisi. I aquestes mesures, president, s'han de potenciar i preservar. Ja tindrem oportunitat de valorar què i com es fa la reducció de la part que considerem que ens pertoqui dels 1.200 milions d'euros de despesa; però no podem acceptar mesures mimètiques, ni subhastes, ni un *trágala* d'un estat que no fa els deures que li pertoquen.

Però parlem de la retallada d'inversions. Davant de l'anunci de la retallada de més de 6.000 milions d'euros en la inversió pública estatal, li preguntem: què passarà amb les inversions en les diverses infraestructures que el seu i nostre Govern ha inclòs en el pla Catalunya lliurat pel Govern de la Generalitat al de l'Estat?; què passarà amb la previsió de 5.063 milions d'euros consignats en el Pacte nacional d'infraestructures per al 2010, en compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut?; què pensa fer el Ministeri de Foment amb les infraestructures de transport de l'eix Mediterrani que fa dècades que haurien d'haver impulsat les nostres capacitats econòmiques? Perquè tenim un dèficit històric en infraestructures a Catalunya i en el que ara s'anomena «arc mediterrani», i així ho van reivindicar davant de Madrid i davant de la Unió Europea a València més de 350 organismes dels Països Catalans, i també hi havia el conseller Nadal. Què més cal evidenciar, president?

No podem permetre que es consolidi el greuge històric i el dèficit fiscal que patim, president. I en moments de crisi com el que estem vivint, menys encara.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, bé, nosaltres hem de gastar, però, a més a més de gastar, després s'ha de pagar. I per pagar, si el que recaptem no és suficient, és per això que es produeix un dèficit que hem de finançar. I aquest és un dels problemes que tenim, pel qual hem d'anar als mercats. Nosaltres també, també hem d'anar als mercats.

Evidentment que les nostres propostes no seran mesures mimètiques de les que puguin prendre altres administracions. Però sí que hem de fer un esforç, com l'hauran de fer totes les administracions, tots els governs –tots els governs.

Vostè m'ha parlat de la inversió estatal. És obvi que si un dels aspectes que el Govern retoca són les inversions, suposo que caldrà analitzar i discutir amb el ministeri corresponent quines inversions es deixen per a més endavant i quines inversions són prioritàries. En qualsevol cas, el que sí que està clar és que el que diu la disposició addicional tercera de l'Estatut s'haurà de complir –s'haurà de complir. El 18,6 per cent que preveu la disposició addicional tercera, que és el nostre pes en el PIB del conjunt de l'Estat, s'haurà de complir pel que fa referència a la inversió pública, amb la reprogramació segurament d'algunes obres, com ho hauran de fer moltes administracions i molts governs, no ens equivoquem; els locals també. De fet, n'hi ha molts que ja ho han fet –que ja ho han fet.

El corredor mediterrani, per nosaltres és una prioritat, amb Europa o sense Europa, és a dir, amb el suport europeu, que esperem que es pugui aconseguir, o sense el suport europeu, perquè es tracta de fer-lo, és una prioritat. No ho va ser per a altres governs; ara ho és. Ara hi ha trams que s'estan executant, n'hi ha altres que s'estan projectant, que s'està redactant el projecte. En qualsevol cas, és una infraestructura, com vostè diu i com es va posar en relleu en aquesta reunió de València, fonamental per al desenvolupament del Mediterrani i, de manera molt particular, de l'economia catalana. Per tant, aquesta prioritat la tindrem molt present. Això, sense subhastes i sense mesures mimètiques, com vostè diu, que òbviament el tenim i el tindrem molt present.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les polítiques de suport a les famílies (tram. 317-00360/08)

...per formular la següent pregunta en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Mila Arcarons.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, president. President, el nostre grup us vol parlar de prioritats i de política social. En quin sentit? Aquests dies us hem vist envoltat de nens i nenes, ahir al casal d'infants del Raval, el cap de setmana al Prat del Llobregat. En aquest marc, vostè deia que les polítiques socials no poden deixar de ser una prioritat. Hi estem d'acord.

En aquest sentit, dies enrere un estudi analitzava els reptes de l'estat del benestar al nostre país i concloïa més o menys que per al futur de l'estat del benestar les dones, les famílies i els nens van primer. Posava en relleu que l'agenda de vida quotidiana de les nostres famílies, de les dones, ha canviat molt al llarg dels darrers anys, i les dones hi hem tingut un paper cabdal; som mares, treballadores, però a la vegada volem gaudir de la nostra maternitat i volem que els nostres companys també ho facin. Posava en relleu que hem trencat, nosaltres, models antics en el marc d'una societat més complexa i que necessita transformacions, noves maneres d'intervenir, noves prioritats.

També creiem que l'agenda l'ha marcat el Govern. Vostè ens ha parlat repetides vegades en aquest Parlament que calia treballar per una arquitectura del benestar més forta, per una arquitectura del benestar més sòlida. Creiem, com vostè, que l'arquitectura del benestar se sustenta amb serveis i equipaments, amb places de llars d'infants, parlant amb empreses de conciliació i flexibilitat, parlant de prioritzar els ajuts a la dependència; se sustenta també aprovant lleis com les que avui hem aprovat al Parlament: la Llei de la infància. Deia una companya: «Avui és un gran dia.»

El nostre grup, de tot plegat, en fa una valoració positiva. Prioritats clares, recuperar la història per afrontar el futur; prioritats en aquest marc de les polítiques socials.

President, us volem preguntar quin ha estat, en aquest marc, el vostre marc de treball de desenvolupament de les polítiques a favor de les famílies i quin objectiu teniu traçat en el futur...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Arcarons i Oferil

...a favor de la igualtat i de suport a les famílies.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, malgrat les dificultats, malgrat la crisi econòmica i malgrat la reducció del dèficit i, per tant, de la despesa que hem de fer, sempre tenim com un objectiu bàsic construir serveis i instruments perquè les famílies tinguin el suport que necessiten per complir la seva funció social.

I per això s'han creat de l'ordre de vint-i-cinc places de llar d'infants pràcticament cada dia. Per això estem fent que la igualtat en el marc escolar sigui una realitat, donant més de 680.000 ajuts a les famílies amb més necessitats. Estem afavorint la conciliació laboral i familiar a més de 210.000 treballadors de 460 empreses que han pres mesures per promoure-la. Estem ajudant els joves a emancipar-se amb polítiques d'habitatge i d'ocupació. Estem facilitant la cura de les persones amb dependència, i ens hem situat al capdavant de les comunitats en el desenvolupament de la Llei de la dependència. Hem reforçat la xarxa de protecció social per

protegir les famílies dels estralls que està provocant la crisi econòmica. Aquestes són algunes de les nostres polítiques de suport a les famílies.

I en el camp dels drets hem reconegut els drets de les famílies monoparentals, com vostè sap. Hem aprovat el Codi de família, civil de família, que en aquest moment està aquí en tràmit parlamentari. I avui aquesta cambra ha donat llum verda a la Llei dels drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, que garanteix els drets dels més febles i que dóna més recursos i instruments a les persones que treballen amb infants amb risc d'exclusió social.

També són polítiques de suport a les famílies les accions que estem fent a favor de la igualtat de gènere. Des del 2008 la Generalitat té el seu propi pla de polítiques de dones, que incorpora la perspectiva de gènere a totes les actuacions i polítiques del Govern. I la setmana que ve precisament actualitzarem i aprovarem aquestes mesures per a aquest exercici.

Aquestes són, de manera resumida, senyora diputada, les nostres polítiques de suport a les famílies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la retallada de drets socials i la credibilitat de les mesures per a reduir el dèficit públic (tram. 317-00361/08)

...per formular la següent pregunta, l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo l'he escoltat avui contestant a diferents preguntes d'altres grups parlamentaris, d'altres portaveus, i en part, doncs, crec que vostè ha anat donant lliçons del que ja estaven fent, de tots els grans programes d'austeritat, de retallada de la despesa.

Jo, si m'ho permet, i no pretenc jo donar cap lliçó, que quedi clar, eh?, però, si m'ho permet, crec que és una manera equivocada, avui. Avui s'hauria d'actuar amb una gran modèstia i amb una gran prudència. Perquè fixi's quin és el panorama: el panorama és que els governs socialistes comencen a retallar drets socials.

I vostès ho poden explicar com vulguin, però congelar les pensions de milers i milers i milers de jubilats, això és tocar els drets socials, i afectar la Llei de la dependència, que afecta persones i persones discapacitades, això és tocar drets socials, i afectar les polítiques de natalitat, doncs, també afecta l'estat del benestar, i segurament tocar els sous dels funcionaris és una altra cosa, però, fixi's, si no s'hagués contractat tanta i tanta i tanta gent per part de les administracions durant aquests darrers anys, potser avui –potser avui, potser avui– *(remor de veus)* no s'haurien de tocar aquests sous –potser avui no s'haurien de tocar aquests sous.

Què vull dir amb això? El que vull dir és que aquí hi ha un problema, crec jo, de credibilitat, i faria..., seria molt bo que s'actués amb aquesta credibilitat, i la credibilitat només es guanya si s'explica la veritat. Si vostès segueixen deformant absolutament el discurs, presumint de no sé quantes mesures, donant lliçons en aquest sentit, la gent no entendrà res.

Jo, per exemple, la pregunta que li faig és molt concreta. Ja sé que és la xocolata del lloro això que li plantejo, però, si vostè ara diu que el Govern reduirà els seus sous, i el president i els càrrecs de confiança i aquest Parlament..., per què no s'ha fet abans? Es va aprovar un pressupost ara fa quatre dies. Vostès van passar olímpicament d'això. Es van congelar els sous però no se'l van reduir. Jo mateix, fa més d'un any vaig proposar una reducció de com a mínim el 10 per cent dels sous del Govern, no perquè sigui molt important en quantia –és molt poc important, això, és la xocolata del lloro–, però, i el valor de l'exemple i el valor de la credibilitat que en aquest és el que fa falta per després ser creïble en el discurs general? Això és el que jo li demano i li pregunto al mateix temps, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, amb tota humilitat i sense ànim de donar lliçons, però tampoc de rebre-les, ni de vostè. Miri, vostè, entre altres coses, ens ha vingut a dir com si aquí haguéssim amagat la crisi. Jo li recordo que aquest Govern, quan molts negaven la crisi, ja va presentar en aquest Parlament *(veus de fons)* un primer paquet de mesures contra la crisi: quarantadues mesures, abril de l'any 2008. Nosaltres no ens hem amagat de la crisi.

I prendre mesures per retallar la despesa..., vull dir, sense ànim de donar lliçons però sí d'explicar les coses que fem i que vostès volen negar. El primer acord és de l'any 2007, 4 del IX del 2007, una retenció de crèdit de 475 milions en aquell moment, en vistes de com anava l'evolució de la recaptació d'algun impost. I, després..., per dir el primer, i per dir l'últim, el fruit del pressupost de l'any 2010, com vostè sap, i de l'acord, del debat del 2 de març de l'any 2010, l'elaboració del pla de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya, que està pràcticament acabat; que, entre altres coses, comportarà reducció de despesa, supressió d'organismes, reducció de càrrecs, com estan fent altres governs. No fa dos anys, no s'han anticipat, no són tan visionaris, segurament, com..., com, en fi, com es pot deduir segurament de la seva intervenció. Sense ànim de donar lliçons, amb tota humilitat, nosaltres crec que hem fet el que calia. Segurament altres arriben una mica tard.

Dit això, precisament, cal anar més enllà. Perquè ho diuen els mercats? També, perquè ho diuen els mercats. No crec que ningú dels països europeus que estan

adoptant ara decisions, en aquest sentit, ho facin perquè volen, purament i simple, perquè així són més populars, perquè evidentment no ho són, perquè és necessari, i per això ho farem.

Vostè va a l'anècdota, a la reducció de sous. Escolti, no, farem la reducció de sous, i no sols reducció de sous, de més coses, reducció de moltes coses...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Ho repeteixo... Perdó, senyor president: acabo. Però vostè es queda amb l'anècdota, no reconeix l'esforç que hem fet, i no m'ha fet l'oferiment de comptar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...amb el seu suport *(veus de fons)* per al que encara queda *(més veus de fons)* per fer. Ja m'hauria agradat escoltar aquestes paraules de la seva veu.

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, si vostè està content amb el que estan fent, allà vostès; cadascú, doncs, en el seu terreny. Només deixi'm dir-li una cosa: si el senyor Zapatero actua perquè li ho mana la Unió Europea i els organismes internacionals, vostè ara actuarà perquè el Govern espanyol se li ha anticipat en aquest terreny una vegada més.

(Veus de fons i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta
al Govern sobre l'habitatge social (tram. 310-00424/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, president. És una pregunta adreçada al conseller de Medi Ambient i Habitatge. L'habitatge pot ser un factor d'exclusió social, i especialment ho pot ser en època de crisi econòmica, que afecta major part de la població. Hem tingut coneixement, aquest matí s'ha debatut en el plenari, de l'informe del síndic de greuges, que ha posat a sobre de la taula que constitueix un dels principals problemes, l'habitatge, i sobretot l'accés al mateix.

La insuficiència de les borses d'habitatge públic, el parc públic d'habitatge s'ha constatat que és insuficient per atendre la demanda de persones per manca de recursos suficients per poder accedir a l'habitatge. Tanmateix, especialment agreujada per aquesta crisi econòmica, moltes famílies no poden afrontar el pagament de la seva quota hipotecària o de lloguer d'habitatge. També moltes persones que fins ara no eren sol·licitants d'aquestes ajudes s'han vist obligades a adreçar-se a l'Administració pública per sol·licitar aquest ajut necessari. Què pensa fer el departament per ajudar en aquesta nova etapa que encara serà o tindrà un caràcter més social?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada: evidentment, continuar i perseverar en les línies de treball que tenim obertes, evidentment encara eixamplant-les més, perquè les necessitats socials són creixents.

En aquest sentit, vull dir-li clarament que des d'aquest període s'ha posat en marxa i s'ha bastit el Pacte nacional per a l'habitatge, el Pla pel dret a l'habitatge i s'han situat..., la creació d'una mitjana anual de 9.000 habitatges en protecció oficial, és a dir, 36.000 dels quals un 40 per cent ho són de lloguer. S'han rehabilitat amb ajuts públics 30.000 habitatges anuals, és a dir, 120.000 actuacions. Hem donat ajuts al pagament de lloguer per 60.000 llars a l'any 2009 i 7.000 ajuts a famílies per evitar que perdin el seu habitatge per tema de pagament de lloguers o d'hipoteques i, a més a més, s'ha posat en marxa la xarxa d'inclusió social, amb 180 entitats sense ànim de lucre i amb els serveis socials municipals que donen atenció, per tant, a 3.500 persones.

Per tant, li vull dir que tot i que això encara és insuficient, l'any 2009 hem arribat a 140.000 llars i, per tant, a més de 350.000 persones, que han rebut ajuts directes de l'Administració de la Generalitat de Catalunya en matèria d'habitatge social.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no he posat en qüestió el que s'ha fet fins ara. El que ens preocupa és el que es farà, ja que tothom ja coincideix que la crisi està desbordant la necessitat d'habitatge social. No ho diu el Partit Popular, ho diu el mateix informe del síndic, fruit de les queixes dels ciutadans de Catalunya. Manca pressupost per atendre les demandes d'ajut al pagament de lloguer, quan arriben a demanar els ciuta-

dans aquesta ajuda es diu simplement que la partida no té més recursos pressupostaris.

Hi ha hagut retard en la gestió de la renda bàsica d'emancipació social, retards en el lliurament de pisos de promoció pública. Vostè mateix, aquesta setmana, ha reconegut que hi havia 2.183 pisos de promoció pública que estaven adjudicats però que no es podien lliurar les claus, amb la conseqüent ocupació de ciutadans desesperats, que, no trobant una sortida al seu accés a l'habitatge, els han ocupat.

Per no parlar del conveni amb les caixes; conveni del 2008 que va ser l'obstacle pel qual el Grup Popular no va recolzar el Pacte de l'habitatge, que ha posat en evidència que el finançament de l'habitatge públic a Catalunya s'ha estancat.

Senyor conseller, què pensen fer? Les caixes només han prestat 10 milions, en 136 compres, quan van prometre, amb el Pacte de l'habitatge, 12.000 milions. Aquesta és la promesa que vostè sabia que no es podia complir, i, per tant, el Grup Popular li pregunta què pensen fer, sense qüestionar el que s'ha fet.

El president

Senyora diputada... *(Pausa.)* Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Òbviament, i aquesta frase no és meva: perseverar. Sap què vol dir «perseverar»? Doncs vol dir que enfront de les caixes i dels bancs, el que hem de seguir és plantejant el compliment dels acords que havíem plantejat, conscients de la problemàtica que ells també tenen, i, per tant, en aquest sentit, posant línies... Vostè s'ha oblidat de dir-ho però és públic i conegut, que en aquests moments acabem d'aconseguir 125 milions d'euros del Banc Europeu d'Inversions per a construcció d'habitatge de lloguer, el qual anirà sumat a unes altres 125 milions que posaran les entitats catalanes, justament per a 250 milions d'euros en construcció. Això vol dir que seran quatre mil nous habitatges. I això s'ha de lligar a les xarxes d'inclusió social que en aquests moments estan funcionant. I això s'ha de sumar als vuitanta mil ajuts de lloguer que existeixen en aquests moments.

I és cert que hi han hagut retards, evidentment, amb la renda bàsica d'emancipació, però el que no és menys cert és que s'ha gestionat des de la Generalitat i s'ha aconseguit avançar en el compliment. I és la comunitat autònoma que té avui i recull més rendes bàsiques d'emancipació del conjunt de l'Estat espanyol.

I permeti'm dir-li també que, òbviament, és important intentar incidir no solament en aquests aspectes sinó a seguir fomentant que hi hagi la possibilitat de la disminució de l'atur en el sector. I l'atur en el sector, avui, passa en bona part...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...per les polítiques de rehabilitació, de les quals vostè no ha parlat i que són bàsiques i fonamentals, en aquest cas...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...per polítiques socials d'habitatge.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Pregunta
al Govern sobre el comportament de les cooperatives davant la crisi econòmica (tram. 310-00425/08)

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, honorable consellera de Treball: com sabem tots, la crisi econòmica ha tingut responsables i ha tingut víctimes. Entre els responsables, ja ho sabem, unes mercats financers que han actuat amb irresponsabilitat –valgui el joc de paraules–, assumint riscos que han col·lapsat el sistema, i entre les víctimes, doncs, els milers d'empreses, molt especialment les petites i les mitjanes empreses, que han vist com el sistema financer precisament deixava de fer allò per al qual està socialment legitimitat, que és proporcionar finançament a aquelles empreses capaces de crear riquesa i crear ocupació. I entre les víctimes, molt directament, doncs, els treballadors que han perdut la seva feina durant aquests dos anys i que hem vist com es disparaven les xifres d'atur fins a la ratlla del 20 per cent.

Tanmateix, en el conjunt del teixit empresarial català constatem que hi ha un sector d'empreses que probablement hagin tendit a resistir aquesta situació de crisi d'una manera particular, i ens referim particularment a les empreses de l'economia cooperativa, i el sector de les cooperatives de treball associat, molt particularment.

Tenim dades, dades que ens diuen que, per exemple, durant els anys més intensos de la crisi, l'any 2008 i 2009, si la destrucció de l'ocupació en el conjunt de l'economia catalana ha estat d'un 4,2 per cent el 2008 i d'un 7,7 per cent el 2009, en l'economia cooperativa, i concretament en les cooperatives, la destrucció d'ocupació ha sigut només d'un 2,7 per cent el 2008, i d'un 4 per cent el 2009. D'aquesta manera, d'alguna manera constatem una cosa que de fet ja sabíem, que és que per a les empreses de l'economia cooperativa, el manteniment dels llocs de treball, fins i tot en època de crisi, és una prioritat.

Fa pocs dies una empresa important del sector cooperatiu català compareixia davant de la Comissió de Treball i ens comentava precisament això, que per la naturalesa democràtica d'aquestes empreses, el manteniment de l'ocupació és sempre un element prioritari, i, per tant, un mica a la manera d'això que es coneix com «el model alemany», d'ajust davant de la crisi, abans que reduir plantilles... –les empreses, aquest model alemany tan celebrat i tan lloat–, abans que destruir plantilla, les empreses cooperatives han preferit o reduir salari o reduir temps de treball, però sempre prioritzant el manteniment dels llocs de treball.

Una altra dada –i vaig acabant– que també ens encoratja és veure que si la reducció en la creació d'empreses durant l'any 2008 i 2009 va ser d'un 24 i un 26 per cent respectivament, en el sector cooperatiu aquest decreixement ha estat molt més petit, ha estat d'un 11 i d'un 10 per cent, respectivament.

Per tant, li pregunto, senyora consellera, quina valoració fa vostè, des del Govern, de l'actitud i la capacitat de les empreses del sector cooperatiu per resistir la crisi durant aquests darrers anys.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat, el suport a l'empresa, als autònoms, a les persones emprenedores i el suport als centres especials de treball, a l'economia social i el suport a les cooperatives és una prioritat d'aquest Govern: estar al costat de les necessitats del nostre teixit empresarial.

Com vostè deia, les cooperatives han mostrat la seva capacitat d'adaptació i flexibilitat per fer front als nous escenaris econòmics. La facilitat que tenen d'adaptar-se a la conjuntura del moment s'explica per un model d'organització que posa al centre les persones; un model de gestió democràtica, com el de les cooperatives, que malgrat patir també acusadament els efectes de la crisi, obté més i millors resultats i major resistència a la crisi, especialment en termes d'ocupació.

Aquesta manera de fer i les accions de suport del Govern han pres rellevància quan l'any 2009 hem vist com s'han creat noves cooperatives, ha crescut un 14 per cent el nombre de cooperatives, i es confirma en els primers mesos d'enguany. Per aquest motiu el Govern continua fomentant l'economia cooperativa com una nova forma de fer empresa, amb una doble perspectiva: crear més i millors empreses d'economia cooperativa i enfortir les ja existents.

Hem fet un important esforç a donar-los instruments de finançament, amb un fons de garantia per a cooperatives i societats laborals amb l'Institut Català de Finances; també participant en la Sicoop, una societat de capital risc que suma esforç públic amb esforç privat, i també donem suport a actuacions de promoure la creació de cooperatives, assessorant en la creació d'empreses cooperatives, donant suport econòmic a aquesta creació i difusió i formació, accelerant els tràmits –es pot constituir avui una cooperativa en quaranta-vuit hores–, i oferint un servei de resolució de conflictes mitjançant la mediació, la conciliació i l'arbitratge.

L'objectiu és clar i doble: crear més empreses, enfortir les ja existents. Més i millors cooperatives és més que una resposta a la crisi; és l'aposta per un nou model econòmic sostenible. Les empreses d'economia cooperativa representen un instrument d'importància capital i el Govern de Catalunya treballa també per al cooperativisme del segle XXI i perquè les empreses siguin també cooperatives entre elles mateixes, més enllà de la forma jurídica que adoptin.

Hem d'emfatitzar l'esperit emprenedor i posar les persones al centre...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...i sumar esforços igual que fa el sector cooperatiu.

Gràcies.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el recurs presentat per Endesa contra el Pla sectorial dels cabals de manteniment (tram. 310-00423/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, tornem a parlar d'aigua. Quan es faci el balanç de la política dels darrers anys en aquesta matèria no serà un tema menor l'establiment dels cabals ambientals dins de la planificació hidràulica, o sigui, establir per cada tram de riu de les conques internes quin és el nivell d'aigua que hi ha d'haver per tal de mantenir la vida aquàtica.

Tot això és el que recull el Pla sectorial de cabal de manteniment que va ser aprovat pel Govern d'entesa i que va constituir una absoluta novetat; novetat, perquè, per increïble que pugui semblar, mai abans ningú havia considerat necessari o ni tan sols convenient introduir aquests criteris ambientals en els de distribució de cabals. Aquí està la diferència: el seu departament ha establert els objectius i compromisos en matèria de cabals ambientals; altres han descobert els cabals ambientals només quan han estat a l'oposició.

Naturalment, no hi ha canvi que no generi resistències, sovint interessades. I així va passar en el Pla de cabals de manteniment. Arran de la seva aprovació, l'empresa Endesa, una empresa exemplar –vull dir que es pot posar d'exemple de moltes coses, no totes positives–, va presentar un recurs considerant, en primer lloc, que la Generalitat no era competent per determinar les restriccions ambientals; en segon lloc, que la determinació dels cabals que s'havia fet era arbitrària i incorrecta, i, en tercer lloc, que el cabal ambiental era una reserva que anava en contra de les concessions per a la generació elèctrica.

Molt bé. Doncs, recentment, hi ha hagut una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la qual tomba aquests arguments i diu que la Generalitat és competent, que els cabals estan ben calculats i el que encara és més important, el que deia el text refós de la Llei d'aigua: els cabals ambientals no són una reserva sinó una restricció general que s'imposa a tots els sistemes d'explotació de manera que l'ús hidroelèctric no pot tenir preferències sobre el cabal ambiental.

No li vull amagar la satisfacció del nostre grup per aquesta sentència que posa de manifest que les coses s'han fet com s'han de fer, en el sentit correcte; un pas més en el camí de defensa dels cabals ambientals dels nostres rius.

És per això, senyor conseller, que volem conèixer quines són les consideracions que des del Govern es fan amb relació a la recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pel que fa al Pla de cabals de manteniment de les conques internes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, òbviament vostè està satisfet; no es pot imaginar la satisfacció que tinc jo, òbviament, perquè no passa cada dia que guanyem un recurs, en aquest cas, enfront d'Endesa.

Evidentment, tot això –ho ha explicat molt bé vostè– neix del Pla sectorial dels cabals de manteniment aprovat l'any 2006. Amb aquest pla, evidentment, què s'acomplia? La Directiva marc de l'aigua per assolir el bon estat ecològic de les masses d'aigua superficials.

L'objectiu del pla era determinar els cabals de manteniment que caldria que circulessin per cada riu o tram de riu per tal de garantir un nivell admissible de desenvolupament de la vida aquàtica. Mitjançant aquest pla s'analitzen els trams de riu més afectats per detracció del cabal, ja sigui per usos hidroelèctrics, de regadiu, d'abastament o altres usos. Evidentment, un cop aprovat es va presentar per part d'Endesa Generación la nullitat; es va sol·licitar la nul·litat del Pla sectorial a través d'un recurs contenciós administratiu davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Endesa, què deia? Endesa considerava que aquest pla anul·lava la seva capacitat de participació a les seves centrals hidroelèctriques en la prestació dels serveis i manifestava el següent: que la Generalitat era incompetent per fixar cabals de manteniment; segon, que mancaven de validació els mecanismes pels quals s'havia aprovat aquest pla sectorial; que eren arbitraris els cabals fixats, i que el pla sectorial impedia a l'actora, en aquest cas Endesa, complir amb les obligacions del sector elèctric.

Bé, la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que és del 4 de gener de 2010, va desestimar el recurs, i els arguments són els següents –crec que són prou interessants. El Pla sectorial de cabals de manteniment s'elabora a partir de l'article 12 del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya i per tant no hi ha cap incompetència per part de la Generalitat. Amb relació a l'arbitrarietat i incorrecció de la metodologia utilitzada, el tribunal argumenta que la presumpció de legalitat i encert de què gaudeix l'actuació de l'Administració en la matèria exigeix una activitat probatòria que no ha fet la recurrent.

Així, doncs, l'informe elaborat pel gerent de Medi Ambient i Aprofitaments Hidràulics d'Endesa no és prova suficient per desvirtuar la manca de validació dels cabals de manteniment, ni la metodologia. I, per tant, el tribunal considera que Endesa no ha pogut demostrar cap repercussió negativa.

Evidentment això prova el rigor amb què es va treballar i el reconeixement que fa el tribunal de la feina ben feta en aquest cas des de l'Agència Catalana de l'Aigua i del Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta...

Pregunta
al Govern sobre la gestió de l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2009, relativa a les persones en situació de dependència (tram. 310-00426/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, avui sabem que el Govern socialista vol fer pagar la crisi a les polítiques socials, amb una retallada de drets *(remor de veus)* i també amb una retallada de la Llei de la dependència. És així...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...ho ha anunciat el senyor Zapatero.

Però a més a més és agreujada, aquesta situació, per la gestió dels seu departament. Aquestes dies hi ha hagut una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que l'obliga a pagar els drets d'un noi amb gran dependència des de l'1 de gener del 2007 fins a finals de maig del 2007. Només per a aquesta persona són 2.435 euros.

Ha comptabilitzat els costos que pot significar per al seu departament si totes les persones amb gran dependència s'acullen a aquesta sentència que condemna el seu departament a gestionar bé, perquè, en definitiva, vostè no va aplicar la Llei de la dependència des de l'1 de gener del 2007?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. La sentència de la qual vostè m'està parlant és una sentència que està recorreguda. I, per tant, entendrà, senyor diputat, que, mentre segueixi el seu procés judicial, no em sembla convenient parlar-li del tema. La Generalitat ha recorregut contra aquesta sentència.

I respecte al primer punt jo el que li he de dir, senyor diputat, és que aquest Govern, el Govern de la Generalitat, ha prioritzat des del primer moment les polítiques de protecció social envers les persones més febles i seguirà fent-ho.

El president

El senyor Cleries té la paraula.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Sí, moltes gràcies. Bé, consellera, és que això no és solament un punt, és un punt d'una llarga llista, perquè vostès no han respectat els terminis de la Llei de la dependència, ni en la valoració, ni tampoc en els PIA. És que vostès tampoc..., els PIA, els programes individuals d'atenció, els paguen al cap d'un mes, ni donen els serveis. És que vostès, contràriament al que diu la llei, al 70 per cent donen prestació econòmica en lloc de servei; en lloc de donar assistents personals, que ha donat el 0,02 de prestacions, ha donat el 57 per cent de cuidadors no professionals, 63.363 persones; no han generat l'ocupació promesa i anunciada, sinó tot el contrari: han generat economia submergida.

Vostè sap a més a més que a dia d'avui encara no té el preu acordat per a les residències concertades i col·laboradores. Vostè sap que hi ha llista d'espera per entrar en una residència i el 40 per cent de les places de residències privades està buida. A hores d'ara encara no ha fet el decret d'acreditació de residències. Etcètera. S'acaba el temps.

Vostè aquest divendres participa en un acte que es titula «La promoció de l'autonomia personal, la part oblidada de la Llei de la dependència», perquè vostès han oblidat això; vostès es dediquen a la dependència i la gent el que vol és autonomia personal. I vostè diu «la llei és retroactiva», almenys ho era fins avui, però l'autonomia de les persones no és retroactiva...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...el dia perdut s'ha perdut, i vostè el que ha de prioritzar són les persones i la seva autonomia personal, que no ho està fent.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Jo li respondré: i vostè sap, senyor diputat, que en aquest moment s'han fet, s'han atès 244.706 sol·licituds, de les quals se n'han fet 226.215, que representa el 92 per cent de valoracions, dins de termini; d'aquestes valoracions, a més a més de tota les revaloritzacions, que ja estem entrant en una segona dinàmica, hi ha en aquests moments a Catalunya 168.801 persones valorades amb dret de grau III i de grau II –i 54.400 que no hi tenen dret, són valoracions sense dret–, de les quals en aquests moments s'han fet 117.863 PIA, realitzats, més 15.189 modificacions de PIA? Vostè ho sap, això, senyor diputat? Jo crec –jo crec– que li estic posant unes dades prou importants i significades de l'evolució de la gestió de la dependència a Catalunya.

I no em digui..., perquè hem canviat la tendència inicial i en aquest moment vostè sap, senyor diputat, que el 73 per cent, perdó, el 23 per cent..., no, no ho estic dient bé: el 47 per cent –el 47 per cent– són prestacions de servei enfront d'un 53 per cent de prestació econòmica quan en l'inici de la dependència vostè sap que estàvem amb moltes més prestacions econòmiques que no de serveis. Vostè sap, senyor diputat, que estem a punt de treure l'ordre de l'assistent personal, que, vinculat amb la mateixa Llei de serveis socials, el reconeix com un servei...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

I vostè sap, senyor diputat, que l'assistent personal, si no ha evolucionat, és perquè teníem en marxa un programa pilot i la gent prefereix mantenir-se en el programa pilot...

El president

Honorable consellera!

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...que no accedir a la prestació?

El president

Formula la següent pregunta...

Pregunta
al Govern sobre els elements de promoció turística per internet (tram. 310-00427/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Honorable conseller, com valora la tasca de promoció turística a través d'internet que fa el seu departament?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Doncs, ho valora positivament, com no podia ser d'altra manera, sabent que hi ha diversos aspectes complexos que tindrem ocasió d'explicar-li en la repregunta.

El president

El senyor Batalla té la paraula.

El Sr. Batalla i Siscart

Conseller, si des del nostre punt de vista haguéssim de descriure l'actuació que fa el seu departament en aquesta qüestió, ens vénen al cap tres paraules, tres qualificatius: ineficient, malgastador i allunyats de la realitat; ineficient perquè l'any 2005 vostès anunciaven la confecció d'un gran portal d'internet per a la promoció turística del nostre país i a hores d'ara, a dia d'avui, encara no està en funcionament. Fins a cinc vegades ens han anunciat la data de posada en marxa. La darrera vegada que s'hi van atrevir ens ho anunciaven per a l'estiu de l'any passat; som a mitjans de maig de l'any 2010 i, conseller, malauradament, el més calent és a l'aigüera.

Però això no és el més greu de tot, tot i que Déu n'hi do!. El més greu és que des que van començar aquest projecte de nova web ja porten gastats, com a mínim, i reconegut per vostès mateixos en la compareixença parlamentària del dia 7 d'abril, més de 3 milions i mig d'euros, més de 3 milions i mig d'euros per un web, i a més, explicat també per vostès en la mateixa compareixença, més de 3 milions i mig d'euros repartits en 310 contractes diferents, tres-cents dels quals contractes menors, per tant, sense procés de concurrència pública.

Em permetrà, conseller, que li digui que com a mínim li digui que per nosaltres és una actitud malgastadora, per ser suaus, per entendre'ns, que no va precisament en la línia d'austeritat i transparència que el president Montilla ens explicava fa breus moments que practica el Govern –o potser sí.

Li deia també que vostès estan allunyats de la realitat. Amb tot el que està plovent, senyor conseller, creu que més de 3 milions i mig d'euros –i anem sumant– per un web forma part de la política d'austeritat que s'imposa, ara més que mai, per a les administracions públiques? Ho creu de debò? Creu, conseller, que Creu, conseller, que invertir més de tres-cents contractes sense concurrència pública per a un mateix projecte són un exemple de transparència de l'Administració? Creu, conseller, que invertir més 3 milions i mig d'euros en un web anunciat fa cinc anys i que encara no existeix és la millor manera d'ajudar el sector turístic del nostre país? Nosaltres creiem que no.

Conseller, posi ordre perquè amb el que estan fent ara els ciutadans d'aquest país jutjaran amb severitat aquest Govern tripartit com un govern ineficient, malgastador i allunyat de la realitat.

Gràcies, president, conseller, diputades i diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Vostè ha de saber que aquests 3 milions, els destinats al portal pròpiament dit, a la plataforma, són només 700.000 euros; la resta forma part del paquet d'Infoturisme, on el desenvolupament ha estat absolutament correcte.

Quin és el paquet d'Infoturisme? És el paquet de continguts, tots els continguts que han d'anar abocats al portal. Per tant, parlem de publicacions, parlem de material informatiu que pot anar a parar a publicacions, a dispositius mòbils, a televisió interactiva, etcètera. I aquí els contractes s'han complert al peu de la lletra. On ha fallat? A la part de la plataforma audiovisual. I ha fallat perquè el grup contractat no ha respost a les necessitats tècniques. I podem dir el nom i cognom i el repetiré en públic perquè així la gent sabrà on no ha d'anar: és el grup d'El Corte Inglés, diguem-ho clar, eh? *(Remor de veus.)*

I, per tant, entre les deficiències tècniques, les deficiències tècniques del grup tècnic i la dificultat –la dificultat– d'encaixar aquestes dificultats tècniques en el marc de la plataforma... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...de la plataforma corporativa de la Generalitat és evident que en aquests 700.000 euros hi ha hagut un retard important tècnicament, però no en les quatre cinquenes parts que van destinades a la creació de continguts, on s'ha complert.

I la política d'internet no s'acaba amb el portal –no s'acaba amb el portal–, sinó que té moltes altres vessants, que des de l'agència s'han tirat endavant amb campanyes a través de la xarxa, campanyes 2.0, nous canals d'informació, gestió de relacions amb usuaris, gestió de la reputació *online* i campanyes de publicitat directament fetes a la xarxa. No tota la política d'internet del departament s'acaba amb el portal maleït, per cert, que ja està en marxa en la seva versió beta, ja es pot entrar a dintre amb clau perquè està en fase de proves.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta
al Govern sobre el decret relatiu a la pirotècnia i els cartutxos aprovat pel Govern de l'Estat (tram. 310-00422/08)

...la il·lustre senyora Maria Mercè Roca, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. *(Persisteix la remor de veus.)* Si les senyores diputades i els senyors diputats poguessin abaixar el to...

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Honorable conseller Tresserras, el gener de l'any passat, arran de l'aprovació de la directiva europea que afectava directament les colles de diables i bèsties de foc de casa nostra, el meu grup ja li va preguntar sobre quines gestions estava fent el seu departament, a fi que la transposició de la directiva a l'Estat espanyol recollís les singularitats de les nostres tradicions i n'assegurés la continuïtat. I el problema era que la directiva europea era pensada des del punt de vista, molt important, sens dubte, de la seguretat industrial, però no tenia tant en compte com calia la diversitat cultural. De fet, amb la directiva a la mà, la majoria de les festes de foc del país –i parlo de diables i de correfocs i de bestiaris– es veien condemnades a cremar-se per sempre.

Han estat mesos de molta incertesa i de patiment, perquè, com efectivament el sector es temia, quan l'Estat espanyol va fer la transposició de la normativa va veure que realment no s'adaptava a la realitat cultural del nostre país i que prescindia dels valors i de l'interès patrimonial de les festes amb foc. Per corregir això el Govern, encertadament, va crear un grup de treball amb les federacions d'entitats de foc i les associacions municipalistes. I, fruit d'aquest treball, va presentar un nombre important d'al·legacions al projecte del reglament. Eren, evidentment, al·legacions que permetien harmonitzar l'ús festiu del foc i la seguretat en la seva manipulació.

Finalment, divendres passat, el Consell de Ministres va aprovar definitivament aquest reglament, que incorpora la majoria de les al·legacions del Govern català. El món del foc ha respirat més tranquil perquè el seny s'ha imposat i la festa es preserva, sembla, amb tota la seva essència.

I ens agradaria, senyor conseller, tenint en compte la inquietud de què parlava, que en el seu moment va despertar en el sector la directiva europea, que ens fes una valoració del text aprovat, i també que ens parlés de la implicació i de la feina conjunta que han fet amb les associacions afectades.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació
(Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, efectivament es va aprovar el divendres passat el decret que conté el reglament de la transposició d'aquesta directiva europea a l'ordenament jurídic espanyol, i que efectivament permet fer un balanç, amb tota la cautela, però un balanç positiu. No és un balanç positiu només des del Govern, sinó que ahir mateix, en una reunió amb el grup de treball, es va manifestar aquesta posició, perquè s'entén que s'han aconseguit dos objectius fonamentals.

D'una banda, el fet de compartir amb el Ministeri d'Indústria, que és qui feia la feina de la transposició, perquè la directiva europea estava plantejada en clau industrial..., doncs, bé, compartir amb el Ministeri d'Indústria quina és la realitat cultural que hi ha al voltant de les festes tradicionals que es desenvolupen amb ús del foc o de material pirotècnic. Per tant, doncs, hi ha hagut una primera feina de conscienciació, que entenem que ha estat assumida per part dels redactors del reglament definitiu.

D'altra banda, a banda d'aquesta qüestió, també el que hi ha hagut és una incorporació de bona part de les allegacions i esmenes formulades per part del grup de treball. Ha estat una feina intensa amb una molt bona coordinació entre les entitats del sector i les entitats municipalistes, juntament amb el Departament d'Interior i el Departament de Cultura.

Deia, però, que cal tenir una certa cautela, perquè ens sembla que el substancial està garantit pel que fa a la viabilitat d'aquestes festes. Ara tenim un parell de reptes importants que ens obliguen a mantenir una mica el ritme de treball. I és, en primer terme, aconseguir una definició prou acurada del que són les activitats festives que incorporen material pirotècnic perquè tinguem un paraigües suficient per encabir-hi totes les demostracions d'aquestes activitats populars tradicionals. Aquesta és una primera qüestió. La segona, que té a veure més aviat amb el tema de la seguretat, és garantir-nos un bon procediment per proporcionar la formació adequada al responsables d'aquests grups, de manera que hi hagi un bon procés de formació i un sistema, que sigui eficient, de certificació d'aquests coneixements. Si aconseguim això ens sembla que el substancial s'haurà aconseguit. Però, ja ho dic, queda una mica de feina per fer.

Per tant, les coses han anat raonablement bé, ha valgut la pena treballar coordinadament, hem aconseguit els objectius. Ara cal continuar per garantir que tot tira endavant.

Hi ha encara, però, tanmateix, un parell de problemes que no puc deixar d'esmentar. Un d'ells fa referència...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...a la possibilitat que hi hagi invasió competencial en l'àmbit de protecció civil i que en aquests moments està sent objecte d'una mirada jurídica...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...per veure quin és l'àmbit.

Moltes gràcies.

El president

El tercer punt de l'ordre del dia...

Projecte de llei
del Pla estadístic de Catalunya 2010-2013
(tram. 200-00079/08)

...és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre diputada senyora Núria Ventura, que en fou designada relatora.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Honorables consellers i consellera, senyores i senyors diputats, prenc la paraula com a relatora d'aquest Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 2011-2014.

I, en primer lloc, repassem, com és habitual, les xifres generals. En total s'han presentat cinquanta-una esmenes al projecte de llei i aquestes es reparteixen de la següent manera: 2 esmenes presentades pels grups que donem suport al Govern, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; 21 esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; 16 pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i 12 pel Grup Mixt. D'aquestes 51 esmenes, 14 han estat acceptades i 6 han estat transaccionades; en concret, han quedat acceptades les 2 dels grups que donem suport al Govern, 2 de Convergència i Unió, 9 del Partit Popular i 1 del Grup Mixt. I se n'han transaccionades 2 del Partit Popular i 4 del Grup Mixt. Cal dir, també, que s'han incorporat esmenes tècniques i s'ha corregit un error en un dels apartats.

M'agradaria destacar la voluntat i l'esforç de tots els grups, de tots els ponents, amb l'objectiu de millorar aquells aspectes que cadascú considera importants, mitjançant les aportacions que s'han fet, majoritàriament de caràcter tècnic. Ha estat un procés ràpid, amb alguna incidència per la numeració de les esmenes, però penso que la incorporació d'algunes d'estes esmenes, algunes d'aquestes propostes presentades pels grups de l'oposició, en aquest cas, i la transacció també d'altres ens han ajudat, sens dubte, a millorar el Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya, com deia, 2011-2014, perquè també s'adequa aquesta numeració als anys que han de venir.

Finalment, en aquest torn com a relatora, agrair als lletrats senyor Pere Sol i senyora Anna Casas el seu suport, així com també als responsables de l'Institut d'Estadística de Catalunya, al senyor Fernando Espinosa i a tots els ponents per la seva tasca.

És aquesta una nova renovació del Pla estadístic, la cinquena des de l'any 92, i tots han estat aprovats sense cap vot en contra. Parlem d'una llei que ens diu quines són les estadístiques que s'han de fer els propers anys, els propers quatre anys concretament, i quina és la difusió dels resultats obtinguts. I l'estadística, en tant que ens permet veure l'evolució, com evoluciona la nostra societat, és, per tant, una eina fonamental per a qualsevol país. Per això el pas que estem a punt de donar és destacable, i jo vull agrair també la voluntat de consens de tots els grups.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup de Convergència i Unió i posicionar-se respecte al text del dictamen, la il·lustre senyora Meritxell Ruiz.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, avui, com bé ha dit la diputada que m'ha precedit, és el tràmit final del Pla estadístic de Catalunya 2011-2014, que deriva d'una llei que va ser aprovada per unanimitat, la Llei 23/1998, que obliga cada quatre anys a presentar un pla.

Ja en l'admissió a tràmit d'aquest pla li vam dir que Convergència i Unió bàsicament hi estava d'acord, perquè no hi havia grans modificacions respecte a l'anterior pla, i també perquè vostès havien incorporat esmenes que ja les havíem fetes, cosa que també els vam agrair. Per tant, esperàvem que no hi hagués un gran debat de fons. Només vam dir que presentaríem algunes esmenes puntuals per millorar algun aspecte. Malgrat això, senyor conseller, li hem de dir que estàvem més satisfets el dia que es va presentar el projecte que avui, que votarem la llei.

Convergència i Unió es va abstenir en el dictamen esperant que encara poguéssim negociar alguna cosa, però jo crec que no hi ha hagut pas voluntat per part del Govern. I estem menys satisfets per motius de forma i també per algun de contingut que a continuació m'agradaria explicar-los.

Pel que fa a la tramitació, fins i tot aquest pla és víctima d'aquesta tramitació exprés de final de legislatura en què ens veiem tots submergits. Aquest afany que sembla que tinguin per aprovar-ho tot, sigui de la manera que sigui, forçant terminis, porta a trencar el

que creiem que és el desenvolupament normal d'una negociació. És una llei, és cert, sense massa complicació parlamentària, perquè ja ve d'una altra llei. Per tant, és un pla que deriva d'una llei. Però malgrat això, aquest afany per aprovar-ho tot al més aviat possible, independentment de com, doncs provoca el que per a Convergència i Unió és un ús matusser de les dinàmiques parlamentàries.

Jo agraeixo, també, com ha dit la diputada que m'ha precedit, la cordialitat entre els membres de la ponència. Però crec que no és correcte forçar els terminis fins a extrems poc acceptables des del punt de vista parlamentari. Perquè clar, es va fer només una sola reunió de ponència. En aquella reunió no ho vam poder tancar tot; quedaven encara alguns aspectes. I en lloc de fer una segona reunió de ponència, que crec que hauria estat el més normal, ens ho van enviar per *mail* dient: «Miri, això sí, això no», i ja està. Crec realment, sincerament, que no calia tanta pressa. Tampoc hauria passat res si aquesta llei, en comptes d'entrar avui, s'aprovés al mateix ple. I sé que aquesta no és la seva manera de treballar, senyor conseller, però això ha sigut el que ha passat.

I tampoc no crec que hi hagi hagut el diàleg i la confrontació de les idees per arribar a un acord, perquè moltes de les coses ja venien predeterminades. Vostè considera que quan presentem esmenes és per arribar a un acord; aquesta és la nostra tasca. La senyora Núria abans ha fet, ha llegit les esmenes que cada grup havia presentat. Convergència i Unió n'hem presentades vint-i-una i se n'han acceptat dues. Home, entenc que hi pugui haver discrepàncies en alguns aspectes i que no podem arribar a un acord, però no m'explico com algunes esmenes no ens les han acceptades. I avui tornaré una mica a insistir-hi, que per això ens les hem reservat, perquè sempre penso que l'esperança és l'últim que es perd.

Crec que el màxim exponent d'aquest exemple que no hi ha hagut aquesta voluntat d'arribar a un acord es troba a l'exposició de motius, i permeti'm que els la llegeixi. L''exposició de motius diu: «En l'àmbit professional, el pla ha de definir les condicions i els requisits d'accés a l'ofici estadístic, el perfil professional, la formació i la selecció adequats per a la funció estadística.» Bé, nosaltres vam presentar una esmena perquè això es suprimís, per dues raons molt específiques. Primer, el pla no ha d'entrar a regular matèria de funció pública, i encara que hi volgués entrar, no hi entra. Per tant, si vostès no ho han regulat, no ho posin a l'exposició de motius, perquè després un busca a la llei i no hi és; i a l'exposició de motius el que es fa és resumir el que hi ha a la llei. Per tant, ni aquesta esmena, que jo crec que era ben senzilla d'acceptar, doncs no han acceptat.

I un altre aspecte de què m'agradaria fer esment és un aspecte potser que poden considerar menor, però que Convergència i Unió vol posar sobre la taula, ja que crec que el tripartit ha caigut en el parany que alguns partits d'aquesta cambra fan servir per anar en contra de polítiques necessàries de suport a la nostra llengua.

Mirin, el tripartit ha acceptat una esmena de Ciutadans que demana que l'estadística sobre els indicadors lingüístics que fins a data d'avui només es feien per a la llengua catalana, ara es facin per a la castellana. I vostès em diran: «I quin problema hi ha? És que Convergència i Unió no vol conèixer els indicadors lingüístics del castellà?» Clar que sí. Els volem conèixer, i de fet els coneixem, perquè hi ha una estadística sobre els usos lingüístics de la població que el tripartit va presentar justament l'any passat, amb un any de retard; per tant, hi és. Però el que hem de tenir en compte és que Ciutadans ha presentat aquesta esmena per poder anar desfent allò que portem anys construint, que és la defensa i la promoció de la nostra llengua. I vostès a això s'hi han apuntat. I perquè no diguin que potser veiem un problema allà on no hi és, utilitzaré els mateixos arguments que vostès van fer servir fa un mes per dir-los que no a una proposta que Ciutadans va fer que era molt semblant. Fa quinze dies, en aquesta moció, el tripartit va dir que no, però avui incloem aquest aspecte en aquest Pla estadístic.

Les paraules seves, les repeteixo –no són pas meves–; els van dir: «Vostès volen atiar un foc lingüístic i a això no hi volem donar cobertura.» Doncs mirin, justament avui ho fan. Perquè, saben què hi ha darrere de la inclusió d'aquesta esmena a què vostès han donat suport? No és una esmena neutra, perquè darrere hi ha una voluntat d'actuació. Doncs miri, li diré quina és la voluntat d'actuació d'aquests partits que han presentat aquesta esmena, que de fet és exactament el que deien fa quinze dies en aquest Parlament.

A conèixer la realitat, Convergència i Unió hi estem totalment d'acord; però ells van més enllà. Miri, el senyor Domingo ens va dir –llegeixo en castellà perquè ho va fer en castellà. Em mira el senyor Domingo; no, ho dic per no traduir-ho directament i dir exactament el mateix. Diu: «La importancia del conocimiento de la realidad social lingüística es imprescindible para el planeamiento lingüístico, para adecuar a la realidad su acción política lingüística.» I el senyor López hi afegia: «El conocimiento de la realidad lingüística tiene que producir derechos. Eso también tiene que servir para los procesos de preferencia lingüística.» I afegia: «Uno de los derechos básicos, el derecho a la primera educación en la lengua que quieran las familias.»

Vet-ho aquí. Introdueixen, amb aquesta voluntat de conèixer informació, el dret que les famílies no..., o que Catalunya deixi d'optar pel sistema d'immersió lingüística, per exemple, i que tinguin el dret de poder triar l'escola o en català o en castellà. I reblava el clau dient: «Para que este conocimiento estadístico se transmita y se traduzca en garantizar los derechos lingüísticos de la población en Cataluña.» Això és exactament el que van fer servir aquests partits per defensar aquest coneixement que s'havia de tenir.

Doncs miri, a Convergència i Unió justament en això no ens hi trobaran, perquè no volem donar instruments a partits que qüestionen la immersió lingüística, i tampoc volem entrar en el joc dels qui pretenen deixar en un no-res el concepte de llengua pròpia. I també els vull dir que no crec que acceptessin l'esmena perquè vostès vulguin això; no ho diem pas, això, sinó que em sembla que no hi van parar prou atenció.

Mirin, el pla ja recull una estadística sobre els usos lingüístics de la població, per conèixer justament la identitat lingüística i els usos del català i del castellà. Aquesta, i ho diem ben fort, aquesta és una estadística necessària, i que s'ha de fer i que ens serveix, i que es fa i que la tenim i que ho coneixem. Però no pensem donar cobertura a allò que vostès també van criticar fa quinze dies i que avui justament han acceptat.

I ja, conseller, per acabar, malgrat aquesta, creiem, poca cortesia parlamentària, que sabem que vostè no comparteix, votarem a favor d'aquest pla, sense deixar de denunciar aquest ús partidista que crec que fan d'aquest Parlament, perquè no és de rebut, almenys a mi no m'ha agradat gaire, que no puguem fer la nostra tasca parlamentària tal i com se suposa que hem de fer. I a més, per tot això que els he explicat, demanem votació separada dels punts 10, dels punts de l'annex 2 de l'objectiu Educació, Cultura i Lleure, objectiu 10.3 i 10.4, que són justament aquests que els he exposat. Ara en faré entrega a la Mesa de la presidència perquè en tinguin constància.

Gràcies, honorable president; gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Economia. Senyora Ventura, jo, fent, seguint una mica la seva intervenció, l'ordre de la seva intervenció, també faré un petit balanç de les esmenes que ha presentat el Grup Popular, que en aquest cas en aquesta llei han estat setze, de les quals han estat acceptades i transaccionades nou i tres, que això comportaria com un 75 per cent d'esmenes que ja formen part del text de la llei, i queden quatre esmenes vives, que sotmetrem, de tota manera, a la seva consideració. Jo ja vaig expressar, durant el debat de totalitat d'aquesta llei, que la nostra voluntat, la voluntat del Grup Popular era la de treballar presentant esmenes per tal d'arribar a un text satisfactori per a la ciutadania i també per a la cambra d'aquest Parlament. Però sí que em permetrà que comenci la meva intervenció fent l'explicació del vot de la passada Comissió d'Economia del 27 d'abril, no? Que va ser l'abstenció. Perquè vostè sap perfectament, i totes ses senyories també, que les lleis que es presenten darrerament, en concret des del mes de setembre, han estat via urgència. I en la llei que ens ocupa no hi han hagut compareixences, perquè no han estat demanades per la resta de grups parlamentaris, però en una sola reunió de ponència doncs s'ha enllestit la feina. Jo puc estar d'acord que potser no feien falta moltes més reunions per aprovar la llei, però sí que és veritat que la cortesia parlamentària, moltes vegades les formes són quasi tan importants com el fons, pensem que hauria estat bo que s'hagués fet almenys una reunió més, per tal de revisar aquelles esmenes, ja no tan sols les rebutjades, que podríem haver negociat, sinó també les transaccionades. Perquè avui, per exemple, una d'aquestes esmenes que en principi estava transaccionada, que era l'esmena 23 en la nova numeració, l'haig de retirar. És una esmena transaccionada, però que consta com a no recomanada, com a rebutjada en el text que avui sotmetem a consideració i votarem. No passa res, jo la retiro, això no és greu; el que és greu és congelar les pensions. Això ho retirem, queda recollit al text de la llei, i per tant ho arreglem així, no? Però és que hem passat, de fet, de la reunió, d'una reunió amb ponència un dilluns, un dimarts, a directament al Ple del Parlament. I per tant, la manera d'expressar la nostra disconformitat amb aquesta actuació doncs era la d'abstenir-nos en comissió. Ara, dit això, en ares del consens que sempre ha regit aquesta llei, el nostre vot serà afirmatiu al seu conjunt.

Seguint amb els treballs de presentació d'esmenes, o que ha presentat el Grup Popular, es podrien dividir en tres blocs temàtics, no? Un primer bloc, que pretenia i que segueix pretenent incidir en determinats punts de la recomanació de la comissió europea, que queda reflectida en el codi de bones pràctiques estadístiques europees, i que aquest codi té quinze principis que pivoten en tres àmbits, no? Que un és l'entorn institucional, o sigui, l'eficàcia i la credibilitat; els processos estadístics seria el segon eix; i el tercer, que és la producció estadística per donar resposta a les institucions, però també a la ciutadania en general.

Nosaltres hem tingut en compte el text del Govern, que recull tres principis, però pensem que es queda curt, no?, i que d'alguna manera s'han d'esmentar els quinze principis i també aquests tres eixos en què pivota el codi de bones pràctiques estadístiques, no? Els tres eixos del Govern són l'òptima relació cost-eficàcia, principi que compartim, i no tan sols en estadística sinó en totes les pràctiques de l'administració pública, les seves actuacions; la correcta actuació dels recursos; i la tercera, que seria la millor accessibilitat i claredat en la difusió estadística. Però clar, ja li he dit abans que són tres principis, i n'hi ha d'altres, que pensem que han de regir qualsevol actuació en l'àmbit de l'estadística, com són garantir la confidencialitat de l'estadística, la imparcialitat o l'objectivitat, que no queden recollits. I, per tant, aquesta esmena que no ha estat acceptada, doncs la seguim sotmetent a la seva consideració.

El segon bloc d'esmenes que hem presentat el conforma un altre grup que ha volgut, com va dir l'honorable conseller durant la presentació de la llei, incidir en l'accessibilitat a la informació, i estableix internet com a principal mitjà de difusió, perquè no tan sols es tracta d'elaborar estadístiques, sinó que aquestes estadístiques també arribin als ciutadans. I per tant, hem de dir que totes les esmenes han estat acceptades per part dels grups que conformen el Govern, alguna feia referència que l'Idescat fos un portal interactiu, com jo vaig posar l'exemple de l'Instituto de Estadística Valenciano, i l'altra part de les esmenes era on demanaven la supressió de la paraula «nova», aquest qualificatiu que sempre fem servir quan parlem de les tecnologies de la informació i la comunicació, com, escolti'm, com si fossin un repte de futur, i de fet ja són una realitat i és el present que tenim.

Bé, malgrat allò que es diu en castellà, que «el nombre no hace la cosa», en aquest cas pensem que és important; o sigui, o ens ho creiem o no ens ho creiem, i, per tant, pensem també que és bo que això quedi recollit al text de l'articulat, i que, a més a més, si tenim un article sobre Internet en concret, doncs, prenen més sentit les esmenes.

El tercer bloc d'esmenes, jo els feia referència que ho hem presentat –d'alguna manera, perquè ens entenguem– en tres grups, són aquelles esmenes que fan referència a les noves estadístiques fruit de la realitat social. Cal dir també que quasi totes han estat acceptades o transaccionades. Jo parlava, durant el debat de totalitat de la llei, el passat 25 de febrer, i penso que tots els ponents vam estar d'acord, amb diferents paraules, això sí, que és una llei de característiques tècniques; és d'aquestes lleis que es consideren menors però que de menors en tenen poc, perquè darrere de les estadístiques i darrere dels números sempre estan les persones, i que aquestes estadístiques no fan cap altra cosa que reflectir la realitat que vivim a Catalunya. I també haig de dir que penso que cap de nosaltres necessita estadístiques, si més no el Grup Popular, per saber el que estan vivint i patint els catalans.

Però bé, ja que estem en l'àmbit estadístic és cert que hem de comptar amb dades rigoroses i fiables sobre la realitat social, i el pla estadístic és un bon instrument a l'hora de traslladar els números, que en moltes ocasions, doncs, parlen per si sols, a actuacions eficaces davant la realitat que vivim a Catalunya. Per tant, seguint amb aquesta línia, nosaltres vam presentar tot un seguit d'esmenes que han estat recollides, que han estat acceptades, les peticions del Grup Popular. Per tant, li agraïm al Govern la seva disponibilitat.

S'ha demanat fer una estadística exclusiva del risc de pobresa i de l'exclusió social separada d'aquella estadística que ja es feia de distribució personal de la renda, no?, que, com he dit abans, des del nostre punt de vista ha d'anar per una banda, i, per una altra, fer una estadística en concret de risc de pobresa i exclusió social. Ja al llarg d'aquest dia ho hem sentit en diverses ocasions, no?, en l'informe que ha presentat el Síndic de Greuges aquest matí o, sense anar més lluny, a l'última memòria anual de Càritas, en quina situació es troba i quines dades tan alarmants, doncs, tots coneixem.

L'altra nova estadística que també ha estat acceptada és elaborar una exclusiva sobre drogodependències i addiccions, que ja existia però existia com un *input* més dintre d'una de les estadístiques de l'àmbit de la salut, i estava barrejada amb diabetis o transplantaments, que no hi tenen res a veure. I, per tant, també he de dir que celebrem aquesta inclusió dins del Pla estadístic.

Per acabar, i per al bon govern de la Mesa, hem demanat votació separada de les esmenes de Convergència i Unió. En quatre esmenes, senyora Ruiz, votarem abstenció; tota la resta, com vostè ha dit, són molt tècniques, nosaltres hi donarem suport.

Al señor Domingo, como no podía ser de otra manera, votaremos a favor de las enmiendas que fueron rechazadas en el dictamen y que quedan para defender en este Pleno.

I el nostre vot, com he dit abans, serà el de votar a favor de la llei, sotmetent a la seva consideració aquestes esmenes –aquestes tres esmenes, perquè hem retirat l'esmena 23–, per a la seva consideració.

També acabar, com ha fet la senyora Ventura i com ha fet la senyora Ruiz, agraint a la resta de ponents –la senyora Ruiz, la senyora Ventura, el senyor De los Ríos, el senyor Miralles i el senyor Domingo– la seva cordialitat a l'hora de fer aquests treballs que, podríem dir, han estat més virtuals i per telèfon que cap altra cosa, però que de fet han arribat a bon port.

Moltes gràcies, senyors diputats, conseller, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, en primer lugar me gustaría hacer una valoración sobre el instrumento que se ha utilizado para la aprobación del Plan estadístico de Cataluña.

En estos momentos se está debatiendo, se ha debatido en la Comunidad de Baleares también su Plan estadístico, y se ha decidido hacer la adaptación mediante decreto. Yo creo que el instrumento normativo con el que se previó la Ley de estadística de Cataluña, es decir, que los distintos y sucesivos planes estadísticos cuatrienales fueran mediante ley, es una buena decisión que se ha de mantener, y buena prueba de ello es que a pesar de lo que en principio aquí aparentaba, es decir, que no iba a haber ninguna discusión sobre el contenido del Plan estadístico, por considerarlo meramente técnico y neutro, después –y después de la intervención de la señora Meritxell Ruiz– observaremos que no es así, que al parecer tiene contenido político, si bien la interpretación que se hace de lo incluido no tiene nada que ver con la que ha planteado aquí de una manera absolutamente –permítame que se diga en términos de defensa, como se diría en un proceso– disparatada el Grupo de Convergència i Unió, porque no tiene nada que ver lo que ha dicho en esta cámara con la realidad de lo que se incluye en el Plan estadístico. Y después tendré ocasión de manifestarlo.

Nuestro grupo, el Grupo Mixto, presentó doce enmiendas, de las cuales se ha aprobado una literalmente y cuatro han sido transaccionadas; por lo tanto, llegan vivas a este debate siete. Me gustaría hacer una relación sobre las que llegan vivas.

En primer lugar, en lo que hace referencia a la enmienda aceptada, es una enmienda de carácter técnico; concretamente se refería a la necesidad de articular un sistema de indicadores estadísticos comparable a otros sistemas estadísticos estatales, europeos e internacionales. Es decir, yo creo que había habido un problema de transcripción en el proyecto de ley, y con la enmienda aceptada se viene a establecer un modelo homogéneo que permitirá una mejora técnica, estadística, comparativa.

De las siete enmiendas que han sido rechazadas –luego haré referencia a las enmiendas transaccionadas, porque es el objeto del debate en lo que hace referencia a los planteamientos de este grupo–, las que llegan vivas, una se refería fundamentalmente al objetivo de salud y servicios sanitarios, ya que a mi juicio la redacción que contiene el Plan estadístico es deficiente, y buena prueba de ello es que los indicadores que utiliza el propio Departamento de Salud no se convienen con el contenido del plan. De ahí que en realidad lo único que pretendía este diputado es adaptar lo que ahora mismo se viene utilizando por el Departamento de Salud al contenido del Plan estadístico.

Asimismo, en esta línea de objetivos de salud, he pretendido introducir una nueva estadística relacionada con la salud en la escuela, a confeccionar por los departamentos de Salud y Educación, con el que se pretendía elaborar y mantener un sistema de indicadores que permitan hacer un seguimiento sobre aspectos que condicionan la salud de los alumnos en los centros docentes, a partir de la información disponible por los distintos departamentos. Lamentablemente no ha sido aceptada.

Igualmente me pareció conveniente perfilar de una manera mejor o con una mejor denominación los objetivos relacionados con el turismo, puesto que a mi juicio no quedaba clara la segmentación de los flujos receptores de turismo, en concreto los extranjeros, nacionales, refiriéndose con este término a españoles, y catalanes.

Asimismo, también consideré imprescindible que en las estadísticas de intermediación laboral se introdujera un nuevo elemento, a mi juicio, muy conveniente en esta época, cual es el de la movilidad de los trabajadores que hasta ahora se conoce, y buena prueba hemos tenido en esta cámara, puesto que en muchas ocasiones se han pedido y se han preguntado estadísticas al respecto y no han sido aportadas. Hay una muy clara..., muy escaso conocimiento de la movilidad laboral en estos momentos. Tampoco fue aceptada.

También ha sido rechazada una mayor contundencia en el carácter gratuito de los servicios de difusión. Si bien es cierto que en algún precepto del plan figura la gratuidad en relación con la información de las páginas web, a nuestro juicio entendíamos que, puesto que uno de los ejes estratégicos de la ley es el de la difusión estadística, no se puede cobrar por facilitar los datos de que dispone el sistema estadístico de Cataluña, y que eso debía ser incorporado a la ley. Tampoco fue aceptada.

Se rechazó –y preste atención, señora Meritxell Ruiz, a lo que voy a decir– la necesidad de perfilar de una manera más exhaustiva el conocimiento de la lengua de identificación de los residentes en Cataluña. En cambio, se transaccionó lo relacionado con el conocimiento del uso lingüístico de las lenguas en Cataluña, tanto las oficiales como las no oficiales. Es decir, no se ha tratado aquí ni de abordar el tema de la inmersión, ni cambiar la composición social, ni nada de esto, entre otras cosas, primero porque este diputado, al que se le ha atribuido ese fin, no lo pretende, porque lo único que pretende es dar cumplimiento a la ley.

Le recuerdo que el artículo 39 de la Ley de política lingüística establece la necesidad de elaborar un mapa sociolingüístico en Cataluña. Y los mapas sociolingüísticos incluyen, desde que el mundo es mundo sociolingüístico, la lengua de identificación de las personas; es más, incluso la estratificación territorial, es decir, qué lengua se habla en Hospitalet, en Salt, en Sabadell, en Tarragona. De hecho, eso se hace –y no se cae el mundo– en comunidades bilingües como la comunidad autónoma vasca, y se ha hecho en esta comunidad: en el censo del año 1991, en el caso del Valle de Arán, se preguntó por la lengua de identificación de los araneses. Y, vea usted, el Valle de Arán sigue vivo y, es más, más vivo que nunca, que incluso se va a aprobar una Ley del aranés dentro de poco en esta cámara.

Es decir que asociar a lengua de identificación con ruptura del modelo lingüístico o ruptura de la planificación lingüística elaborada por su Gobierno, con especial poca fortuna, a mi juicio, pues lo considero un exceso. Ya le gustaría a este parlamentario que de la planificación lingüística derivada de la realidad sociolingüística se llegara a la conclusión de la necesidad de modificar el modelo lingüístico de Cataluña; desde luego estaría feliz, no le quepa la menor duda. Pero lamentablemente este Gobierno –y es causa, esa, de que este parlamentario no vaya a apoyar y se vaya a abstener en el final...– no ha aceptado eso, no ha aceptado conocer en el censo, que es lo que se pretende, la realidad sociolingüística en cuanto a la lengua de identificación.

¿Cuáles son las enmiendas que se han transaccionado y qué se pretendía por este diputado? Pues, algo tan sencillo como conocer en el censo..., que bien es cierto que queda abierta la puerta, y de hecho el INE es el que hace los censos de población, y de hecho no rechaza la oportunidad y la conveniencia de que el Instituto Nacional de Estadística pueda entender oportuno –y sería una gran decisión– elaborar el mapa sociolingüístico de España –no de Cataluña: de España–, de manera que podamos conocer realmente la realidad lingüística de este país. ¿Están en contra de eso? ¿A ustedes les parece mal conocer la realidad lingüística de España? ¿Están defendiendo la pluralidad lingüística en el Senado y no quieren conocer la realidad lingüística de España? ¿Qué inconveniente tiene saber si en Madrid hay catalanohablantes, en Murcia hay vascohablantes y en Sant Llorenç de Morunys hay gallegohablantes? Eso no empece..., no es nada malo, es todo conveniente, muy bueno, y *no pateixi –no pateixi–*, porque de la realidad sociolingüística desde luego no se derivan los perversos efectos que usted ha atribuido a este diputado.

No, lo que únicamente se ha introducido ha sido..., y le voy a leer la razón de la modificación. Antes se decía: «Elaborar una encuesta representativa entre la población de Cataluña para conocer la identificación lingüística y los usos del catalán en los diversos espacios de relación personal», y ahora, en lo que hace referencia a las estadísticas de usos lingüísticos de la población, se introduce «usos del català i altres llengües, oficials i no oficials». De manera que esta, la identificación de las lenguas de identificación, ya se preveía en la normativa anterior y en la encuesta anterior; eso no ha sido modificado, en lo que hace referencia a la estadística

de usos lingüísticos, eso no se ha alterado, ya figuraba antes. Lo único que se ha alterado ha sido que los usos del catalán y otras lenguas oficiales y no oficiales..., es decir, que a través de ello se conocerá el uso del catalán y otras lenguas en la población.

Una encuesta, por cierto, de siete mil personas; tampoco estamos hablando de..., de la que se puede extrapolar lo que sea. Y ya sabe usted que las fotografías en materia sociolingüística son manejables también con el Photoshop. De forma que, si se hace una encuesta, es muy distinto de si se hace un censo, porque en función de las maniobras de palacio se llega a una conclusión o se lleva a otra. En cambio, el censo de población sí que refleja exhaustivamente –exhaustivamente– la integridad de la composición lingüística y conocimientos y usos de las lenguas. Pero no solamente de las lenguas oficiales de Cataluña, que son tres –catalán, castellano y aranés–, a pesar de que les cueste poner castellano y aranés, que esta ha sido una de las grandes modificaciones, que donde este diputado ponía «castellano y aranés», aquí se ha puesto «otras lenguas oficiales». Fíjese la gran alteración que ha supuesto la transacción: «otras lenguas oficiales», en vez de «castellano y aranés». Ridículo –ridículo. Pues, sencillamente, esa transcendencia que usted le atribuye no se manifiesta.

Yo creo que la planificación es deficiente realmente, es deficiente en este aspecto. Y, efectivamente, este diputado reiteradamente hizo una interpretación, que por cierto fue motivo de cierta sorna, sobre la realidad social de Cataluña, que derivó en lo que pretendía realmente, que es la elaboración de un censo lingüístico en cumplimiento de la propia Ley de política lingüística. Y eso fue rechazado, a mi juicio equivocadamente –e invito a que se reflexione, y tendrán oportunidad de hacerlo si la legislatura da de sí, porque presentaré en la Comisión de Economía una propuesta de resolución para que se modifique y se corrija esa situación–..., en la que se pretendía introducir en el censo que liderara Cataluña la posibilidad de establecer las lenguas de identificación, es decir, la lengua materna, la lengua primera, lengua habitual de los catalanes, de los residentes en Cataluña.

Y esa es la razón por la que, insisto, este diputado se abstendrá en la votación final, porque con los instrumentos con los que nos hemos dotado no es posible tener una fotografía sobre la situación lingüística en Cataluña. Y fíjese que en esta cámara le dedican horas a eso, no solamente por la vocación de este diputado, sino por la vocación de otros muchos que, por ejemplo, nada más que la alerta de una tercera hora de castellano fue motivo de reiteradísimas y sucesivas interpelaciones, mociones, contramociones y sobreinterpelaciones por parte de su grupo parlamentario, me refiero al Grupo de Convergència i Unió, e incluso a una ley de educación de Cataluña solamente ante la amenaza de la existencia de una tercera hora de castellano. Fíjese lo que les preocupa a ustedes el tema. Pues, bien, esa preocupación no se ha manifestado y no se concreta en el cuerpo de la norma. De forma que la única forma de conocer, en estos momentos, la realidad lingüística de Cataluña es mediante la encuesta demográfica –28.000 personas consultadas– y la encuesta de usos lingüísticos –7.000 personas consultadas–, teniendo como tenemos instrumentos adecuados, como es el del censo de población, para realmente hacer una fotografía real, completa, de la norma.

Lo dijo el *conseller* en la presentación del plan, se trata de que no haya duplicaciones y que se puedan utilizar al máximo los diferentes medios en beneficio de todas las estadísticas, también las de las instituciones no incluidas en el sistema de estadística de Cataluña y, muy especialmente, las que lleve a cabo el Instituto Nacional de Estadística. Esto lo dice la norma, la propia ley del Plan estadístico que hoy aprobamos.

Pues, bien..., es más, en función y en aplicación del principio de relación coste-eficacia del código de buenas prácticas europeo, que aquí se ha hecho, en alguna otra ocasión, mención, y a la necesidad de tener una buena estadística territorial, que usted ha defendido en el curso de la ponencia, es decir, la desfragmentación territorial, pues la única forma de efectuar una desfragmentación territorial en materia de conocimiento de la realidad lingüística es a través del censo, no hay otra vía –no hay otra vía–, con lo cual, si no se utiliza el censo y no se quiere utilizar, pues, es una grave equivocación y, desde luego, hace incompleto el Plan de estadística de Cataluña.

De todas maneras, insisto, el INE –y espero que lo solucione– tiene la posibilidad de elaborar el mapa sociolingüístico de España. Desde luego, le voy a invitar, a esta entidad, a que lo plantee, porque los sociolingüistas, como tuve ocasión... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –ya termino, señor presidente– de manifestar, precisamente, en el debate de la moción lo agradecerán, tanto los catalanes como los pocos españoles que hay, porque ya se sabe que la sociolingüística es una carrera específicamente y prioritariamente catalana y vasca.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, en nom dels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula la senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom dels tres grups que donen suport al Govern i de manera breu, destacar l'aprovació que estem a punt de fer del nou Pla estadístic de Catalunya, concretament, del període 2011-2014, perquè, com he explicat anteriorment, s'ha introduït també una esmena respecte al període.

Deia, fa una estona, que l'estadística, en tant que ens permet veure l'evolució de la societat, és una eina fonamental per a qualsevol país. I la llei que avui aprovem manté l'esquema de la Llei del Pla estadístic del 2006-2009 i també l'estructura en eixos estratègics, objectius i activitats.

Ara el que es fa, bàsicament, és adoptar el Codi de bones pràctiques d'estadístiques europees, perquè s'introdueix, per tal d'enfortir encara més, si cap, el sistema

estadístic català i es posa també especial èmfasi en el fet d'aprofitar registres administratius i la informació disponible, i es millora també l'accés a la informació amb internet, amb les tecnologies com a principal mitjà de difusió.

Respecte a les esmenes, creiem que hem incorporat totes aquelles que milloraven el projecte i que les que queden vives són rebutjables per diversos motius, algunes per redundants o reiteratives, perquè no es considera necessari el nivell de detall que es proposa o perquè pot donar peu a confusió.

No entenem, sincerament, senyora Ruiz, la interpretació que en fa respecte als indicadors lingüístics que vostè plantejava, i ho llegiré textualment. El text inicial deia: «També la realitat lingüística, amb una atenció especial per a l'ús i la presència del català i de les altres llengües emprades pels seus residents en els diversos àmbits.» El senyor Domingo va proposar una esmena, que no vam acceptar, que hi vam presentar una transacció que ell sí que ens va acceptar, on s'incorporava, quan deia «la presència del català, de les altres llengües oficials a Catalunya i de la resta de llengües emprades pels seus residents en els diversos àmbits.» Per tant, em permetrà que utilitzi les seves mateixes paraules: «No veiem on està el problema.»

En tot cas, destacar, com he dit anteriorment, que crec que estem a punt d'aprovar una bona llei, que ens permetrà conèixer quina és la realitat social del nostre país, al llarg dels propers anys. I, quant als eixos, crec destacable també els cinc eixos en què s'estructura aquesta llei, que són: cohesió social, medi ambient i sostenibilitat; comptes i macromagnituds econòmiques; activitats estadístiques i instrumentals, i difusió estadística. Traduït, això vol dir 27 objectius concrets que es detallen al llarg del projecte de llei i, aquests, en 238 activitats, que crec que faran possible que Catalunya continuï disposant d'un sistema d'alt nivell estadístic i de gran qualitat, que ens servirà a tots per enfortir, en aquest cas, el país.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(La Sra. Ruiz i Isern demana per parlar.) Senyora Ruiz, digui'm.

La Sra. Ruiz i Isern

Si em permet, per aclariments, senyor president.

El vicepresident primer

Endavant, té la paraula.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies. No..., a la senyora Núria, dir-li que és que hi ha dos punts. Vostè, ara, feia referència, quan diu: «Escolti'm, si ja hi era.» Sí, ja hi era a l'estadística de 10.02. Jo li estic parlant de la 10.03 i la 10.04... O sigui, hi ha una estadística que es diu «usos lingüístics» i hi ha una altra estadística que es diu «indicadors lingüístics». La d'indicadors lingüístics, que fèiem servir per fer política lingüística i moltes altres coses, només era en català, i ara vostès han acceptat que fos en castellà.

I, senyor Domingo, miri, Convergència i Unió no hem utilitzat mai la llengua per confrontar, sinó per cohesionar. I la llengua és part d'aquest país, agradi o no agradi. I hi ha drets individuals i també drets col·lectius. I quan vostès diu que només demana un mapa sociolingüístic..., jo, justament, el que he dit abans, i he llegit les paraules que vostè i que el senyor López, tant vostè com el PP, van fer servir quan demanaven allò del cens.

Per què volien el cens? Per poder demanar drets bàsics, drets lingüístics com, per exemple –i això ho va dir el senyor López, ho va dir el PP–, el dret a poder triar la llengua amb què les persones d'aquest país escolaritzen els seus fills. I a això, Convergència i Unió, doncs, no hi donarà suport.

Gràcies, president.

El president

Senyor Domingo, un minut.

(El senyor Domingo Domingo demana per parlar)

El Sr. Domingo Domingo

Señora Meritxell Ruiz, evidentemente, existen derechos individuales y derechos colectivos también en materia lingüística; lamentablemente, los derechos individuales, en esta comunidad autónoma, no se suelen respetar, anteponiéndose fundamentalmente unos supuestos derechos colectivos. Bueno, pues, si hablamos de derechos colectivos, hablaremos de derechos colectivos de las comunidades, ¿no? Entonces, no se puede presumir que exista una única comunidad. Puede que exista una comunidad castellanohablante, una comunidad catalanohablante y otras comunidades, si se habla de derechos colectivos, pero no, yo le estoy planteando el tema en términos de derechos individuales.

Si usted lo lleva al campo de los derechos colectivos, a lo mejor, en el ámbito internacional, esta comunidad autónoma, desde luego, merecería muchos reproches.

(Pausa llarga.)

El president

Votarem, en primer lloc, les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I, primer, seran les números 1, 2, 11, 16, 19, 21 i 28.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Aquest aspecte no es controla des d'aquesta mesa presidencial.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

(Remor de veus.)

Votem, seguidament, les números 5, 6, 8,10, 12, 13, 17 i 18.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 en contra.

Votem, seguidament, les números 14, 15, 20 i 30.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

Seguidament, votem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, les números..., de fet, les que estan vives, números 3, 25, 29 i 31.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 en contra.

Votem, seguidament, les del Grup Mixt. Primer votarem les números 22 i 27.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 116 vots en contra.

Votem la número 24.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 71 en contra i 45 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem, ara, el dictamen del projecte de llei. I s'ha demanat votació separada de les estadístiques corresponents als codis 10.03 i 10.04 de l'annex segon.

Comença la votació.

(Veus de fons.)

Parem la votació.

Votem separadament, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, les estadístiques corresponents als codis 10.03 i 10.04 de l'annex segon.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 86 vots a favor i 46 en contra.

I ara votem la resta del dictamen d'aquest projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Projecte de llei
de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball
(tram. 200-00062/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball. Té la paraula, per presentar la iniciativa, d'acord amb l'article 112.1, l'honorable senyora Maria del Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bona tarda. En primer lloc, agraeixo la presència en aquest Parlament de les organitzacions sindicals i empresarials, especialment del secretari general de la UGT, del representant de Comissions i dels representants empresarials, i també del president del Consell de Treball, Econòmic i Social, l'honorable senyor Josep Maria Rañé; de les diverses entitats i persones representants de la inspecció de treball de Catalunya, de la seva direcció, i també dels membres i representants del Departament de Treball que avui ens acompanyen.

Fa més d'un any el Govern aprovava, el 28 d'abril, Dia de la Seguretat i Salut Laboral, el Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció. El 2 de juliol del 2009 presentava en aquesta cambra el Projecte de llei per a la creació de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, i vaig posar el projecte a disposició d'aquest Parlament, encoratjant els seus diputats i diputades a millorar-lo, a enriquir-lo i a aprovar-lo amb una àmplia majoria.

No puc estar-me d'agrair tota la tasca feta a diputats i diputades, a les persones de la ponència, a la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, i a totes aquelles persones que hi han donat suport, i a l'assessorament jurídic i tècnic.

Estic convençuda que el resultat és una llei eficaç i moderna, que servirà per millorar les condicions de la ciutadania, dels nostres treballadors i treballadores i de les nostres empreses. Perquè abordar l'organització de la inspecció de treball a Catalunya és també afrontar els reptes del nostre mercat de treball i la consolidació del marc de relacions laborals de Catalunya; marc a què fa referència l'Estatut d'autonomia. I per fer-ho..., aquesta llei no seria possible sense l'Estatut d'autonomia de Catalunya. El nou Estatut i el seu desplegament han permès el compliment d'una reivindicació històrica de moltes institucions, organitzacions i persones; una reivindicació i una competència que ja era possible amb l'anterior Estatut d'autonomia de 1979. I em consta que governs anteriors ja van intentar aquest traspàs.

Catalunya és un cop més la primera comunitat autònoma que exerceix ja la competència de la inspecció de treball de tot l'Estat. El lideratge de Catalunya en obrir aquest nou camí competencial és fruit d'un esforç col·lectiu. L'hem fet amb anterioritat en altres matèries, també en desplegament de l'Estatut –en les rodalies, en la competència en la concessió dels nous permisos de treball–, per, en definitiva, avançar en el nostre Govern. I des del primer de març ja tenim la competència en matèria d'inspecció de treball. L'aprovació de la llei que ara ens ocupa ens dotarà sens dubte de l'eina clau per fer possible la inspecció de treball del segle XXI.

Senyores i senyors diputats, la inspecció de treball és una eina fonamental per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya i per a les empreses catalanes, per diverses

raons: primer, perquè millora la protecció dels drets laborals i sindicals de les persones treballadores; segon, perquè vetlla pel compliment de les normes de l'àmbit laboral, evitant la competència deslleial de les empreses que no compleixen la llei i que perjudiquen aquelles empreses que ho fan bé; tercer, perquè contribueix a millorar l'espai català de relacions laborals, la qualitat de la nostra ocupació i la competitivitat de les nostres empreses; quart, perquè prioritza la lluita contra la precarietat laboral, l'economia irregular, la sinistralitat laboral, la desigualtat i la discriminació. En definitiva, treballem per millorar la qualitat de l'ocupació al nostre país.

I el desplegament de l'Estatut l'hem fet, com pertoca a aquest Govern i com és el seu tarannà, amb consens i amb coordinació; amb consens, perquè donem compliment a un acord important, l'acord estratègic, en l'època del conseller Rañé, que es va signar el febrer del 2005 amb les organitzacions sindicals i empresarials més representatives de Catalunya, un acord amb què el Govern vam fer, vam posar conjuntament amb les organitzacions sindicals i empresarials els eixos del traspàs de la inspecció de treball i del model que volíem conjuntament tots plegats.

La moció d'aquest Parlament del 20 de febrer del 2007, amb consens, en aquest Parlament, en què es demanava que es dotés de major..., de més recursos la inspecció de treball i més autogovern per promoure la qualitat de l'ocupació de Catalunya.

I ho hem fet també amb coordinació amb l'Estat, en què resten, com saben, competències de seguretat social, establint òrgans de col·laboració amb els quals evitem duplicitats i evitem també possibles perjudicis a les nostres empreses i a les persones treballadores.

Aquest consens amb què hem assolit grans fites, aquest consens, és el que també, senyors i senyores diputades, hauria d'estar present en l'aprovació d'aquesta llei.

I demano als grups parlamentaris, demano a aquests grups que defensen l'Estatut d'autonomia de Catalunya que també donin suport a aquesta llei, que representa la voluntat del poble de Catalunya defensant el nostre Estatut.

En aquests moments, un total de 250 funcionaris i funcionàries de la inspecció de treball formen part ja del personal del Departament de Treball: inspectores, inspectors, subinspectors i subinspectores i personal de suport. Això mostra la voluntat política decidida per organitzar i dirigir la inspecció de treball en l'àmbit de les competències de la Generalitat. Tots i totes els professionals del sistema d'inspecció de treball han demostrat la seva vàlua, professionalitat, preparació i competència.

I des de Catalunya volem garantir aquestes qualitats i alhora reforçar els mitjans de què aquest personal disposava fins ara, i per aconseguir-ho l'agència serà el millor instrument, i a la vegada necessitem mantenir la seva independència tècnica en l'exercici de les seves funcions inspectores. L'agència serà el millor instrument.

Amb la creació de l'agencia establim un model organitzatiu propi per a la inspecció de treball de Catalunya, permetrà millorar la seva eficiència i eficàcia, una millor execució de la funció inspectora, dotar-nos d'instruments que permetin orientar la seva actuacions a resultats, fent servir mecanismes més flexibles, i amb la creació del nou Cos de Subinspectors farem que la prevenció de riscos laborals sigui un element clau de l'actuació de la inspecció de treball.

Com a novetat, i tal com van dir i com ha recolzat el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, es crea el Cos de Subinspectors de Seguretat i Salut laboral, que ens permetrà donar un pas més en les polítiques de prevenció de riscos laborals i en la lluita contra la sinistralitat laboral, que cada cop avancem més en la bona línia, gràcies a la ferma voluntat del Govern de Catalunya, de les organitzacions sindicals, de les organitzacions empresarials i de moltes i moltes empreses que cada dia es sumen a aquesta voluntat col·lectiva.

Tot plegat es tracta d'un model de desenvolupament organitzatiu que mostra l'aposta d'aquest Govern en la seva lluita per millorar l'autogovern de Catalunya, que és el que ens permet millorar la qualitat de l'ocupació de les persones treballadores.

Ara, amb el traspàs, amb la constitució del consorci com a instrument bilateral de cooperació amb el Govern de l'Estat i l'aprovació de la llei de l'agència, ja acabem el procés institucional. Ara iniciem ja el camí de l'acció. Tenim reptes de futur, i l'aprovació d'aquest projecte de llei simbolitza la voluntat de Catalunya per continuar assolint els reptes que tenim, des del més immediat, que és com sortir de la crisi.

I també per fer front a reptes cabdals per al nostre futur amb més fortalesa, la inspecció, sens dubte, és un instrument més: construir un model sòlid per a la Inspecció de Treball de Catalunya, basat en els principis d'eficàcia, eficiència, independència, qualitat i transparència; assolir una inspecció més propera a les necessitats i exigències socials de l'espai català de relacions laborals, dels treballadors i treballadores i de les nostres empreses; construir un model de participació i diàleg social per a la inspecció de treball de Catalunya en el marc del Consell de Relacions Laborals; construir un nou model de cooperació a Catalunya i al conjunt de l'Estat, amb el Ministeri de Treball i amb la resta de comunitats autònomes; respondre a les necessitats del nostre model de relacions laborals, basat en una ocupació de qualitat i d'empreses competitives.

Amb aquesta llei aconseguim augmentar l'autogovern de Catalunya i continuar sent la comunitat autònoma que lidera l'assumpció i execució de noves competències, i en definitiva que s'arrisca i obre camí. I ho fa no només perquè el seu Govern i el seu Parlament creuen en el seu autogovern, sinó perquè també les empreses, els treballadors i treballadores i les seves organitzacions representatives, en definitiva la seva societat, vol avançar per aquest camí, més enllà de recursos i impugnacions del nostre text fonamental que mostren una gran manca de coherència, amb una llei que permetrà que Catalunya pugui tenir empreses més modernes i més competitives, un mercat de treball i una ocupació de qualitat, que representa una ocupació més estable, més segura, més salut, eradicar discriminacions i desigualtats a la feina entre homes i dones, i col·lectius amb es-

pecials dificultats. La diversitat ens ha d'enriquir, tant en la nostra societat com en les nostres empreses, i no ha de ser un element de discriminació, sinó un element de riquesa. En definitiva, unes relacions laborals modernes i del segle XXI.

Aquest Govern –vaig acabant– avança i avança amb fe. Aquest Govern desplega l'Estatut d'autonomia de Catalunya amb fermesa i determinació, adaptant el nostre marc normatiu, enfortint el nostre sistema institucional, que ens permet afrontar els reptes actuals encara amb més eficàcia.

I continuarem sumant esforços, com ho hem fet fins ara, perquè el Govern lidera una sortida cap a un nou model que hem de definir entre tots i totes, amb el màxim consens. I confiem també en el consell d'aquest Parlament i dels seus grups parlamentaris. L'Estatut d'autonomia de Catalunya ens ho permet, i així ho fem.

Només per això els dono les gràcies, senyors i senyores diputades, pel seu esforç i per donar suport a aquest projecte tan important per al Govern de Catalunya i per al seu mercat de treball.

Moltes gràcies.

El president

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila, que en fou designada relatora.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Bé, en tot cas, la benvinguda també a totes les persones que ens acompanyen: el president del Consell de Relacions Laborals, el secretari de UGT, els representants de les patronals també representatives, i altres representants, també del Departament de Treball, el secretari general.

Bé, en tot cas, el treball de la ponència dir-los que ha estat efectivament intens, en una llei de complexitat tècnica, segons reconeixem, jo crec que ho hem reconegut tots els que hi hem intervingut, amb una terminologia molt específica i amb moltes implicacions jurídiques que fins i tot han introduït dificultats o ens han introduït dificultats a l'hora de fer la correcció lingüística.

Durant el procés de la ponència, de diferents sessions, hem rebutjat o s'han rebutjat aquelles esmenes del PP i del Grup Mixt que, de fet, qüestionaven la base o el fonament de la creació de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball i tota la seva transferència, i per tant l'assumpció d'aquestes noves competències que ens atorga l'Estatut.

Per altra banda, també hem acceptat un nombre important, durant la ponència, d'esmenes i de transaccions del Grup de Convergència i Unió, amb tot l'ànim d'aconseguir el màxim suport i d'introduir tots aquells elements de millora i comprensió del text, com dèiem, en una llei complexa.

Pel que fa a la preocupació que tenia el Partit Popular i que va fer motivar el fet que derivés el dictamen de la comissió al Consell de Garanties Estatutàries, de fet, crec que ha quedat ben resolta amb el dictamen del consell, en aquest sentit, que fa una ampli estudi dels marcs normatius en matèria de funció inspectora, d'organització de la funció pública autonòmica, i per tant, doncs, també de la creació d'aquest cos autonòmic de subinspectors en matèria de seguretat i salut en el treball; per tant, que és plenament i conforme a dret.

Continuant amb la ponència, voldria agrair, doncs, la participació i la col·laboració en el treball de la Núria Lucena, lingüista, de l'Anna Casas, la lletrada, que ens ha ajudat molt també a aclarir..., de l'Àngela Lleixà, del Grup Parlamentari Socialistes, de la Desirée i la Rosa Fuentes, de tot l'equip del grup parlamentari i, per extensió, dels diferents grups parlamentaris que també hi han anat intervenint; també del Salvador Álvarez, el director general, del secretari general del departament, i, naturalment, de la consellera, que per la seva disposició i el treball compartit i conjunt jo crec que han contribuït a fer molt més fàcil una feina que no ho era, que era feixuga.

Agrair especialment també l'actitud col·laboradora dels grups de l'oposició per fer avançar la feina de la ponència; del senyor Domingo, que encara que amb fortes discrepàncies de concepte..., sempre disposat a ajudar a millorar en aquest cas la redacció, a partir dels seus coneixements, i també..., especialment jurídics i de la matèria; del senyor Luna, la senyora Borràs. Bé, i per acabar, també, el treball rigorós i, jo crec, de plena confiança dels meus companys, que donem suport al Govern, tant la Laura Massana com l'Uriel Bertran.

De fet, atès que des del debat a la totalitat fins avui es va aprovar el reial decret de traspàs d'aquestes competències, s'han introduït esmenes, hem anat introduint esmenes que a l'exposició de motius fan referència justament a aquest decret, aprovat el febrer del 2010, i que es vincula específicament al desenvolupament de les competències assumides en matèria d'inspecció del treball al mateix Estatut, i també en la tramitació de les autoritzacions inicials de treball, regulades per l'article 138 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

També s'hi han incorporat referències específiques a l'article 150, per si hi havia dubtes, que fan referència específicament a la competència exclusiva sobre l'estructura i regulació dels òrgans i directius públics, lligats a la funció pública, i també les modalitats organitzatives.

També, en aquest cas, l'article 136 explica l'ampliació de competències en matèria de prevenció de riscos i la creació del Cos de Subinspectors de Seguretat i Salut laboral.

Per tant, la Inspecció del Treball i Seguretat Social es considera com un servei valuós i necessari, també introduït com a esmena, per a l'execució de les polítiques públiques, per millorar l'espai català de relacions laborals i de la qualitat de l'ocupació, principi bàsic i fonamental del Govern, com deia la consellera.

De fet, també la nova referència als articles 150 i 136 es relaciona amb les competències específiques d'inspecció del treball, les autoritzacions inicials de treball, com deia abans, també l'economia social i cooperativa,

i la nova organització en funció pública referent a la creació del Cos de Subinspectors.

També una altra esmena estableix o modifica la natura jurídica de l'agència, com a organisme autònom de la Generalitat de caràcter administratiu. També, pel que fa a les competències i funcions de l'agència, s'entra segurament a aclarir o a desenvolupar amb més detall i de forma més oberta les diferents funcions que se li han de poder anar atribuint, per llei o per conveni administratiu, en funció dels acords que es vagin també desenvolupant. També s'hi van incorporant altres elements de referència a la normativa autonòmica, per l'encaix de totes les previsions de l'agència, segons l'Estatut. S'amplien els membres del consell fins a nou, cinc i quatre d'altres departaments. A l'article 16 també incorporem un apartat que estava en la disposició addicional cinquena, sobre la creació específica, i també sobre la regulació dels diferents cossos. I en aquest sentit també s'hi incorpora, com un altre element nou, la referència al consorci com a instrument de col·laboració i cooperació amb les dues administracions, en la mesura que també durant el procés s'ha aprovat el reial decret a què abans feia referència.

Pel que fa al nou Cos de Subinspectors, voldria fer referència a una esmena que vam recollir de Convergència i que, bé, ha estat una en què malauradament el Consell de Garanties ha fet incidència, i, per tant, conjuntament hem introduït aquesta esmena subsegüent, doncs, per, d'alguna manera, acabar-ho d'ajustar.

I, finalment, també a la disposició final hem incorporat, els tres grups que donem suport al Govern, tots aquells elements que estableixen els seus terminis de fet, eh?, les disposicions i les reglamentacions per tal que en un termini..., segons les previsions, als volts de l'octubre, ja pugui ser tot efectiu.

I, per acabar amb aquesta part de la intervenció, simplement tornar a agrair de nou la feina feta per tots els membres de la ponència, per tots els implicats durant aquest procés, tant tècnic com polític; la col·laboració, com dèiem, més enllà de la discrepància, de la conveniència o no –en aquest cas, per nosaltres, plena conveniència– de l'agència com un instrument que ens ha de permetre aquesta execució d'una nova competència que ens planteja l'Estatut, que, com vostès saben, és voluntat plena dels grups que donem suport al Govern, com ho és del Govern mateix, presidit pel president Montilla, treballar amb la màxima diligència per al màxim desplegament de l'Estatut i, per tant, aconseguir i assolir el màxim autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les seves esmenes i posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, miembros del Consejo del Trabajo, Económico y Social, CTESC –¿lo digo bien?–, secretarios generales de sindicatos, miembros del Gobierno, otras autoridades, hoy es un día histórico, se refleja perfectamente el grado de responsabilidad política y el orden de prioridades de los distintos gobiernos. El presidente del Gobierno en las Cortes Generales ha anunciado un paquete de medidas que supone reducir en una media del 5 por ciento las retribuciones de los funcionarios, congelar las pensiones para el 2011, acabar con el cheque bebé, pedir a las comunidades autónomas y a los gobiernos locales, que concentran el 35 por ciento del gasto de las administraciones públicas, que hagan esfuerzos de contención del gasto y que intenten ahorrar adicionalmente 1.200 millones de euros. Aquí, hoy, en el Parlamento de Cataluña, aparte de la sesión de control, se han reunido las planas mayores de los grupos parlamentarios y del Gobierno para preparar la reforma de la Ley orgánica del Tribunal Constitucional, para ver si se para la sentencia del Estatuto, y dentro de unos minutos, si nada lo remedia, se aprobará el Proyecto de ley de la Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo.

El *conseller* de Economía y Finanzas y hoy el propio presidente de la Generalitat han afirmado que el Gobierno de Cataluña está comprometido en las políticas de contención del gasto público y, sin ir más lejos, el próximo martes el Gobierno aplicará medidas de recorte del gasto público. No esperen al martes, pueden empezar hoy: no aprueben el Proyecto de ley de la Agencia de Inspección de Trabajo y Seguridad Social.

Según el inventario del Ministerio de Economía, Cataluña es la entidad con más entidades públicas, 335, superando a Madrid, que tiene 137; Andalucía tiene las suyas también, 317. Hoy nace una nueva estrella –esperemos que no– en esta constelación, precisamente hoy, con la que está cayendo. Es cierto que la responsabilidad es compartida, puesto que sin la colaboración del Gobierno de la nación y del Partido Socialista Obrero Español esto que se va a hacer hoy no hubiera sido posible.

El Estatuto de autonomía del 2006 abrió la puerta al desastre que hoy se perpetrará al reconocer que la competencia funcional y orgánica de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social es de la Generalitat de Cataluña. Hasta ahora tenía la competencia funcional y, bueno, la cosa funcionaba relativamente bien. Por la puerta entreabierta del Estatuto se han colado posteriormente Aragón y Andalucía, que también tienen ya competencia orgánica sobre la Inspección de Trabajo y Seguridad Social, cuando se produzca el traspaso. Después de estas, por esa absurda cultura de la emulación que ha arraigado en la estructura administrativa autonómica española, vendrán las demás. Al final, si Obama no llama, tendremos agencias de la inspección de trabajo, con los correspondientes diecisiete consorcios bilaterales, coordinación con la Administración del Estado y en cada una de las comunidades autónomas, pues, eso: agencia y consorcio.

Pero es que ello, además, no conllevará el adelgazamiento del Ministerio de Trabajo e Inmigración, que mantendrá, a su vez, sus delegados territoriales en las comunidades autónomas y en cada una de las provincias –permítanme aquí que siga insistiendo en este término, «provincias»– españolas, porque la Administración del Estado se reserva, entre otros, el ejercicio de los come-

tidos de la función inspectora respecto de las materias del orden social competencia de la Administración general del Estado; entre otras, nada menos que la de la Seguridad Social.

Consecuencia: donde antes había dos administraciones con competencias funcionales y una administración con competencias orgánicas, ahora en Cataluña habrá dos administraciones con competencias funcionales y dos administraciones con competencias orgánicas respecto a sus funcionarios, que pronto se multiplicaran como setas en las otras comunidades autónomas. En la práctica, unos inspectores de trabajo y seguridad social y subinspectores de empleo y seguridad social dependientes de la Administración autonómica y otros dependientes del Ministerio de Trabajo o de la Agencia de la Seguridad Social, si tienen a bien crearla.

Eso sí –y aquí lo ha remarcado la *consellera*–, «sin perjuicio de la coordinación y colaboración necesarias», como se encarga de repetir hasta la saciedad el real decreto y todos los acuerdos de traspasos. El acuerdo de traspaso ha sido tan sencillo que ha exigido un real decreto sobre traspasos y nueve acuerdos complementarios, que a su vez quedan abiertos, puesto que la precipitación y el acelerón del 1 de marzo –había que hacerlo antes del 1 de marzo–, a su vez, deja que materias relacionadas con el personal, e incluso con la cesión de inmuebles, se hagan sin precisar formalización mediante acuerdo específico del Pleno de la Comisión Mixta de Transferencias, es decir, por detrás. Eso en acuerdo de traspasos y los famosos acuerdos complementarios.

Con el traspaso en el bolsillo hay que crear el artefacto, el armatoste que lo gestiona, y nada mejor que emplear la marca de la casa: la creación de una nueva agencia, la Agencia Catalana de Inspección de Trabajo. Al menos hemos subsanado aquel híbrido bodrio de entidad autónoma administrativa y se habla ya de organismo autónomo de carácter administrativo; hemos enmendado algo la personalidad jurídica del ente, pero no la estructura.

La estructura es casi simple. Órganos de gobierno: un presidente –honorable *consellera*–, un consejo de gobierno –doce miembros. Órgano colegiado con nueve vocales –antes tenía siete; es decir, se ha engordado en el proceso– y, eso sí, que no falte nunca la presencia equilibrada de hombres y mujeres; director de la agencia, un secretario/secretaria. Órgano ejecutivo: el director de la agencia. Órgano de control: la Comisión de Seguimiento del Consejo de Gobierno y el órgano de auditoria. Al menos no han creado un nuevo órgano de participación, y les ha bastado el que existía en el Consejo de Relaciones Laborales, otro de los grandes aciertos de esta legislatura.

En los antecedentes del proyecto, la *conselleria* de Governació decía: «No creem una agència», «basta con una dirección general». Ya la tienen: hace unos meses crearon la Dirección General de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social; muy completa: director general y dos subdirecciones generales, la de Estrategia y Ordenación, y la de Asistencia y Coordinación Institucional.

Consellera, no haga que le recorten la agencia, basta con que no la cree, mantenga la estructura de la dirección general; es más que suficiente para las funciones que tendrá y los cometidos que tendrá la inspección de trabajo.

Pero no bastaba con la agencia, hay que crear el consorcio. Hasta ahora existía la Comisión Territorial de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social, desde el año 99, que más que..., peor que mejor, o mejor que peor, funcionaba. Y podía funcionar mejor. Pero no, no es suficiente, hemos de crear un consorcio. Un consorcio..., bah, casi nada: presidenta del consorcio, la consejera; vicepresidente del consorcio, el director general de la Inspección de Trabajo; correspondiente consejo de gobierno –paritario, eso sí, entre las administraciones–, pero a su vez el Ministerio sigue manteniendo las competencias de seguridad social aquí, de forma que tenemos competencias de la Generalitat, competencias del ministerio, funcionarios dependientes de la Generalitat, funcionarios dependientes del ministerio.

La jugada, desde luego, ha salido redonda: más órganos, más gastos, más complicaciones, ¡más cuerpos de funcionarios! Uno más; este sí, autonómico. Este sí, uno más, autonómico. Hasta ahora los funcionarios dependían orgánicamente solo del ministerio; ahora dependerán del ministerio y de la Generalitat, y además existirán cuerpos nacionales y cuerpos autonómicos.

La cosa se complica, porque realmente en la agencia compartirán espacio personal directivo, funcionarios de cuerpos nacionales, funcionarios de cuerpos autonómicos, personal laboral, con regímenes jurídicos muy distintos. Casi nada. Consecuencia: la división del Cuerpo de Inspectores de Trabajo. Fíjense si será realmente atractivo lo que hemos hecho, que solamente unos diez inspectores de trabajo, voluntariamente, decidieron ser transferidos a la Generalitat; todos los demás han sido *manu militari*.El cuerpo que se ha creado, el órgano que se ha creado realmente goza de gran atractivo.

Pero no solamente es el hecho de la creación del cuerpo autonómico. El dictamen del Consell de Garanties Estatutàries –aquí se ha hecho referencia al mismo– deja las cosas, a mi juicio, no tan claras como pretenden, puesto que..., en primer lugar, un tema de matiz, y ya sé que a lo mejor soy un malpensado, pero un *consell de garanties estatutàries* que entrecomilla la palabra «nacional» cuando se refiere a estatal, porque no acaba de *fer-li el pes... (rialles),* es cuanto menos curioso. Pero, bueno, pasemos por esa pequeña anécdota que a la hora de referirse a los cuerpos nacionales se entrecomillaba lo de «nacionales», que también tiene su cierta gracia que en un dictamen jurídico se haga contenido, digamos, ciertamente político.

Pero, bueno, al margen de esto, es que todo está en el aire todavía, porque queda pendiente la sentencia del Tribunal Constitucional que definirá realmente la competencia, lo que es el concepto de competencia exclusiva –el concepto de competencia exclusiva–, que veremos como acaba.

Y es más, el carácter de cuerpos nacionales de los inspectores, a mi juicio, quedaba meridianamente claro hasta el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Espero que el Partido Popular o la entidad..., o el Gobierno de la nación –tengamos esperanzas todavía en la

responsabilidad de algunos órganos– lleve al Tribunal Constitucional esta ley y aclare realmente si ha lugar o no ha lugar la constitucionalidad de la creación de cuerpos autonómicos en materia de inspección de trabajo.

Porque, a mi juicio –a mi juicio–, a pesar de lo que diga el dictamen, y ya sabemos que también el Consell Consultiu avaló en su momento el Estatuto de autonomía de Cataluña y ahora al parecer van a caer más de veinte o veinticinco artículos en la sentencia del Tribunal Constitucional, y también se contaba con un aval de un cuerpo consultivo..., un consejo consultivo en Cataluña. Pero, ya veremos lo que dirá el Tribunal Constitucional o los tribunales, en su caso, si algún funcionario decide en su momento impugnar algún concurso, oposición.

Porque, claro, lo que han abierto ustedes hoy aquí con la aprobación de la enmienda, que ya digo que votaré en contra, que lo que pretenden es establecer un sistema de prioridades, de preferencias en función de unos funcionarios respecto a otros a la hora del acceso..., a la hora del ingreso en el cuerpo... –me estoy refiriendo, lógicamente, a la adición al punto 8 de la disposición adicional tercera, en la que se le da un trato privilegiado a determinado personal que en estos momentos está prestando servicio en la consejería–, pues, creo que es claramente discriminador, y probablemente algún funcionario pueda plantearse la conveniencia de llevar a los tribunales esta norma.

Pero no les bastaba a ustedes con crear una estructura innecesaria, elefantiásica, cara, muy cara, innecesaria, no, no, no... Además quieren tener sus propios principios, no les basta con los principios generales que establece la Ley orgánica de la inspección de trabajo y los que establece el propio acuerdo de traspasos, si concepción única integral, unidad de funciones y actuaciones integrales únicas en todas las materias de orden social por parte de los inspectores. No, no, no: «Aquí nosaltres necessitem els nostres principis específics, els nostres.» Y crean unos propios principios específicos para cuerpos inspectores dependientes de la Generalitat.

Pues, sinceramente, hablar aquí como hoy ha hablado del gran hallazgo de la autonomía técnica, como si hasta ahora no hubieran tenido autonomía técnica y hubieran actuado independientemente los inspectores... O ¿es que se está cuestionando hasta ahora el funcionamiento de la inspección de trabajo? Me parece especialmente grave lo que hoy ha manifestado la *consellera* en este acto.

En definitiva, nos encontramos ante una situación complicada, en la que la movilidad de los cuerpos nacionales se va a poner en entredicho, en poco tiempo lo veremos en la práctica. Movilidad de cuerpos nacionales ya veremos si es así dentro de muy poquito tiempo, sobre todo cuando se prevé la posibilidad de establecer provisión de puestos de trabajo específicos para inspectores y subinspectores en las convocatorias por parte de la Generalitat. Pero movilidad que no gozarán los cuerpos autonómicos. Confusión normativa.

Hoy se hace aquí alarde de una gran ley, esto que dicen ustedes: «Avui és una llei de país.» Que cada uno aplique este substantivo al ámbito territorial que considere oportuno.

Pues, esta «llei de país» yo creo que realmente hoy merece ser rechazada y el mejor apoyo que se podría hacer es no aprobarla, porque es innecesaria, porque hace mucho más compleja la estructura de la inspección de trabajo y seguridad social. Porque esta es una ley identitaria, de esas que gustan en la cámara de construcción nacional, pero no la de servicio a los ciudadanos, ni empresarios, ni trabajadores. No, *consellera*, no engañe a la población, no se generará una empresa más moderna y competitiva por esta ley; se generarán empresas más modernas y competitivas por otras razones, pero, desde luego, no por la aprobación.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

Ya termino, señor presidente. En definitiva, nos encontramos en que ni la ordenación del trabajo, ni las relaciones sindicales, ni la prevención de riesgos laborales, ni el empleo de los trabajadores extranjeros, ni la seguridad social van a mejorar a partir de esta ley, porque a pesar de todas las declaraciones y precauciones que se contienen en el proyecto de ley, ni la coordinación, ni colaboración entre la Administración de la Generalitat y del Estado será lo suficientemente potente y segura para que no se debilite la autoridad inspectora. Y bien que lo lamento.

En definitiva, está el secretario general de la UGT de Cataluña, recuerdo a Toni Ferrer que en un acto de inspección de trabajo decía: «No traspasen la inspección...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...porque en su momento...» –ya termino, señor presidente– «igual que se produjo la intermediación, y ha sido un verdadero fracaso el traspaso de la intermediación, pues también será un verdadero fracaso el traspaso de la inspección.»

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del grup Popular, té la paraula el senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull agrair la presència del president del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, també la del secretari general de Treball i també el secretari general de la UGT, un dels dos sindicats més importants de Catalunya, que ens honra avui amb la seua presència.

Voldria, des del nostre grup parlamentari, començar la nostra intervenció, naturalment, reconeixent la tasca que ha fet el cos d'inspecció de treball a Catalunya i que continuarà fent. Penso que és de justícia fer-ho, perquè sembla, honorable consellera, que aquí comen-

cem quelcom nou, i aquí algunes d'aquestes persones continuaran fent la seua tasca amb l'honorabilitat, independència i objectivitat i reconeixement a la seua tasca. I, des del nostre grup parlamentari, així ho volem reconèixer i així ho volem fer públic.

Des de l'entrada del Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, ha passat un procés, el procés normal en què es debaten les corresponents esmenes en comissió, tots els grups parlamentaris han tingut la possibilitat de presentar les seues esmenes, i realment, doncs, de dir el que creien ells que era més important per portar a terme aquest projecte de llei, i que al final, doncs, hagués tingut, com a tots ens hauria agradat, el vistiplau de tota la cambra.

Però, miri, jo li diré una cosa: en aquest transcurs de temps, hem notat que ha faltat un gran interès pels grups que donen suport al Govern de la Generalitat per poder arribar a acords amb l'oposició, amb l'excepció de Convergència i Unió, que ha anat, a vegades, més lluny inclús de les pròpies competències que té l'Estatut d'autonomia que ells..., o que un dia es va aprovar. Però, miri si hi ha hagut poca voluntat que, de totes les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular solament una ha estat considerada i tres, si no ho recordo malament, han estat substanciades conjuntament. Per tant, aquesta és la voluntat, la gran voluntat de tirar endavant.

Per tant, què és el que queda? Doncs, queda realment l'esperit de l'esmena a la totalitat que nosaltres vam presentar per a aquest projecte de llei. Queda intacte. Vol dir que l'estructura del que és Projecte de llei de l'agència de treball no ha estat ni el més mínim retocada en cap pas.

I, quins eren aquells principis bàsics que nosaltres vam presentar com una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei? Els vull recordar perquè estan vigents encara, i és el que ens dóna el pes per votar en contra realment d'aquest projecte de llei. El primer d'ells es referia concretament al traspàs dels treballadors públics que actualment depenen orgànicament del Ministeri de Treball. Però no s'entén, en cap cas, que es vulguin assumir noves competències en matèria laboral. Precisament aquest projecte de llei no es tracta que es donin noves competències en matèria laboral. Vostè sap molt bé, senyora consellera, que hi ha sis reals decrets que van assumir aquest desenvolupament de competències en qüestions laborals. Per tant, aquí de l'únic que es tractava era de fer un traspassament i no de fer un desplegament normatiu com vostès han fet.

El segon, és que el projecte de llei respon més al desenvolupament de l'article 170.2 de l'Estatut d'autonomia que no a l'acord de bases que el dia 10 de febrer del 2008, de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat, per fer efectiu precisament aquest traspàs i no una altra cosa.

Tercer, que també l'article 170.2 de l'Estatut d'autonomia, com el mateix acord de bases de traspàs, que origina la creació de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, es basen en conceptes executius i no legislatius. Per aquest motiu és incomprensible que es pugui crear un nou cos d'inspectors de seguretat i salut del treball trencant la unitat funcional amb altres comunitats autònomes i l'embolic que això ens comportarà. O bé, quan el projecte va més enllà del caràcter tècnic de la inspecció, amb l'excepció –amb l'excepció– que el que es vulgui amagar és una politització de la inspecció de treball, que fins ara –fins ara– no ha estat així, i fins ara s'han sentit en la llibertat de poder treballar amb objectivitat i amb independència. Volem creure que no sigui així, però l'única visió que nosaltres podem tindre és aquest «solapament».

I quart, l'acord bilateral Generalitat-Estat sense haver arribar a un acord multilateral amb unes altres comunitats autònomes, amb l'Estat ocasionarà un problema de veritat. I li fico uns exemples: comportarà un problema quant a la unitat d'acte, serà a la pràctica dos inspeccions de treball: una en matèria laboral autonòmica i l'altra, estatal; total i absolut, dues inspeccions diferents. Una unitat de gestió, que no existirà. Nosaltres hem parlat molt del que és la finestreta única, i vostès amb això..., què passarà? Li fico un exemple: un treballador que presenti una denúncia en què al·legui deficiències en diverses matèries tindrà la dificultat per obtindre una resposta única. Perquè, realment, si són diferents les matèries que estigui tocant, autonòmica o estatal, qui li donarà la resposta única? Duplicant d'alguna manera aquest principi.

I senyora consellera..., i el principi d'igualtat? El principi d'igualtat per a tots..., d'apropar-se aquest projecte no queda assegurat gens al no existir amb caràcter previ i general un conveni de cooperació entre Administració general de l'Estat i totes les comunitats autònomes, ja que sempre del que es parla és d'un acord bilateral, la qual cosa provocarà criteris diferents entre les diferents comunitats autònomes.

I vostè em dirà..., i abans ho deia la portaveu del Partit Socialistes, que ens culpava que ho havíem portat al Consell de Garanties..., doncs, miri, gràcies que ho hem portat al Consell de Garanties, perquè, si no, avui estaríem debatent aquest projecte de llei sense que encara s'hagués signat o publicat el conveni, que va ser amb data d'ahir –amb data d'ahir. Per tant, escolti'm, en alguna cosa els haurà beneficiat, almenys, que es puguin, vostès, netejar una mica la cara amb el tema de dir que el conveni ja existeix, però publicat amb data d'ahir. Nosaltres pensem que la nostra esmena continua viva amb tots els arguments que havíem proposat el primer dia.

Però, miri, el que és incomprensible total i absolut és crear més pes burocràtic i més cost a la Generalitat de Catalunya. I ara no els vull recordar, ni de bon tros, les directrius del president del Govern del senyor Rodríguez Zapatero de contindre la despesa pública. Jo els vull parlar del que avui parlava el president de la Generalitat: de les mesures que avui el president del Govern, el senyor Zapatero, està dient, i nosaltres estem creant una agència catalana d'inspecció de treball que comportarà més burocràcia i més cost. I no ho entenem, quan realment està prevista la creació d'una direcció general, que s'hi ha de sumar, més la previsió de dos subdireccions generals. Vostès no pensen que amb una direcció general i dos subdireccions generals ja és prou? Que damunt hem de crear una llosa d'una agència? És que són tot agències! És duplicar, és complicar o és ficar més càrrecs i col·locar més gent, que realment no responen al que és la realitat de la feina i del treball que s'ha de fer.

Nosaltres pensem..., i no tinc temps per poder analitzar detalladament tot l'articulat, però podem parlar per exemple de l'article 2.2, que permet a l'agència assumir l'exercici de la funció pública de la inspecció de treball en les matèries, compte!, d'ordre social, quan la seguretat social és competència del Govern d'Espanya i no ha estat encara traspassada. I ja m'explicaran vostès en quin embolic ens han ficat i de quina manera podem correspondre o coordinar aquest fet.

També l'eficàcia del nou sistema d'inspecció que volen implantar. Encara no se té una experiència i no té sentit pràctic l'assumpció de noves competències sense saber i sense realment poder treure aquestes incògnites, que amb un afany de competència i de desenvolupament de l'Estatut vostès han portat.

L'article 16.1 estableix que l'exercici de la funció d'inspecció en l'ordre social estarà reservada als funcionaris dels cossos d'inspectors i subinspectors establerts, i diuen: «o que es puguin establir normativament». Nosaltres volem creure que s'estan referint vostès al Govern de l'Estat, que és l'únic que té competències en aquesta matèria, i no la Generalitat de Catalunya –i no la Generalitat de Catalunya.

I davant de la dificultat que pugui comportar tenir..., que és el que passarà, i ho deia abans, el diputat senyor Domingo..., aquesta operació dominó que acostumem a fer a Catalunya, no caure nosaltres sinó fer caure a tots els altres, davant de la dificultat que pugui comportar tenir disset sistemes d'inspecció de treball i poder garantir el principi d'igualtat de tots els ciutadans, davant d'ella, com marca la Constitució. Ho trenquem per complet! El principi bàsic de la Constitució diu que tots els ciutadans tenen els mateixos drets d'igualtat; se trenca quan realment estem fent una diversificació del que és la inspecció de treball i el que la seua gestió o en aquest cas la seua execució.

Escoltin, jo, si sóc empresari, miraré molt bé quines polítiques se fan en unes altres comunitats autònomes i, si me són més fàcils, me n'aniré a elles i deixaré la que no em convingui. Això és el que estan portant vostès amb aquest projecte de llei d'inspecció de treball.

I davant de tot això nosaltres pensem que l'article 22.1, que parla tota l'estona de «bilateralitat», a nosaltres ens agradaria que hagués parlat de «multilateralitat», amb totes les comunitats autònomes, que és el que funcionava fins ara: una unitat d'inspecció de treball, amb una funció que ja estava a les comunitats autònomes, però la troncal, la unitat troncal, era una unitat de l'Estat, que era la que comportava realment una direcció única en la qüestió del que és inspecció de treball.

I, per últim, matisar que des del nostre grup parlamentari ens oposem a la disposició addicional tercera relativa a la creació del cos de seguretat i salut en el treball, ja que entenem que la Generalitat de Catalunya no té cap competència per a la creació d'un cos que assumeixi funcions d'inspecció, com bé indica l'article..., 42/1997, del 14 de novembre.

Per tant, vull dir que, amb poques paraules, vostès, amb aquest afany de desenvolupar l'Estatut d'autonomia, són incapaços de poder veure més enllà de l'embolic en què s'estan ficant o de l'embolic en què ens estan ficant a tots en aquest tema d'inspecció de treball.

I ja amb el temps que em queda, fer un posicionament com cal de les esmenes que s'han presentat. En primer lloc, nosaltres, dir-li que no votarem a favor de les esmenes de Convergència i Unió. I no ho farem perquè a la comissió era curiós: les seues esmenes anaven més enllà realment del que el mateix redactat del projecte de llei comportava. Jo recordo molt bé la relatora, que moltes vegades deia: «Escolti'm, és que el que està demanant no és competència de la Generalitat de Catalunya. Van més enllà.» I jo no sé si ho deuen fer vostès perquè els volen passar per algun costat, a Esquerra Republicana, i fer-se més nacionalistes que ells; però, la veritat, a aquestes esmenes nosaltres no hi podem donar un suport, perquè aquestes esmenes van més enllà realment del que ja en si –del que ja en si– és el mateix redactat final i el dictamen d'aquest projecte.

Votarem i ens abstindrem en les esmenes del Grup Mixt, amb l'excepció de la de garanties estatutàries, que votarem favorablement.

I naturalment les nostres les votarem a favor.

I la veritat és que avui penso que més que donar una solució a les relacions laborals, avui més que donar una solució a la crisi que està patint aquest país, vostès estan creant més burocràcia, més cost i més «enxufisme» laboral als òrgans que estan creant.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

La senyora Meritxell Borràs té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, senyores i senyors diputats, en primer lloc, saludar també el president del CTESC i el secretari general de la UGT.

I passem immediatament a la matèria que ens ocupa, no? El 2 de juliol del 2009, la consellera de Treball afirmava en aquest hemicicle, des d'aquí mateix deia: «Amb aquest projecte de llei avui aconseguim una reivindicació històrica per a Catalunya, i exercirem de manera plena les seves competències en matèria d'inspecció de treball.» Això deia la consellera el 2 de juliol.

Però a dia d'avui sabem que això no serà així. Catalunya no passarà a exercir de manera plena –i subratllo això de «plena»– les seves competències en matèria de treball. I no ho farà perquè aquesta llei està mancada d'ambició i en certa manera hi ha una renúncia darrere d'aquesta llei. I nosaltres, la gent de Convergència i Unió, lamentem que això sigui així. Hi ha una renúncia.

I aquesta manca d'ambició no és que l'expressi, doncs, Convergència i Unió, no és que els ho digui jo, no ho diem nosaltres, sinó que ho diu el mateix Consell de Garanties Estatutàries, i el Consell de Garanties Estatutàries, en resposta al requeriment que planteja el Partit Popular, al qual, doncs, no ha donat la raó. I nosaltres

no voldrem ser més savis que el Consell de Garanties Estatutàries; simplement no els ha donat la raó.

El Consell de Garanties Estatutàries, en una part del mateix..., diu: «Per un cantó...» –quan parla de la Llei del 1997, la Llei 42 del 1997–, diu: «Aquesta llei per un cantó manté el caràcter nacional del cos superior d'inspectors de treball i seguretat social, però per l'altre preveu la desaparició d'aquest caràcter en els territoris d'aquelles comunitats autònomes que hagin subscrit acords amb l'Estat en matèria d'inspecció de treball i seguretat social. Entenem que la derogació del caràcter nacional de la inspecció de treball a Catalunya hauria estat una possibilitat.»

I segueix, posteriorment: «Aquest és un criteri interpretatiu vàlid, però no l'únic» –el fet que segueixi com a caràcter nacional el cos, diu–, «però no l'únic per determinar l'abast de les competències. És clar, doncs, que es podria haver fet una altra interpretació, donant més relleu a l'assumpció de competències sobre la funció inspectora laboral en el nou Estatut, de la qual s'haurien pogut deduir altres conseqüències sobre la naturalesa nacional dels cossos d'inspectors.»

Per tant, les esmenes de Convergència i Unió, les nostres esmenes, no pretenien passar, per la dreta, per l'esquerra, per dalt, per baix, a ningú; simplement preteníem donar resposta al que enteníem nosaltres que la llei establia, al que enteníem nosaltres que l'Estatut ens permetia, al que enteníem nosaltres, i veiem que així ho interpreta també el Consell de Garanties Estatutàries, que permetia fer un pas i anar molt més enllà del que la mateixa llei..., no òbviament el que vol el Partit Popular i Ciutadans per a Catalunya, però sí el que volia el tripartit.

I esperàvem haver-hi trobat aliats, en aquesta batalla. Esperàvem trobar-hi, haver-hi trobat aliats, perquè, amb el tema de la inspecció, com a mínim esperàvem que una de les veus del tripartit, Esquerra Republicana, hagués sigut més ambiciosa, però sembla que aquí només s'ho planteja en grans àmbits; quan es tracta d'entrar en les lleis concretes, se n'oblida, de les seves ambicions nacionals. I aquesta és una llàstima, pròpiament.

Per tant, doncs, el Consell de Garanties Estatutàries diu que és legítim, que és legal, que no són contraris a la Constitució ni a l'Estatut, que la creació del Cos de Subinspectors de Seguretat i Salut en el Treball de la Generalitat, doncs, són competències i funcions que se li atribueixen, que són correctes, i que l'adscripció a l'agència dels cossos d'inspectors i de subinspectors, doncs, és correcte; diu que en aquest àmbit és adequada la llei, i indica a més a més que s'hauria pogut prendre un altre camí per ser més ambiciós i aprofundir més en el marc legal de l'Estatut.

Per tant, se'ns marcaven, hi insisteixo, dos camins: mantenir el criteri de cos nacional, o, per un altre, derogar-ho, segons ens diu el Consell de Garanties Estatutàries. I, dels dos camins, ha estat clar que el Govern no ha decidit agafar el camí de l'ambició sinó el camí de la renúncia. I vostès han triat aquest camí, fet que nosaltres lamentem. És una llàstima que no s'hagi fet una llei, una llei que aspirés al màxim i que, per tant, ens permetés arribar..., si no a dia d'avui, perquè les coses són com són, doncs, que ens donés la possibilitat de fer-ho.

Vostès hi han renunciat; no és que hagin perdut un llençol, és que vostès, en aquest cas, en aquest àmbit concret, l'han llençat. I hi insisteixo, això no ho diu Convergència i Unió, això ho diu el Consell de Garanties Estatutàries; llegeixin, si us plau, el conjunt –el conjunt– del que diu el dictamen.

Davant, doncs, del projecte de llei, el Grup de Convergència i Unió, a l'hora de presentar esmenes, ens vàrem plantejar bàsicament dos objectius. El primer era que era una llei que havia de ser, que se'ns havia de permetre desenvolupar aquesta competència amb la màxima plenitud, sense cap renúncia, i, per un altre, aconseguir treballar per tenir unes eines de màxima excel·lència. Tots sabem –i ho han valorat les diferents persones que hi han intervingut, la consellera en el seu primer dia, les diferents compareixences– la vàlua i la professionalitat dels inspectors i subinspectors, la garantia de qualitat que aquests representen, i per tant la garantia de qualitat i avançar en aquesta qualitat vol dir també avançar i millorar en aquelles eines per poder anar cap a aquesta excel·lència.

Lamentablement, nosaltres hem trobat una paret a l'hora de poder introduir algunes d'aquestes esmenes. En l'àmbit competencial..., eren quatre àmbits que nosaltres crèiem que eren vàlids i hem presentat esmenes en aquests. Per un, respectar i reflectir allò que preveu l'Estatut. I en l'àmbit, doncs, de règim d'inspecció i sanció a les persones estrangeres, això ha estat inviable. Vostès, aquest és un àmbit en el qual han decidit que no se'n pot parlar o que o se'n parla amb un lèxic determinat que vostès volen o tot és incorrecte. Les nostres esmenes eren més que correctes. I, per tant, en aquest sentit vostès no hi han volgut accedir, en la línia del que estan fent en tots aquests àmbits.

El mateix cos de la inspecció, el que els deia, la interpretació del Consell de Garanties Estatutàries; nosaltres crèiem que havíem de prendre aquell camí. La presència internacional, que no surt enlloc de la llei i a la qual també es renuncia. I garantir a través de la llei, no a través del conveni, que les dades de la seguretat social les tinguessin tots, tots els inspectors i les subinspectores..., i subinspectors de Catalunya. Aquest és un àmbit i és un tema molt important. Aquest és un àmbit de màxima importància. Em poden dir: «Això ho estableix el conveni.» Certament, però és important, i per això és una norma superior, que ho reflecteixi la llei; hauria estat molt bé que la llei de l'agència hagués garantit aquesta informació de les dades de la seguretat social.

Per tant, nosaltres hem presentat, com els deia, esmenes en aquestes línies, en el tema, en tot el tema que afecta els estrangers. No vull allargar-m'hi més, llegir només una esmena, no? Deia: «la funció de la vigilància i control en matèria d'autoritzacions de treball de les persones estrangeres que desenvolupin una relació laboral a Catalunya». Això ho contempla l'Estatut, però en canvi es veu que no es pot dir en aquesta llei.

El tema, doncs –també els ho dèiem–, de crear un propi cos, no?, i, per tant, si bé fer la transferència, que...,

nosaltres volem dir una transferència –s'ha citat aquí–, jo no vull entrar en el malestar que hi ha i que s'ha creat, però alguna cosa passa. Abans, quan hi havia una transferència d'algun cos de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, escolti'm, tot eren..., no diré «entusiasmes», però sí facilitats. I en aquests moments sap perfectament quines dificultats s'hi troben. Alguna cosa, consellera, hi ha; vostè en sap més que jo en aquesta matèria. Per tant, en aquest àmbit, doncs, alguna cosa també no s'ha fet prou bé.

La presència... I, per tant, nosaltres demanàvem que una vegada transferit el cos hi hagués la possibilitat de l'ingrés al cos a través de la inspecció de treball, fentse mitjançant oposició, a la qual podrien accedir els nacionals espanyols, majors d'edat, amb possessió de titulació superior, d'acord amb la normativa comuna d'ingrés a la funció pública. Aquest és un àmbit, com els he dit, en què el Consell de Garanties Estatutàries diu que hi ha aquesta possibilitat. Per tant, no sé per què nosaltres hi hem de renunciar.

La presència internacional no estava contemplada, i nosaltres, doncs, crèiem que en l'àmbit internacional..., no sé per què Catalunya no ha d'aspirar a poder ser-hi, en molts d'aquests fòrums. I, per tant, doncs, per voluntat seva no quedarà explicitat en la llei. Em poden dir: «Sí, escolta, però hi podrem accedir.» Escolti'm, tot es pot fer, segurament, sense que estigui en moltes ocasions reglat, però quan les coses estan negre sobre blanc són molt més clares i molt més fàcils de dur a terme.

El darrer tema competencial que ja els he mencionat, que és garantir a través d'aquest projecte de llei que tots els inspectors i subinspectors disposessin de les dades de la seguretat social. Bé, aquest és un àmbit, com els deia, en què fa falta qualitat, treballar per l'excel·lència, i en aquest sentit aquí nosaltres hem presentat també un conjunt d'esmenes, i unes esmenes on també hem trobat una paret en el tripartit, no?

Nosaltres demanàvem, per una banda, en aquesta línia de tenir eines per a l'excel·lència, que es pogués treballar per tenir una carrera professional, que hi hagués la possibilitat de fer una escola d'inspecció de treball i seguretat social de Catalunya; aquest és un tema que tampoc han volgut escoltar. Nosaltres creiem que, precisament per treballar en la línia de l'excel·lència que els deia, l'escola és fonamental, que garanteix la formació i la promoció de l'estudi i de la investigació, i, per tant, en aquest sentit era interessant que poguéssim contemplar la presència d'aquesta escola d'inspecció de treball i seguretat a Catalunya.

I un altre tema, no?, hem intentat introduir, en aquesta ocasió amb èxit, que és poder tenir..., l'existència d'un contracte programa, perquè això dóna un marc de joc per a tothom, dóna transparència, dóna també objectius clars, i també un compromís. Per tant, l'existència, ara sí, de contracte programa, hi insisteixo, des del nostre punt de vista representa caminar cap a aquesta millora que els deia de l'excel·lència.

Demanàvem també, i creiem que en aquest sentit hauria estat positiu, la integració dels centres de seguretat i salut en el treball de les unitats de salut laboral. Miri, nosaltres som dels que creiem que ho havíem de dir..., ha d'haver-hi una estreta –perdonin– col·laboració entre la inspecció i aquests centres i, per tant, el marc hauria pogut ser perfectament el marc de l'agència.

La transparència, les esmenes..., aquí hi ha hagut una esmena que hem pogut finalment transaccionar, poder donar transparència a la feina que es fa i que, per tant, es pugui venir aquí al Parlament, la presidència de l'Agència Catalana de la Inspecció de Treball, venir a informar, doncs, de quina ha estat la feina a fer.

Per tant, vostès han vist que a Convergència i Unió hem fet una aportació important d'esmenes que anaven bàsicament en les dues línies, hi insisteixo. Una, aconseguir que aquesta competència que tenim gràcies al nou Estatut, doncs, aquesta competència verdaderament l'estiréssim al màxim, no ens quedéssim a mig camí; però això no ha estat possible, no ho han vist oportú. I era també per a nosaltres important aconseguir millores per caminar, tenir eines per a una millor excel·lència. És obvi que hem aconseguit algunes d'aquestes millores, però també és obvi que som molt lluny del que nosaltres ens plantejàvem: arribar fins al màxim competencial –i la llei ens havia de donar aquest gran marc, i vostès hi ha renunciat– i haver aconseguit aquestes eines per a l'excel·lència.

Com diu el mateix projecte de llei en el seu preàmbul, la Inspecció de Treball i Seguretat Social compleix una funció social amb una gran transcendència per al desenvolupament de les relacions laborals. També manifesta que és un servei valuós i necessari per a l'execució de les polítiques públiques, de millora de l'espai català de les relacions laborals i de la qualitat de l'ocupació. També manifesta que és una institució tradicionalment vinculada a la defensa i a la protecció dels drets dels treballadors i de llurs organitzacions sindicals. I és alhora també un servei valuós per a les empreses i les organitzacions representatives, perquè permet lluitar contra les empreses no registrades i el treball no declarat i controlar el compliment de les normes de l'ordre social en tots els sectors econòmics, sigui quin sigui el tipus d'empresa, i respecte de totes les persones legalment obligades. Per aquest motiu una de les finalitats destacades de la llei és la millora de l'eficàcia i l'eficiència de la inspecció de treball.

Lamentablement, des del Grup de Convergència i Unió considerem que ens hem quedat molt curts, molt curts en l'àmbit de la competència, molt curts a l'hora de treballar i obtenir aquesta eficàcia i eficiència. I, consellera, vostè manifestava al principi: «Esperem que els grups que han donat suport a l'Estatut d'autonomia donin suport a aquest projecte de llei.» Doncs, precisament...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...precisament –sí, ara mateix acabo, president– perquè vàrem donar suport a l'Estatut d'autonomia, nosaltres ens abstindrem per respecte a aquest Estatut, que en aquests moments, amb aquesta llei, no es va fins on es podria anar, i per tant, en aquest sentit, nosaltres ens abstenim, perquè tindrem una nova competència, la-

mentablement no amb tot el que podríem tenir, i, per tant, doncs, ens quedem podríem dir a mig camí.

Deixi'm que acabi, president, agraint, doncs, l'ajuda de moltes persones. Entre elles sí que voldria destacar la dels diferents ponents, que certament hem pogut treballar, amb molta diversitat de criteris, però hem pogut treballar en positiu, i especialment també a la lletrada Anna Casas...

El president

Senyora diputada....

La Sra. Borràs i Solé

...i a les persones que des del meu grup parlamentari –disculpi, president– m'han donat suport: la senyora Clara Tarrida i les aportacions del senyor Jordi Baiget.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom dels grups parlamentaris..., bé, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, deixi'm esmenar l'error que he comès a la primera intervenció i saludar amb tota la simpatia el president del CTESC, el senyor Josep Maria Rañé, i anterior predecessor, com a portaveu d'aquest grup parlamentari que avui tinc l'honor de representar com a portaveu. Per tant, una salutació especial..., i també el meu mestre, naturalment; deixin-m'ho dir.

Bé, en tot cas, després d'aquest reconeixement, dir que, bé, finalment, i malgrat l'oposició, avui aprovarem aquesta Llei de l'Agència Catalana d'Inspecció del Treball. I, senyor Luna, bé, de fet, jo crec que la seva voluntat..., no sé si era tal: per coherència vostès van impugnar l'Estatut, l'article de l'Estatut que implicava el desenvolupament d'aquesta llei i, per tant, bé, la coherència, en tot cas, és que no hi donin suport. La seva voluntat jo crec que justament era no desenvolupar aquell article de l'Estatut. Per tant, jo crec que no «cola». Deixi'm dir-li-ho, sincerament, amb tota la simpatia i amb tot el «carinyo».

Bé, en tot cas, com dèiem, aquesta llei configura l'agència amb personalitat jurídica pròpia, autonomia financera, de gestió, capacitat d'obrar per organitzar i exercir funcions que li atribueix aquesta llei, per poder complir amb plena independència i autonomia el que estableixin els convenis 81 i 129 de l'OIT.

I deixin-me tranquil·litzar el senyor Domingo, que jo crec que en terminologia..., bé, en tot cas, com habitualment fan, amb molta exageració, no? –les «hipèrboles», que se'n diuen–: ni menys «gastos», ni més funcionaris; en tot cas, més independència, més eficàcia, més eficiència, més autonomia tècnica. Això és el que planteja aquesta agència. Jo entenc que a vostès, com que tampoc comparteixen l'Estatut, no els agradi que el desenvolupem, ho entenc perfectament. Però, en tot cas, tampoc no ens faci passar gat per llebre; estem parlant d'un traspàs, d'uns recursos, d'un personal i d'unes competències, tot el paquet, tot. Per tant, no vol dir més estructura, més feina, més burocràcia, al contrari.

Bé, com deia, els objectius de la llei són, com deia abans també, donar compliment al desenvolupament d'aquells articles de l'Estatut, i també l'acord bilateral entre l'Estat i la Generalitat que fa efectiu –i plenament efectiu– el traspàs de la inspecció de l'agència; deixi'm fer-hi èmfasi, senyor Domingo: el traspàs de tots els seus elements, mitjans i recursos de la Inspecció del Treball i Seguretat Social, d'acord amb aquestes bases. I també en regula el seu marc institucional. I una cosa que potser –potser– és una excusa que ens posa Convergència o que hi ha amagada de rerefons amb Convergència amplia la capacitat de control i millora l'eficàcia de la inspecció, incorpora política de qualitat de gestió i d'integració i racionalització d'estructures.

Però bé, en tot cas, el model organitzatiu triat, justament, com deia abans, hi insisteixo –ho dic perquè els grups que no donaran suport a aquesta llei ja en tenien molts dubtes–, justament separa els àmbits de decisió política dels àmbits d'execució i reforça la separació entre els òrgans d'inspecció i de sanció, que és el departament, i, per tant, també garanteix la plena cooperació amb tots aquells elements no transferits. De fet, amb el traspàs l'exercici de la funció inspectora continua comptant amb tota l'objectivitat, la imparcialitat, la professionalitat, els actuals i els funcionaris. I, evidentment, reconeixem –i, per tant, ningú ho ha posat en dubte– l'honorabilitat i el treball professional de tots els cossos d'inspectors; per tant, també des d'aquí i amb aquesta intervenció, el nostre reconeixement, abans, ara i després.

Hi insisteixo, el caràcter tècnic i professional de la inspecció i dels seus membres és i continuarà sent la millor garantia per a la seguretat. I, en tot cas, senyora Borràs, evidentment, alguna cosa passa, sí que alguna cosa passa; és clar: s'estan transferint unes competències, un personal i uns recursos. Com diuen, no?, *eppur si muove*, és a dir, estem avançant, s'estan desenvolupant. I per tant, efectivament, qualsevol gestió del canvi té uns elements que, evidentment, el Govern entoma, entoma amb responsabilitat i entoma amb rigor, com tots els traspassos i les transferències, quan s'han hagut de fer.

Bé, en tot cas, també, i com deia, la llei amplia la capacitat de control de la Generalitat sobre el compliment d'aquestes normes de prevenció de riscos laborals, amb aquesta creació del Cos de Subinspectors. I, com deia, potser és l'element subjacent que amaga..., i que a algú no els agrada, perquè realment entra a comprovar el compliment i el control de l'aplicació de les normes sobre prevenció de riscos laborals; també els accidents del treball, les malalties professionals, si s'han produït per manca de mesures preventives. I, efectivament, també garanteix la col·laboració de tots aquests cossos amb l'Administració general; per tant, no pateixin, també amb totes les comunitats, en la mesura que està plenament garantida la coordinació amb l'Estat.

Per tant, estem davant d'un model ambiciós, encara que algú ens vulgui fer semblar que no. En tot cas, jo veient,

sentint les intervencions del senyor Luna i de la senyora Borràs, jo crec que una per l'altra es neutralitzen, o potser és que estan, els dos extrems..., potser es toquen i estan més a prop del que ens volen fer veure tant l'un com l'altra.

Bé, en tot cas, en tot el procés la nostra ha estat plena, la voluntat d'arribar al màxim consens possible, amb la incorporació d'esmenes, també amb la proposta de transaccions per arribar a aquells punts d'acord que a Convergència semblava que els preocupava. Bé, en tot cas, lamentem que no hagi estat possible. Ens hauria agradat –ens hauria agradat.

També, i en aquest sentit, amb l'agència tenim una eina per treballar perquè les empreses no es vegin perjudicades per la competència deslleial, un element que avui dia i en aquests moments també és molt important, sobretot per aquells que volen participar en l'activitat econòmica sense els compromisos i el respecte a les normes que la regulen, amb el que això significa de degradació del teixit social i econòmic, i perquè els treballadors tinguin les màximes garanties, com dèiem, en un moment com l'actual.

Per tant, la nova llei ha de repercutir favorablement en la protecció dels drets laborals dels treballadors, la qualitat de l'ocupació, la competitivitat de les empreses, beneficiant directament tots els treballadors i totes les empreses, les organitzacions sindicals, les organitzacions empresarials que els representen, atès que tots ells són els destinataris directes de les actuacions de la inspecció del treball, i per tant evitant que els que no les compleixin segueixin fent-ho, en detriment, doncs, dels que volen estar sempre seguint aquests elements de qualitat.

També, un element clau i fonamental..., i en aquests moments, doncs, que també és una eina, com ja ho va ser en l'acord estratègic, ho va ser en la revisió, ho va ser en les trenta mesures per garantir la qualitat de l'ocupació, i evitar, com deia, la competència deslleial.

Bé, en tot cas, senyor Domingo, també li recordo que el 2003 el PP va obligar les autonomies a habilitar els funcionaris per complir amb les funcions d'inspecció. I ara estem fent un pas més, una conseqüència d'aquell element, fruit d'un estatut que el poble de Catalunya va aprovar, i aquest Parlament, amb un suport majoritari.

Com deia, senyor Luna, no posem en dubte l'honorabilitat de ningú ni la feina de ningú. No estem parlant de més pes burocràtic ni més cost. No ens enredin, no enredin els ciutadans. Senyor Domingo, tampoc. No ens enredin, no enredin els ciutadans. Al final el que queda és la feina feta, la feina efectiva i els resultats, que jo crec que són evidents durant aquest temps.

Ho reitero, lamento que CiU no s'hagi acabat de decidir per donar suport. Bé, en tot cas ens hauria agradat molt que tingués el suport majoritari d'aquells que en el seu moment també han cregut i defensat l'Estatut. Bé, en tot cas veiem una vegada més, potser, que de vegades, no?, són defensors de l'Estatut durant la setmana i el cap de setmana són sobiranistes, o de vegades s'apropen a les tesis del PP. No sabem on van. En tot cas ens sembla que no assumeixen les seves responsabilitats de desenvolupament estatutari amb una excusa o amb una altra, si és massa ambiciós, si ho és massa poc; bé, com deia abans, ho hem vist, no?, uns massa, els altres massa poc. Per tant, estem en el punt just, necessari i adequat. La nostra voluntat de trobada crec que ha estat manifesta. Bé, les transaccions estaven sobre la taula per aconseguir en aquest cas el seu suport.

I finalment, en tot cas, la renúncia és la seva, senyora Borràs, la renúncia és la seva a poder tenir i donar suport a un element, com deia, que ens dóna... Per tant, com sempre, i ho reitero, potser vostès no s'han volgut mullar perquè no sabem ben bé on estan. Bé, en tot cas reitero les nostres consideracions perquè s'ho repensin i hi acabin donant suport, jo crec, en un moment històric també de màxim desenvolupament del nostre Estatut, i que els tres grups que donem suport al Govern i el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi no ho deixaran de fer passi el que passi, sigui l'ambient o les circumstàncies que ens condicionin les que siguin.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., també benvingudes totes les persones que assisteixen al Ple amb motiu de l'aprovació d'aquesta llei; senyor Josep Maria Rañé, senyor Josep Maria Álvarez, gràcies.

La veritat és que avui és un dia en el qual ens hem de felicitar com a catalans i com a Parlament de Catalunya per l'aprovació de la Llei de creació de l'Agència Catalana de Treball, fruit del que és un traspàs com és el de la inspecció de treball a Catalunya, més en un moment com el que estem vivint, més en el context com el que estem patint com a catalans i catalanes. En un moment d'involució centralista a l'Estat espanyol, en un moment on l'espasa de Dàmocles està sobre l'Estatut que va referendar el poble de Catalunya, en un moment en què s'està filtrant a través dels mitjans de comunicació una anul·lació d'entre vint i cinquanta articles, segons si s'imposa la versió més dura o la versió més bèstia de l'esperit conservador en el si del Tribunal Constitucional, en un moment en què passa tot això, a Catalunya estem aprovant la creació de l'Agència de Catalana d'Inspecció de Treball, fruit del traspàs de la inspecció de treball a Catalunya. I, per tant, aquest és un motiu per felicitar-nos.

Almenys una competència aconseguim que se'ns traspassi a Catalunya. I una competència important per a la nostra economia. Potser sembla que creem una nova agència, que hi haurà un major control en el teixit empresarial; després veurem com això no és així. És una competència important per al nostre teixit empresarial.

Des de la perspectiva dels treballadors serà una agència important. Reforcem la lluita contra la precarietat laboral, reforcem la lluita contra la sinistralitat, reforcem la lluita per la salut laboral dels treballadors i treballadores del nostre país; una agència que doni seguretat

a l'empresa, que doni seguretat en els llocs de treball, que doni la certesa d'un treball de qualitat. I, per tant, els treballadors i les treballadores s'han de felicitar per la creació d'aquesta agència, fruit d'aquest traspàs de la inspecció de treball.

Però també des de la perspectiva de l'empresa. No s'ha d'entendre aquesta agència, i vull remarcar-ho, com una càrrega més que haurà de patir l'empresa, de les moltes que ja sabem que pateix, de la molta burocràcia que en el context en què estem encara necessita l'empresa per tirar endavant, sinó que és de fet una gran oportunitat. En primer lloc, com ja s'ha dit, per evitar la competència deslleial; és a dir, premiarem la feina ben feta, reforçarem aquell teixit empresarial que vol fer les coses ben fetes i que tantes vegades es queixa que aquest esforç a vegades no es veu compensat en la mesura que hi ha altres empreses o hi ha altres pràctiques que no es corresponen amb el que hem d'exigir des del punt de vista de la salut laboral, de la lluita contra la sinistralitat o contra la precarietat laboral.

I també perquè en un moment en què, és cert, s'estan perdent molts llocs de treball, en un moment en què patim una crisi tan important, tan estructural com la que en aquests moments estem vivint, també és un moment per posar al dia el que hauran de ser els llocs de treball del futur, per crear ocupació de qualitat. Aquesta llei el que permetrà és posar les bases perquè tota aquella nova ocupació que s'ha de generar en el futur ja pugui estructurar-se, ja pugui desenvolupar-se, ja pugui crear-se a través d'aquests paràmetres de, en definitiva, valor afegit i d'una ocupació de qualitat.

Avui s'està parlant de com afrontem les diferents crisis que viuen Catalunya i el conjunt de l'Estat i d'Europa, una crisi de deute públic i de dèficit, una crisi financera. Però hem d'abordar la crisi fonamental, de la qual es deriven aquestes dues altres, que és la crisi de competitivitat que pateix el nostre país. No per retallar la despesa pública solucionarem els problemes estructurals i de fons que té la nostra economia, que pateix una crisi important de competitivitat, fruit de no haver pogut generar encara aquella economia del valor afegit, una economia realment del valor afegit, amb tota la seva amplitud, que permeti crear uns llocs de treball de qualitat, que permeti tenir competitivitat, capacitat exportadora.

Doncs, bé, aquesta llei és un granet de sorra en aquest camí d'una economia de la competitivitat, perquè sense un organisme de control, sense un organisme de proximitat que vetlli perquè les empreses i el teixit empresarial s'adeqüin a aquesta economia del valor afegit, no la podrem estructurar de la manera que volem ni amb la velocitat que volem. Per tant, avui també estem posant un granet de sorra cap el que ha de ser la solució o una de les solucions de la crisi estructural que patim, de competitivitat, que en definitiva és la crisi de la qual es deriva després aquesta de dèficit i de deute públic que estem vivint. Per tant, posem l'accent en la solució a aquesta crisi i evitem en la mesura del possible aquests retalls pressupostaris que en definitiva estan limitant els drets socials, que en definitiva estan limitant les garanties socials de la nostra societat.

I deixin-m'ho dir, avui mirava les xifres: el Ministeri de Defensa es gasta 18.000 milions d'euros l'any. Només amb la reducció de la meitat del pressupost del Ministeri de Defensa ni hauríem de congelar les pensions a la nostra gent gran ni hauríem de retallar els salaris ni hauríem d'eliminar els xecs d'ajuda a la maternitat. Per tant, fem una reflexió també al voltant de què estem fent i a mesura de què estem limitant.

I no me'n puc estar, al senyor Domingo... Mentre vostè parlava m'he adonat d'una cosa: que ha de parlar més, senyor Domingo, perquè vostè és una màquina de crear independentistes, és una màquina de fabricar independentistes, perquè si per fer un passet, si per fer un passet com és el traspàs de la inspecció de treball en la línia de majors quotes de sobirania per al nostre país, si per fer aquest passet anem a aquest escenari tan dramàtic que vostè dibuixava –recursos als tribunals quan es convoquin places, hem d'esperar aquesta sentència del Tribunal Constitucional, ens estem carregant la carrera laboral de tanta i tanta gent–, si per fer un passet, l'escenari és tan dramàtic, definitivament el que hem de fer és fer-los ja tots de cop. Si Catalunya és un estat, no tingui cap dubte que no hi haurà cap duplicitat, senyor Domingo, no hi haurà cap tipus de duplicitat, senyor Domingo: farem una agència d'inspecció de treball i de la seguretat social, ens dedicarem a treballar des de la proximitat i a fer un control des de la proximitat, i no hi haurà cap dels problemes que vostè definia i que vostè il·lustrava.

Perquè al final el que vostè s'està carregant és una cosa essencial que necessita qualsevol economia i que necessita qualsevol país, i és que hi hagi proximitat a l'hora d'efectuar el control, a l'hora d'efectuar les polítiques socials, a l'hora d'apuntalar una economia de valor afegit. Vostè el que s'està carregant és la idea fonamental de qualsevol democràcia, que és que les polítiques estiguin properes al ciutadà. Per tant, si tants problemes crea que les polítiques públiques puguin ser properes al ciutadà, escolti, acabem amb el problema, acabem amb el problema i conformem un estat proper al ciutadà, un estat català proper al ciutadà. Per tant, senyor Domingo, segueixi intervenint en la mateixa línia.

I, d'altra banda, vostè fa moltes vegades trampa, perquè vostè diu: «Hem de retallar la despesa pública? No creem aquesta agència.» Per què no diu vostè que a Catalunya només un 9 per cent del total de treballadors són treballadors del sector públic, mentre la mitjana espanyola està en el 15 per cent, mentre comunitats autònomes estan per sobre del 20 per cent del total de treballadors que ho són del sector públic? La despesa a Catalunya en els salaris de tots els treballadors del sector públic és molt inferior, en termes relatius, a la de totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol. I aquesta realitat també s'ha de dir, i aquesta realitat també s'ha de dir i vostè sempre se l'estalvia, perquè jo no dic que vostè faci hipèrboles, com ha dit la senyor Montserrat Capdevila, vostè fa fal·làcies directament, vostè altera les premisses per construir fal·làcies en els seus arguments una vegada darrera l'altra.

I respecte a la senyora Meritxell Borràs, jo li vull agrair finalment l'abstenció. La veritat és que almenys és un reconeixement que hi ha un pas endavant important.

Però també li he de dir una altra cosa: aquesta és una competència que ja estava a l'Estatut del 1979, senyora Borràs, és una competència que ja estava a l'Estatut de 1979, que van tenir vint-i-tres anys per aconseguir el traspàs. Al costat dels Mossos, al costat de la transferència del trànsit, podia haver-hi hagut també la de la inspecció de treball. Vint-i-tres anys han tingut vostès per aconseguir aquesta competència! Doncs bé, hem aconseguit almenys la de la inspecció de treball, encara no de la seguretat social.

També li vull dir una altra cosa: vostè sap perfectament que la competència en seguretat social és una d'aquelles línies vermelles. Abans aconseguirem l'estat propi, ja li ho ben asseguro, que la competència en seguretat social i en la inspecció de la seguretat social. Vostè això ho ha de tenir ben clar. Per tant, en aquesta línia és en la que treballem precisament per fer tot el possible perquè aquesta realitat de l'estat propi arribi al més aviat possible.

I no confongui una cosa: aquesta llei, senyora Borràs, és el continent –és el continent– que encabeix un contingut, que és el traspàs de la inspecció de treball. Per tant, en la mesura que ampliem el traspàs cap a altres àmbits d'inspecció, escolti, no costa gens ampliar també la llei i la capacitat de la llei per poder respondre a aquest traspàs que eventualment en el futur aconseguim. I això moltes vegades ho hem estat discutint en la ponència: en la mesura que ampliem les competències, ja ampliarem també les capacitats de la llei. I, de fet, la mateixa llei recull aquesta possibilitat d'anar ampliant les capacitats i les possibilitats de la seva competència. Però, en tot cas, una vegada més, jo almenys li agraeixo aquesta abstenció.

Per tant, i en resum, estem davant d'una llei que ens permet fer unes polítiques econòmiques més eficaces, que ens permet premiar la feina ben feta, que ens permet assegurar uns llocs de treball de qualitat, que ens permetrà crear uns llocs de treball de qualitat i que, en definitiva, ens permetrà ser un país més modern, un país millor, un país més a prop d'aquelles pràctiques que a l'Europa occidental són d'excel·lència en aquest àmbit.

I acabo donant les gràcies també a tots els meus companys i companyes, més companyes que companys, de ponència per tota la feina que hem estat fent, a la senyora lletrada Anna Casas i a totes les persones que han intervingut perquè finalment aquesta llei hagi pogut portar-se al debat de la seva aprovació, i que, finalment, després d'aquest debat podrà ser aprovada per una àmplia majoria.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyor Rañé, president del CTESC, sindicats que ens acompanyen, patronals, persones del Govern, del departament, que us veig allà dalt... Vull, abans que res, també, donar les gràcies als diputats i diputades que hem format part de la ponència, molt especialment també a la diputada relatora a la Montserrat Capdevila, però també així a la Meritxell Borràs, a l'Uriel Bertran, i, en definitiva, a tots els companys de la ponència, però també molt a la lletrada, a l'Anna Casas, que ens ha ajudat moltíssim en tot el procés. I em sembla que també a la lingüista, perquè aquesta llei va ser una llei molt tècnica i ens suposava també grans reptes.

Ja vaig dir, al principi, en la consideració que vam fer, en la prèvia, en la consideració a portar l'agència, a conformar-la amb llei, que per a nosaltres era important per moltes coses: una, perquè en aquell moment, tornava a posar a sobre la taula, al parlar no de manera sectorial ni amb dades pròpies de consultoria, que parlen de vegades de fum o de coses que no es poden palpar, i que, en aquest cas, havíem de fer aquest esforç que, malgrat es titulés agència, això era una cosa fonamental per als treballadors i les treballadores especialment, però també per al nostre teixit productiu. I m'hi reitero, i encara més amb els moments que vivim de crisi econòmica. Per tant, darrerament hem pogut anar assistint a debats en aquest plenari en qüestions de treball, però aquesta és una part molt important.

I també vull reivindicar el que, des del nostre grup, sempre hem posat i hem reconegut i hem tingut per endavant: el paper que justament hem de jugar, quan parlem de polítiques econòmiques o quan parlem de treball, els treballadors i treballadores i els seus representants que, tan poques vegades..., costa que siguin, doncs, escoltats.

Per això, avui que aprovarem l'agència catalana, vull fer aquest esment que significa un assoliment de dues fites importants. La primera és que quan es discutia l'Estatut del 2006 que és el que fa possible que avui estiguem plantejant-nos l'agència i que avui la fem real, és que quan dèiem que «volíem un nou Estatut de Catalunya» i quan dèiem que «volíem més i un millor autogovern», enteníem que això volia dir drets per a les persones i atorgar aquests drets. I això volia dir polítiques que milloressin la qualitat de vida de les persones, dels pobles, de Catalunya com a poble; però també de les persones i, sobretot, dels treballadors i les treballadores.

I hem de dir que, de forma destacada, el fet d'haver obtingut aquesta inspecció de treball és un d'aquests aspectes capitals. I és important i capital, i aquí al senyor Domingo..., que ha fet tota la seva intervenció com Don Pelayo a la reconquesta dels territoris dissoluts, que ja ha estat fortament contestat, era una demanda pròpia dels sindicats precisament per aquesta proximitat. I això era una demanda, doncs, i no només dels sindicats, sinó un gran consens també social el fet de poder obtenir aquest traspàs de la inspecció. Perquè no oblidem que l'agència el que és és el mecanisme –algú ha dit «artefacte», en pejoratiu; jo vull dir «el mecanisme»–, l'eina que permetrà, doncs, que aquest traspàs tan important es pugui dur a la pràctica. Per tant, nosaltres, d'això, ens n'alegrem.

També entenem que la fita rellevant és la mateixa funció que tindrà aquesta agència, que, per cert, ha estat debatuda, hem escoltat les compareixences. I ho té molt especialment i ho vull dir avui des de la tribuna, precisament perquè en aquests moments de crisi econòmica és quan les condicions sociolaborals de les persones

treballadores també estan més en risc, no pròpiament ja els llocs de treball, sinó pròpiament els treballs de les persones i la forma de desenvolupar-los.

Per tant, és un motiu de joia que en aquest sentit sigui la inspecció laboral –i això ho permetrà l'agència–, més que mai, una eina per garantir la contractació, l'ocupació de qualitat, i també vetllar, sobretot també, per la salut laboral.

Per tant, ens emplacem en aquest sentit a parlar que, si en moments de fort creixement, en uns moments potents d'economia, ja... –i estava en un 6 per cent d'atur–, ja trobava resistències la batalla de la inspecció i la batalla, doncs, de la salut i la prevenció de riscos... –i no vull recordar campanyes que van ser fustigades i inclús les vam debatre aquí–, per a nosaltres l'agència és la garantia d'aquesta prevenció i d'aquest control. I bé, i creiem que així serà, i per això és una part del nostre suport important. Però entenem que també..., i s'ha expressat abans –és el que té ser de les darreres a parlar–, que és garantista també per a les empreses que volen fer la feina ben feta, perquè evitarà competència deslleial enfront d'aquelles males pràctiques empresarials que vulguin realitzar pràctiques en les quals l'activitat econòmica es vulgui desenvolupar sense respectar les normes que la regulen. Per tant, és positiu per a tothom.

Així, molt important per al desplegament estatutari, i compartim l'opinió que la senyora Borràs i a mi em permetrà que li digui que ha fet la gran exposició i el seu puntal fort per abstenir-se finalment és el fet que no s'ha anat molt més enllà; però, des de l'any 79 es podia haver anat molt més enllà, es podia haver arribat a aquí ja fa molt temps, això una. Però a mi m'ho permet i, com que he estat a la ponència, crec que més enllà d'això, ho crec, i això ho hem parlat, crec que li preocupava, i així es va esmentar, com per exemple qüestions que no han sigut tingudes en compte, com, per exemple, que les persones denunciades poguessin saber el nom dels denunciants. I evidentment els grups que donem suport al Govern això no havíem de permetre-ho, això..., dic..., això es va discutir i això va ser així.

I, en el fet..., sobre el tractament de la immigració focalitzat en un punt concret, li hem ofert múltiples transaccions a les quals vostès volien incorporar, on a més a més del treball que es fa sobre immigració hi ha la resta, doncs, de funcions que té l'agència en aquest sentit. Per tant, ens sap greu perquè precisament hem reconegut tots i totes els que hi hem participat que hem tingut, doncs, un bon treball conjunt. I a mi em sap greu perquè hem fet aquesta feina.

Respecte al senyor Luna, evidentment..., havíem de pensar el mateix, la qüestió de proximitat vostès no la interpreten igual que la resta, i vostès tot ho fien al Constitucional. Doncs, com vostè veurà el Constitucional decidirà amb superior criteri per a vostès. Per a nosaltres, és claríssim, doncs, que la inspecció està ben traspassada i que el Consell de Garanties així ho ha dit en el seu dictamen.

En definitiva, doncs, per a nosaltres, un gran dia, un dia positiu. Esperem, doncs, que això ho puguem desenvolupar al més ràpidament possible. El que és claríssim és que poder exercir les nostres competències en matèria de treball és un pas important per a Catalunya, però ho és també que això es faci amb eficàcia i amb major proximitat al territori i als treballadors i a les empreses. I esperem, doncs, que amb aquesta llei així ho aconseguim.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Truquem ja per a votació...

Senyor Luna, em demana la paraula per...?

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, per al·lusions que la senyora Capdevila ha fet de la meua persona.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies. Miri, senyora Capdevila, nosaltres no enredem la gent, ni de bon tros. Nosaltres el que no farem és ser còmplices d'un projecte de llei que ve a complicar la vida als treballadors, als empresaris i als inspectors. I nosaltres no estem per una llei que crea més burocràcia i més cost a la Generalitat de Catalunya.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El vicepresident primer

Senyor Domingo, per al·lusions, suposo. Té la paraula, un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Por múltiples alusiones. Señor Bertran, no se confunda. Yo no soy una máquina de crear independentistas. Es usted la máquina de crear independentistas: se dedica a las consultas, por cierto, con poco éxito a la vista de los resultados. Y he de decirle que mediante jugosas subvenciones..., que, eso sí, las pago yo con dinero público a entidades que fomentan el independentismo. Lamentablemente, la forma de fomentarlo es con mis dineros y el dinero de mucha gente que no somos nacionalistas y que ustedes utilizan.

En lo que hace referencia al principio de proximidad, he de decirle que me asombra este concepto y lo reiterado que se ha venido haciendo, tanto la señora Massana, como usted y la señora Capdevila se han referido a él, hasta ahora la Inspección de Trabajo en lo social estaba en Cataluña, no estaba en Tombuctú. Es decir que la competencia funcional era de órganos que estaban en Cataluña y que realizaban su actividad y además estaban coordinadas. Es decir que no confundan, ustedes no engañen y no enreden, eso sí que es enredar, no hablamos de principio de proximidad.

Y además se ha hecho referencia, y ya acabo, a la separación entre el órgano político y el órgano técnico. Ya conocen ustedes aquella máxima salmantina *excusatio non petita, accusatio manifesta*. De hecho, la autonomía técnica como principio específico que se refiere

al proyecto de ley no tiene ninguna razón de ser, pero quizá la razón de ser, no sé si ha visto usted el artículo 6, es que la presidenta de la agencia es la propia *consellera* y entre otras funciones tiene la de aprobar los planes anuales de actuación. O sea, hay que ver qué separación técnica y política es esa que introduce el órgano político al frente de la presidencia de la agencia.

Muchas gracias.

(La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.)

El president

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president; només per al·lusions.

El president

Té un minut.

La Sra. Borràs i Solé

Sí. En la mateixa línia, agrair al senyor Uriel Bertran, doncs, la seva..., en deia, generositat, no?, em sembla que deia, de la nostra abstenció: el fet d'acceptar per part seva que aquest continent és petit i que, per tant, l'haurem d'ampliar. És una llàstima! Val la pena fer les coses bé des d'un inici, i avui hem perdut aquesta ocasió.

Respecte al que se'm citava per part d'Iniciativa per Catalunya, em sap greu, però no ens devíem entendre. Nosaltres, precisament, l'esmena que vostè comenta la retirem. No perquè..., perquè ens va quedar molt clar, així ens ho va comentar, doncs, en la ponència, que era una obligatorietat –una obligatorietat– establerta per la OIT; per tant, no és necessari que hi consti a la llei.

Per aquest motiu nosaltres ho retirem, per res més. Entenc, per tant, que el criteri que nosaltres demanàvem vostè també el comparteix perquè, al cap i a la fi, és una obligatorietat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...que estableix l'OIT.

Gràcies.

El president

Posem a votació...

(El Sr. Bertran Arrué demana per parlar.) Senyor Uriel Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Molt breument.

El president

Té un minut.

El Sr. Bertran Arrué

Senyor Domingo, ja li ben asseguro que no em fa res compartir amb vostè la tasca de ser independentistes, la podem compartir. É s una tasca que ens necessita a tots els catalans i a les catalanes. I li he de dir que la participació a la consulta sobre la independència és bastant més destacada que, per exemple, la que s'està fent ara mateix a la ciutat de Barcelona, amb un pressupost que multiplica per deu –multiplica per deu– el que es destina a la consulta sobre la independència, amb cap tipus d'irregularitat per cert, no hi ha cap tipus d'irregularitat.

I jo l'animo que vostè promogui una consulta sobre la unitat d'Espanya. A veure vostè quina participació aconsegueix. Sap perquè no la fa? *(Veus de fons.)* Perquè sap que no n'aconseguiria, ni de participació, ni de voluntaris per fer-la.

Gràcies.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo, s'ha acabat el debat.

Anem a la votació.

Votem les esmenes, en primer lloc, del Grup Mixt.

Farem dues votacions del Grup Mixt: primer votarem les esmenes i després votarem la del Consell de Garanties Estatutàries.

(La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.) Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

M'he descuidat de dir-los que retiràvem les esmenes 6, 22 i 25.

El president

Molt bé.

Ho repeteixo: farem dues votacions de les esmenes del Grup Mixt.

En primer lloc, votarem totes les esmenes i, després, la del Consell de Garanties.

Votem, primer, les esmenes presentades pel Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 en contra i 13 abstencions.

Votem ara l'esmena del Grup Mixt al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor i 1 vot en contra.

(Remor de veus.)

Votem seguidament..., votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya números 11, 18, 63, 79, 85, 89, 92, 110, 121, i les esmenes 1, 2 i 3 subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem ara les números 5, 14, 23, 40 i 46.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions.

Votarem ara les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor i 86 en contra.

Passem ara a la votació de l'esmena dels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa subsegüent al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 119 vots a favor i 13 vots en contra.

Votem ara, dels mateixos grups, la número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor i 16 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 132 vots a favor.

Finalment, votem el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball s'aprova per 70 vots a favor, 16 vots en contra i 46 abstencions.

(Aplaudiments.)

Projecte de llei
del Consell de Governs Locals (tram. 200-00068/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de Consell de Governs Locals. Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques, per presentar la iniciativa. Conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president... *(Remor de veus)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, s'aprovarà la Llei de creació del Consell dels Governs Locals de Catalunya, una institució que, com saben, està prevista en el marc institucional del nostre país, al capítol sisè de l'Estatut, que és el que tracta dels governs locals.

En aquest apartat i, concretament, a l'article 85, s'estableix que serà una llei del Parlament la que haurà de regular la seua composició, organització i funcions, una llei que, precisament, vostès, avui, aprovaran.

I aquest mateix article és el que estableix els tres pilars que sustenten i que justifiquen la creació del Consell dels Governs Locals, constituir l'òrgan de representació de municipis i vegueries en les institucions de la Generalitat, ser l'òrgan escoltat en la tramitació parlamentària de les iniciatives legislatives que afecten específicament els ens locals i, igualment, ser escoltat en la tramitació de reglaments i plans i programes que tenen aquesta incidència.

En definitiva, i entrant ja en el que representa globalment l'aprovació, avui, d'aquesta llei, no cal que els digui que es tracta d'una llei de país, que es tracta d'una llei que regula un organisme d'abast nacional, de representació del món local del nostre país, d'un país que es vol cohesionat, equilibrat, on tots els territoris tinguin veu i tinguin vot; un òrgan, en definitiva, que permetrà articular molt millor les relacions amb el món local de Catalunya, amb tot el món local del nostre país, un món local que no és pas lineal, sinó que és un món local heterogeni, divers i molt ric en matisos.

Amb aquest capteniment, el Govern va aprovar ja en el seu dia el projecte de llei que dies més tard es va portar en aquesta cambra per a la seua tramitació i, després d'aquest procés, em plau, per tant, constatar que el text ha estat modificat i ha estat millorat amb l'ànim de dotar de més agilitat i encert la composició i les funcions d'aquesta nova institució.

Voldria fer incís, però, en una de les qüestions que ha generat durant tota la tramitació del projecte de llei..., la composició, precisament. Sobre aquesta qüestió, val a dir que la fórmula de composició que finalment s'ha adoptat està emmarcada en unes instruccions i uns mandats que garanteixen clarament la representativitat del conjunt dels ens locals del nostre país, fet que és, en definitiva, l'objectiu essencial d'aquesta llei i, per tant, d'aquest consell de governs locals de Catalunya.

S'ha establert que les designacions dels membres han d'aplicar els criteris següents. El de representació proporcional i equilibrada dels municipis, tenint en compte els diversos trams de població i garantint especialment la representació dels petits municipis, primera qüestió. Segona qüestió, el de representació proporcional i equilibrada dels diferents territoris. Tercera qüestió, el de paritat de gènere o, com a mínim, en la proporció resultant de les eleccions municipals.

Evidentment, estarà en mans de les formacions polítiques assumir la responsabilitat i fer complir estrictament

aquests criteris i no tinc dubtes que serà així, que serà d'aquesta manera. Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, celebro haver arribat en aquest consens, celebro que els grups parlamentaris hagin arribat en un consens tan ampli, celebro, per tant, aquest consens a què s'ha arribat pel que fa a la composició del Consell dels Governs Locals de Catalunya.

En qualsevol cas i per damunt dels detalls i característiques de la seua configuració, hi ha una nova realitat inqüestionable, el marc institucional del nostre país gaudeix, per primera vegada, d'una única institució representativa dels ens locals catalans, composada exclusivament pels representants dels governs locals, que té absoluta independència de l'Executiu, que té com a missió vetllar pels interessos dels ens locals i que estarà dotada de funcions, potestats i estructura necessàries per escometre els seus objectius i fer-ho amb encert, fer-ho amb èxit. Això és, des de qualsevol punt de vista, un avenç i és indubtable, per tant, que es tracta, doncs, d'un pas més en el reconeixement i en la modernització d'aquest paper, d'aquest rol institucional dels ens locals, a banda, a més, que suposa un pas més cap a la unitat del municipalisme català amb l'objectiu de fer avançar el país des del conjunt del món local.

Es poden fer molts qüestionaments, si es vol, i, fins i tot, pot semblar que el Govern o podria semblar, a parer d'alguns, que el Govern porta a remolc seu els governs locals i les entitats municipalistes, però voldria, en aquest sentit, posar de manifest, posar en relleu, un dels comentaris que va fer el mateix president de la Federació de Municipis de Catalunya en les compareixences, precisament, a propòsit de l'àrea metropolitana de Barcelona en aquest mateix Parlament, que, concretament, va dir que havia vingut més a exposar l'opinió a aquesta cambra –en relació amb el món local, oi?, per tant, com a president de la Federació de Municipis– durant aquest període de sessions que en molts anys al Parlament de Catalunya i posava de relleu que, mai com ara, el món local no havia estat tan protagonista en la construcció de la nova arquitectura de la governació del país. Bé, penso que és aquesta una feina absolutament de tothom, avui també la comunió dels grups parlamentaris participant en aquest consens i en aquesta llei posen de manifest que, entre tots, farem avançar el país des de les polítiques locals, des del conjunt del món local.

En definitiva, donem pas a la creació del Consell de Governs Locals, una institució que, indubtablement, té un llarg recorregut per endavant i que estic convençut que gaudeix, gràcies a la llei que avui aprovarà el ple de la cambra legislativa catalana d'aquest Parlament, d'una organització, d'unes funcions que li permetran enlairar-se amb seguretat i enlairar-se amb eficàcia en benefici del conjunt del món local.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Passarem al posicionament dels grups. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, pujo a aquesta tribuna per posicionar Ciutadans en aquest projecte de llei i hem de dir que, avui, en el dia que parlem i ens toca parlar en aquesta tribuna, en pitjor moment no es podia parlar de crear nous organismes públics a Catalunya. Sí, sí, no riguin, sí, sí. A la gent no li fa gràcia. Avui, parlar de crear nous organismes de representació política a Catalunya, amb la catàstrofe econòmica i amb la situació que hem viscut avui al Congrés dels Diputats, és pitjor, impossible. Això..., podem estar d'acord o no, després, en com és l'articulat, però el criteri d'oportunitat, estaran vostès d'acord amb mi que no és el millor moment per dir que tindrem més càrrecs públics, no és el millor moment per dir que hi haurà representació de les vegueries –que no existeixen, per cert– i, per tant, no és el millor moment. I vostès poden fer que no amb el cap i els ciutadans pensaran el que creguin que han de pensar.

Per tant, el moment no és idoni, però, en el contingut de la llei, en el format, en el que ens importa, aquesta llei que pot tenir una finalitat idònia, si parlem de representar els ens locals, els ajuntaments, té, en aquest marc, igual que la mateixa Llei de vegueries, un gran problema, que és la ciència-ficció –la ciència-ficció–, conseller, la ciència-ficció, és a dir, vostès porten construint amb ciència-ficció un marc institucional que no existeix, que és el marc de les vegueries, han fet les delegacions de Govern, suposadament, amb les futures vegueries; ara, farem unes vegueries, suposadament, amb les futures vegueries, perquè encara no ho poden ser, perquè encara estan les diputacions, amb unes capitals que no existeixen, eh?, aquesta és la realitat. I vostès volen acabar la legislatura, sí o sí, capficats que hem de tenir les vegueries, encara que no existeixin, i que hem de tenir un consell o, en aquest cas, un organisme de representació local que ha d'incorporar les vegueries, que tampoc existeixen tal qual.

Per tant, nosaltres les esmenes que hem fet, que hem mantingut vives, bàsicament, van encaminades a desfer aquesta ficció i tornar a la realitat, que és la realitat que hi han uns 948 municipis a Catalunya i que aquests 948 municipis puguin tenir un ens de representació. Aquesta és una realitat que podem debatre, de si han de tenir més o menys representants, de si ha de ser territorial o més representatiu per població; aquest és un debat legítim, ara, ficar la ciència-ficció de les vegueries aquí al mig i, a més a més, com els dic, en plena situació econòmica, per dir-ho d'alguna manera..., amb el dia que vivim avui, parlar de crear nous organismes no és idoni –no és idoni– i, per tant, això, si vostès no ho volen veure, no ho vegin, ja diran els ciutadans si els agrada crear nous organismes, quan ells s'han d'estrènyer el cinturó o quan als funcionaris se'ls ha d'abaixar el sou, ja ho diran els funcionaris si els agrada.

Jo, avui, he rebut alguns correus electrònics de funcionaris que em deien: «El primer que ha de fer el Parlament és no fer les vegueries i resoldre problemes, és no crear nous ens i reduir l'Administració, però no en funcionaris, no en policies, no en mossos, no en metges,

no en funcionaris de justícia, en estructures», que volem crear un estat i no som un estat, que volem crear estructures que no corresponen a una comunitat autònoma d'un estat de la Unió Europea, que ens han estat a punt de rescatar econòmicament. Per tant, tornem a la realitat, després de la ciència-ficció de les seves voluntats polítiques, que és legítim que vostès vulguin construir un estat, però, si us plau, adeqüin-se a la realitat del país en què vivim i al moment en què vivim.

I aquesta realitat és ben diferent. La realitat és que, avui –avui–, a tot Espanya i a Catalunya també, estem en un dia històric, lamentablement històric, per la retallada històrica que pateixen, per primer cop, els funcionaris d'aquest país en democràcia. Per tant, aquesta és una realitat i, si vostès volen seguir creant estructures, doncs, bé, continuïn creant estructures, seran els ciutadans qui jutgin si volen o no més estructures, però nosaltres no estem d'acord amb aquesta filosofia. I no és avui només perquè sigui tràgic, podem agafar, en aquest sentit, el que hem dit en totes les altres intervencions en aquesta legislatura de forma coherent des de Ciutadans, no ha estat només en aquesta llei, que podria ser: «No, és que vostès..., com que, avui, es parla de la crisi i de la retallada, avui, vostès no volen crear aquest organisme.» No, ho hem dit amb altres organismes, ho hem dit en altres debats. Per tant, conseller, almenys, sí que ens haurà de reconèixer que som coherents amb una posició política que hem mantingut durant una legislatura des de Ciutadans.

Per tant, no hem sigut mai partidaris de crear nous ens en aquest moment i menys, lògicament, a dia d'avui.

Dit això, respecte a la representació també vam fer una esmena, crèiem que s'havia de reduir, que no podia ser tampoc sobradament dimensionat aquest consell, i per tant crec que arribem a aquest final de projecte... Per cert, parèntesi: projectes d'aquesta nova fórmula de fer política que es diu «Parlament exprés», com el programa de televisió, però, aquí és Parlament exprés, en comptes de *Pekín Express*, tenim el Parlament exprés, que, per qui no ho sàpiga i ens estigui veient, és fer lleis en tres setmanes, eh?, fer lleis de canvis territorials en tres setmanes; el Parlament exprés és la nova fórmula del tripartit per fer lleis, és aquesta nova metodologia que tenim: caràcter d'urgència, compareixences en un dia... «–I què voleu canviar? –No, el sistema territorial de Catalunya i d'Espanya, que porta quasi dos-cents anys, amb les vegueries, en dos dies», que és el que pretén el tripartit. És una autèntica barbaritat plantejar un sistema parlamentari legislatiu d'aquesta manera.

Per tant, vostès ens estan fent el Parlament exprés, amb lleis d'importància, perquè necessiten un consens territorial, necessiten també saber llegir la idoneïtat, com parlàvem abans, del moment... Vostès, en pitjor moment i de pitjor manera, no podien haver gestionat aquest tipus de lleis, que va amb els governs locals, amb el consell, però que va molt vinculat, com vostè sap, conseller –ho hem parlat alguna vegada a nivell personal–, amb les vegueries; són dues lleis que van ben lligades, pel bo pel dolent. I, per tant, el procés que tenim obert amb les vegueries, doncs, va molt vinculat aquí, perquè vostès mateixos amb aquesta llei tornen a tirar d'aquesta ficció.

Per tant, nosaltres des de Ciutadans no volem ser còmplices d'aquest joc, no volem ser còmplices de la creació d'aquestes noves estructures. És més, ja els avanço que Ciutadans el que plantejarem en el futur és la reducció d'aquestes estructures, la simplificació de l'Administració, que hi hagin més policies, més metges, més funcionaris que donen serveis als ciutadans i menys estructures polítiques. És el que necessiten els ciutadans: millors serveis, menys embolcalls i més caramels; perquè en aquest cas ens costa més l'embolcall, moltes vegades, que el mateix caramel.

Per tant, nosaltres no col·laborem amb aquest procés, insisteixo que ha estat coherent amb la posició del nostre partit durant la legislatura, i en aquest sentit mantindrem aquesta coherència, més que mai, en un dia com avui.

I finalment una reflexió també respecte a aquest procés de les vegueries, aprofito lògicament..., perquè les nostres esmenes han anat encaminades a suprimir el concepte o les esmenes referents a les vegueries. Si anem creant lleis a Catalunya i la ficció que existeix un model territorial que ha de ser una mena de superposició al model territorial que tenim, que són les diputacions i les províncies, a Espanya, no podrem explicar-li a la ciutadania quin és el nostre model. Si vostès volen canviar el sistema territorial espanyol, el sistema territorial del nostre país, han d'anar a les Corts, demanar els canvis legislatius que toquin i buscar les majories per canviar les coses. El que no podem crear són les ficcions de: «No, jo les vegueries les faré, però segur, abans de finals de legislatura.» I arriba el moment en què la realitat diu que mantindrem les diputacions, que mantindrem i obrirem aquestes vegueries, però només quatre perquè, si no, la resta no poden ser legítimes segons la legislació estatal, i aquestes ficcions no porten enlloc. Porten a la confusió, porten a la duplicitat de funcions, porten, en definitiva, a un caos des del punt de vista organitzatiu i territorial.

Per tant, conseller, jo els demano una reflexió, pel moment que vivim, i també de sentit comú: plantegi vostè què hem de fer amb aquestes vegueries, si el tripartit no hauria d'esperar, primer, un altre moment processal –podríem dir-ho així–, i també a tenir un consens suficient per aprovar aquest tipus de legislació.

Per tant, nosaltres anunciem el nostre vot contrari, mantenim lògicament aquestes esmenes referents al sistema territorial de les vegueries, i sí que volem tancar dient que la nostra reflexió qüestiona la forma i el fons d'aquesta llei, però sobretot crec que en un dia com avui hauríem de ser tots capaços de preguntar-nos, com a mínim –després que cadascú que voti el que vulgui–, com a mínim, si estem fent el que la ciutadania espera de nosaltres, si avui estem creant aquí el que els ciutadans a qui representem esperen de nosaltres. Jo, sincerament, penso, almenys el nostre grup, i jo personalment crec almenys que el que els meus votants volen i el que els ciutadans que han confiat en mi volen i en el nostre grup..., ens demanen això. Serem coherents i no col·laborarem a aquesta sobredimensió d'aquestes estructures polítiques.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Montanya, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, bé, el passat 11 de novembre va tindre lloc el debat de totalitat d'aquest Projecte de llei de creació del Consell de Governs Locals, sense que el nostre grup parlamentari, el meu grup parlamentari, presentés esmena de totalitat, de retorn; motiu, aquest..., confiant que als treballs de la ponència es valoressin o es tinguessin en consideració les esmenes que vàrem presentar, un total de vint-i-cinc esmenes que, humilment, crèiem que anaven encaminades, totes elles, a la millora del text. Però el cert és que finalment solament se'ns van acceptar tres esmenes que podríem considerar-les com a tècniques, totes elles, i que fan, doncs, que avui anunciem que ens abstindrem en la votació del text, tot i considerant que es perd una oportunitat important per tal de fer del Consell de Governs Locals un veritable òrgan de representació del món local en les institucions de la Generalitat.

Aquest organisme, i segons disposa l'article 85 de l'Estatut d'autonomia, ha de representar els interessos del món local, els interessos del món local enfront de la Generalitat. Ara bé, aquí comença el debat amb profunditat o el que vol ser l'esperit de la llei o la hermenèutica de la llei. Clar, l'article 85 de l'Estatut clarifica o acota *ab initio* que és un òrgan de representació de municipis i vegueries en les institucions de la Generalitat, «municipis i vegueries». Les nostres esmenes van anar encaminades no a suprimir el terme «vegueries», tot i que està pendent sobre aquesta qüestió que es pronunciï el Tribunal Constitucional, si més no..., i no entrarem en aquesta qüestió, no hi entrarem. Mentre no es digui el contrari, l'article 85 de l'Estatut d'autonomia està en vigor. Per tant, nosaltres el respectem, com no pot ser d'altra manera. Una altra cosa és que hi puguem estar no d'acord.

Ara bé, nosaltres anàvem més enllà en les nostres esmenes, i ho fèiem parlant d'òrgans supramunicipals –supramunicipals. Per què? Perquè hi hagi una veritable representació del món local. Si hi ha la vegueria, per què no hi ha de ser la comarca, o el consell comarcal? I aquest és un debat que no és «baladí», i és un debat que considerem que ha de seguir amb especial interès el síndic d'Aran i diputat al Parlament de Catalunya, el senyor Boya, perquè precisament les esmenes que el meu grup parlamentari va presentar anaven encaminades cap aquí també, perquè l'Aran tingués veu i representació en aquest consell, i per aquest motiu parlàvem d'òrgans supramunicipals. Però no es va entrar en aquest debat, no es va voler entrar en aquest debat, i es van rebutjar les nostres esmenes.

Des del nostre posicionament entenem que s'hi haurien hagut d'introduir modificacions que canviessin l'esperit del text. De fet, les administracions locals són administracions públiques, el tercer nivell administratiu de l'Estat i un poder no polític, sinó administratiu, Administració pública, certament la més propera al ciutadà i la que gestiona les competències més properes de la vida diària dels ciutadans. I l'antecedent immediat el tenim, perquè, en definitiva, no es que estiguem creant un nou òrgan; en definitiva, estem desenvolupant l'article 85, però tot i canviant el nom del Consell de Governs Locals pel que era o el que és el consell d'alcaldes previst en la Llei municipal i de règim local de Catalunya. En definitiva el que estem fent és això, no estem creant un nou organisme, li estem canviat el nom; aprofitem i fem una llei nova i diem que estem desenvolupant l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Bé, és un debat que és legítim, que no hi volem entrar i que no qüestionem.

Ara bé, nosaltres sí que és cert que lamentem que no s'hagi tingut especial cura a l'analitzar les esmenes que el nostre grup parlamentari va presentar. Nosaltres, i ho repeteixo, anàvem més enllà i modificàvem el sentit o l'hermenèutica de la llei per entitats supramunicipals i, ho repetim, facilitàvem amb aquest fet..., o corregíem el text en el sentit que, per exemple, tal com m'he manifestat abans, no hi hagi cap menció de la presència o representació de l'Aran en aquest òrgan estatutari, tot i que el propi síndic ens va fer a mans a tots els ponents d'aquesta llei unes recomanacions i unes indicacions perquè esmenéssem el text en aquest sentit. Inclús crec recordar, senyor síndic, senyor diputat, senyor Boya, que inclús les va registrar al Registre del Parlament. Després, misteriosament, van desaparèixer o van ser retirades. Doncs, no misteriosament; deurien d'arribar a algun altre tipus d'acord que no se'ns ha fet a mans de la mateixa manera que se'ns van fer a mans les seves recomanacions perquè esmenéssem el text. Ara bé, parlem de la idiosincràsia pròpia de l'Aran. I per què no hem de parlar de comarques o dels consells comarcals?, per què ho havíem d'acotar a les vegueries i als municipis?

Tot això fa que el nostre grup parlamentari en aquests moments hagi pres el posicionament d'abstindre's en la llei, i també perquè les esmenes 24 i 52 ens van ser rebutjades, on es disposa que l'alcalde de Barcelona aparegui sempre com a membre nat del consell, en detriment, entenem nosaltres, dels alcaldes de Girona, Tarragona i Lleida. No ho entenem, no hi estem d'acord i considerem que aquest fet només dóna imatge de centralisme i de prevalença a Barcelona, tot i que la tingui, envers les tres restants ciutats o municipis més representatius de Catalunya. Motius, tots aquests, els exposats, ho repeteixo, que fan que avui nosaltres ens abstinguem en la votació final del dictamen.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, en primer terme també mostrar la satisfacció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per haver arribat a un acord, finalment –encara que sigui en el darrer moment, però s'ha arribat a un acord–, sobre el text final del Consell de Governs Locals de Catalunya. Si ho recorden,

aquest grup parlamentari va fer una intervenció dura en el debat de la totalitat, bàsicament perquè enteníem que era una llei que era fàcil de pactar però que no havia arribat aquí al Parlament d'una manera suficientment treballada dintre dels grups parlamentaris i, per tant, aquest consens senzill es feia difícil amb el redactat que tenia.

En aquell moment vam entendre que una llei de vint-i-quatre articles, una disposició addicional, una transitòria i una final, creiem que pel sentit que té aquesta llei era fàcil d'arribar a un acord, i hem estat batallant des del primer dia perquè així fos. Vam presentar vint-i-sis esmenes; d'aquestes vint-i-sis esmenes se'ns en van admetre inicialment sis, quatre les vam poder transaccionar, i permetin-me que els expliqui inicialment quines eren aquestes.

En primer terme, la definició pròpia del Consell de Governs Locals, a l'article 2, que va poder ser esmenat. També que es pogués defensar des del Consell de Governs Locals l'autonomia local no només dels actes propis d'aquest Parlament i del Govern, sinó també de cambres parlamentàries de fora de Catalunya, i, per tant, que l'autonomia local pogués ser defensada també des del Consell de Governs Locals quan hi hagi regulacions europees, espanyoles, etcètera, que ens afectin i, per tant, que també fos un òrgan que tingués aquesta funció. També el moment en què s'havia de constituir; de fet, tots els grups el vam esmenar, aquest òrgan. També quan s'havia de dur a terme la primera sessió.

També una esmena important: el concepte de «governs locals» no podia substituir les entitats municipalistes. Si hi ha una cosa que funciona en aquest país, i funciona bé, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, el que no podem fer és substituir-les per un òrgan que creem des d'aquest Parlament, i per tant aquesta praxi que hi ha hagut especialment aquests darrers anys, en què s'han posat d'acord les dues entitats municipalistes per defensar els interessos del municipalisme a Catalunya, no pot ser substituïda pel Consell de Governs Locals. En tot cas, el Consell de Governs Locals ajudarà que el municipalisme tingui una nova eina, però no a substituir l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis.

També vam presentar esmenes en el sentit que la substitució del president no impliqués decaure com a membre del consell. Per què? Perquè si la presidència no es pot pactar per quatre anys, si és possible, que es pugui fer dos anys i dos anys. I per tant també aquí introduíem una clàusula, crèiem, important.

A part d'aquestes esmenes, evidentment, n'hi ha d'altres que nosaltres no hem mantingut fins al final, les votarem, però hem entès que per garantir aquest consens en un òrgan que creiem que és de país, que és de desenvolupament estatutari, que és l'article 85 de l'Estatut... Que no és un òrgan que creï noves estructures, senyor Rivera, tampoc és un òrgan que creï nous treballadors, no és un òrgan que creï nova despesa. És un òrgan en què hi haurà cent representants del món municipal per defensar els interessos dels municipis de Catalunya; res més. I per tant, com que aquest òrgan crèiem que també naixia amb una certa indefinició, vam presentar esmenes per acotar aquesta indefinició.

En aquest sentit, proposàvem que hi hagués trams de població per garantir que tots els municipis tinguessin una adequada representació en funció de la seva grandària. Les hem fet decaure, aquestes esmenes, entenent que la redacció actual ja garantirà que tant les associacions municipalistes com els partits polítics ens preocupem perquè aquesta representació de tots els treballs de municipis sigui adequada.

També, quant al gènere, crec que la fórmula que hem trobat de, com a mínim, la representació que surti del resultat de les eleccions, i, per tant, les presidències, crec que és una bona fórmula, i, a partir d'aquí, evidentment, d'ara endavant. També respecte al pluralisme polític ens passem, d'alguna manera, la pilota en els partits. Ens passem la pilota per a l'endemà de les eleccions, que hi hagi aquesta representació adequada de tots els partits polítics, amb una fórmula que després en parlaré.

També l'equilibri territorial serà complex, espero que els partits tinguem suficient capacitat de pacte, també, després, per poder-se sentir representants, no només tots els municipis per la seva grandària, sinó tots els territoris de Catalunya. I, per tant, tant les entitats municipalistes com els mateixos partits haurem de vetllar perquè això sigui així. I, finalment, també qui designa. Ara en parlaré.

Hem fet decaure també el que crèiem que era un instrument que no servia de massa res, que és la permanent. Hi ha una certa por que en aquests òrgans, que són cent alcaldes o alcaldesses, acabi havent-hi una permanent de quinze o vint alcaldes i alcaldesses, normalment dels municipis més importants de Catalunya, que acabin portant el dia a dia. Esperem que no sigui així. Fem confiança que en aquest naixement del Consell de Governs Locals, tots, d'alguna manera, anem a una direcció que no faci que els grans manin sobre els petits; i, per tant, aquesta permanent no l'hem esmenada finalment.

I també..., ara ho deia el senyor Montanya respecte als consells comarcals, nosaltres crèiem que els consells comarcals han d'estar representats. En tot cas, nosaltres ja procurarem que els nostres representants, els de Convergència i Unió, siguin també presidents o presidentes de consells comarcals.

Evidentment, l'element vegueria que ara s'ha posat en qüestió..., per nosaltres saben quina és la nostra posició respecte a la llei de vegueries. Per nosaltres no és un element determinant per dir que no en aquesta llei. Aquesta llei al final, si les vegueries no estan formades, o bé no formaran part dels 947 més quatre vegueries que serien inicialment, o senzillament hi hauran els quatre representants de les diputacions provincials, si és que la llei de vegueries no ha tirat endavant. Per tant, no era un element suficient per votar-hi en contra.

Respecte a la composició, i que és l'esmena que finalment hem arribat a un acord en darrer terme, creiem que s'ha introduït un element important i que ha estat l'element que ha fet que Convergència i Unió finalment votés a favor.

La proposta del projecte de llei era per al nombre de vots globals a Catalunya i aplicant la fórmula de les eleccions municipals. I, per tant, a tot el país com a cir-

cumscripció única. Nosaltres ens queixàvem que això no s'ha aplicat en altres lleis. A la llei de l'àrea metropolitana que ara estem debatent, hi ha una fórmula –que és de consens, si volen, o com a mínim s'ha intentat un cert consens– que combina l'aspecte poblacional amb els resultats, i fa una miqueta de barreja.

Aquí no, aquí anem directament a un resultat global, anàvem a un resultat global. I, per tant, l'interès nostre era introduir el concepte que el Consell de Governs Locals, que el componen presidents de corporació i presidentes de corporació, també l'element presidents de corporació, alcaldes, alcaldesses hi havia de ser present. Aquesta fórmula del 90 per cent per al resultat i el 10 per cent per alcaldes, alcaldesses, és una fórmula que en podem discutir els percentatges, però, en tot cas, combina els dos elements, que era el que volia el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i ens congratulem que hagi pogut ser així finalment.

Un petit retret, evidentment, no me'l puc estalviar. No ens agrada fer lleis d'aquesta manera: de pressa, corrents... Ara hem acabat de fer la transacció, evidentment agraïm la part de la voluntat de consens, ara ho diré, però no ens agrada haver de fer lleis amb aquestes velocitats, la veritat. No és una manera de fer-ho, i més una llei senzilla com aquesta que té pocs articles, que la predisposició de tots era bona i que, per tant, hauríem pogut treballar-la d'una altra manera.

Bé. Finalment, les dues transaccionals d'avui, la del matí conforme l'òrgan, per sentit comú, no el crearem els propers cinc, sis mesos, sinó després de les eleccions municipals properes, que és una qüestió, doncs, que és de sentit comú que ara no el constituïm, i la segona, la de la composició, per tant, a totes dues hi votarem a favor.

Només un mot final per agrair la qualitat humana dels membres que estàvem a la comissió. Perquè, més enllà d'aquestes lleis exprés, d'aquestes presses i de tot plegat, si no hi hagués hagut aquesta predisposició personal també de tots els membres de la comissió, especialment dels que formen part..., dels partits del Govern, i, per què no dir-ho?, a última hora també, no última hora del departament, però sí del conseller Ausàs i el departament per tal de donar el vistiplau en aquesta última esmena..., doncs, agrair, igual que altres vegades s'ha de retreure quan no és així, avui, senyor Ausàs, honorable conseller, doncs, li vull agrair també la seva participació final, perquè aquesta llei fos finalment una llei de consens. Repeteixo, que potser nosaltres no l'hauríem feta així, que segurament hi ha aspectes d'aquesta llei que podrien criticar-se –de composició, de funcions, de com s'hi accedeix–, però, en tot cas, el municipalisme en aquest país no hauria de ser una eina que ens tiréssim pel cap.

I com que aquest que els parla és un convençut municipalista, tenim molt clar, el nostre grup parlamentari, que està compost majoritàriament per municipalistes, que aquest era el bé a preservar, desenvolupament del nostre Estatut, per tant, autogovern i, d'una altra banda, municipalisme.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula, en nom de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, estem en el tràmit final d'aquesta llei, i pujo a aquesta tribuna per argumentar, en representació del meu grup, els motius pels quals anunciem el nostre vot favorable, i ho fem amb les esmenes que s'han incorporat en funció de l'informe de la ponència, amb les esmenes que s'han transaccionat, que ens ho explicava ara mateix el senyor Corominas, i també amb les esmenes tècniques.

Els motius principals pels quals fonamentaré aquest nostre suport, doncs, no seran cap sorpresa. Per descomptat, doncs, en primer lloc, perquè és una llei de desplegament estatutari, i ens sembla molt important, com fins ara, però encara més en aquests moments, seguir desplegant amb normalitat el nostre Estatut. I, en segon lloc, i d'una manera molt especial, perquè és una llei que significa la creació d'un consell que ve a enriquir el nostre sistema institucional en una dimensió molt rellevant d'aquest, la millora de la representació per als ens locals.

Parlem sovint de la importància del nivell de Govern local per la seva immediata proximitat a la ciutadania. Però el que cal és que el nostre municipalisme el demostrem amb fets. I, per tant, millorar les condicions en què el món local exerceix les seves funcions i donar un espai institucional a la seva representació és una manera evident de fer-ho.

Sobre el desplegament estatutari, sobre el caràcter de desplegament estatutari d'aquesta llei, no hi afegiré res més. A l'article 85 ha estat reiteradament esmentat, dir només que, a diferència del que deia el senyor Montanya, no és la representació del món local enfront de la Generalitat, sinó en les institucions de la Generalitat. Per tant, no pressuposem una situació, doncs, d'enfrontament, ans al contrari, de millorar la capacitat de col·laborar de tots dos nivells de Govern. Per tant, donem compliment a la indicació de l'Estatut, i això no pot menys que satisfer-nos.

I, per altra banda, pel que fa al segon motiu, la millora de la representació dels municipis i les vegueries en les institucions de la Generalitat..., en un grup parlamentari que ha estat i és des de sempre defensor del municipalisme, doncs, no podem més que felicitar-nos de tenir finalment actiu aquest consell.

Deixin-me citar avui el president Tarradellas, en concret el que va escriure en el pròleg d'un llibre de Joaquim Nadal, que és diu *Municipi i ciutat: Girona com a exemple*, de l'any 1988. En aquest pròleg, el president Tarradellas es lamentava, manifestava la seva recança per no haver pogut ser mai alcalde. I deia: «Sempre he cregut que les alcaldies i, en general, la vida municipal, són una formidable escola d'excel·lents polítics i, per tant, de governants. En la meva manera de veure un polític no pot ser mai solament un home teòric, encara

que cal que tingui idees, potser poques» –deia–, «però molt clares. Tampoc no és un gestor sens rostre, un administrador anònim, tot i que ha de saber ponderar els interessos que la comunitat li confia. El polític és un home que ha de tenir sentit de la realitat que l'envolta i ha de saber tractar els homes, *"la politique c'est le commerce des hommes"*, deia Montaigne» –cita Tarradellas–; «jo crec que hi ha una llarga experiència democràtica europea que demostra que el sentit de la realitat i el tracte amb els homes s'aprèn al municipi.» Acaba aquí la cita.

La porto avui aquí perquè em sembla que és bo que aquesta experiència, que no només la tenim, doncs, en aquest país, és compartida amb molts altres països europeus, és bo que aquesta experiència i aquest sentit de la realitat que atresoren els nostres electes locals, li facilitem al màxim els canals d'expressió. Nosaltres estem convençuts que la nació es construeix des de baix i no des de dalt. Som socialistes i federalistes, i creiem que la nació es construeix cada dia amb el batec quotidià i les alegries i els patiments de la gent. I per això pensem que la bona governança democràtica es construeix també des de baix. Per això, tot allò que faciliti l'expressió del món local, és per nosaltres una bona notícia.

Discrepo absolutament de la intervenció que ha fet el senyor Rivera, naturalment. Jo crec que ell parlava de Parlament exprés, però potser és que ell és un diputat exprés i no ha tingut temps de veure de quina llei discutíem avui, perquè no parlem de la llei de vegueries, estem parlant d'una altra cosa. En tot cas, crec que, en aquest moment –en aquest moment–, és especialment important ampliar els espais de presència del municipalisme. Justament perquè la greu crisi econòmica i les seves conseqüències per les finances públiques té una crua expressió en la situació actual del món local, garantir l'autonomia local vol dir avui, entre altres coses, garantir la suficiència financera, i en moments complexos és més important que mai, que no es prenguin decisions sense tenir presents les raons de tots els diferents nivells de govern. En temps de dificultat és més important que mai que el món local, el primer esglaó institucional del nostre sistema, se senti reforçat i reconegut i que disposi d'instruments per fer presents les seves necessitats, inquietuds i projectes en els processos de presa de decisions.

Millorar la governança multinivell de la qual tant es parla avui a Europa, vol dir anar-nos dotant progressivament d'espais d'interlocució eficaços. I el consell, pot ser, és evident, un d'aquests espais.

No puc acabar aquesta intervenció sense manifestar la nostra satisfacció per l'assoliment del consens de què parlava ara fa un moment el diputat senyor Corominas, amb el Grup de Convergència i Unió. El nostre desig ha estat, des de l'inici, assolir un màxim consens en l'aprovació de la llei, però no ha estat fàcil. Les diferències s'han centrat, sobretot, en un article, com deia el senyor Corominas... Un sol article, sí, però no un article qualsevol. En tot cas, perquè al voltant d'aquest article hem reiterat una de les discussions interminables de la política catalana: la discussió sobre la proporcionalitat en el nostre sistema de representació.

I aquest és un debat que reiteradament ens ha dificultat arribar a consensos en altres temes. Per tant, crec que podem estar contents d'haver trobat una fórmula suficientment satisfactòria per a una gran majoria d'aquesta cambra. I aquesta fórmula –estic d'acord amb vostè, senyor Corominas– ens dota d'un sistema que fa que la futura composició del Consell de Governs Locals respecti diferents paràmetres. Ens ho deia el conseller: «El sentit polític del vot dels catalans i les catalanes en les eleccions municipals, la diversitat territorial de Catalunya, la diversitat demogràfica dels nostres municipis i la diversitat de gènere dels i les electes locals, almenys, i totes aquestes diversitats hauran de trobar representació dins d'un univers finit que és el format pels alcaldes i per les alcaldesses.» No és estrany que ens hagi estat difícil arribar a trobar aquesta fórmula.

La quantitat de membres del consell respon a aquest intent d'acollir al màxim la diversitat existent i el mateix motiu està a la base de donar la capacitat de proposta a les formacions polítiques, un cop que hagin escoltat l'opinió de les entitats municipalistes, amb l'obligació que els imposa la llei de respectar les diversitats esmentades.

Vull ressaltar, també, que en el tràmit parlamentari hem reforçat la majoria necessària per a la designació del president o la presidenta del consell, que ha passat a ser de dos terços. I aquest canvi respon també a la voluntat de sotmetre a consens aquesta elecció. No sé si hem trobat la fórmula ideal, però ha estat la millor fórmula que hem estat capaços de definir i la que permetrà iniciar la vida del consell, que és el que finalment, n'estic convençuda, és el més important. Perquè, un cop celebrades les properes municipals, les properes eleccions municipals, un cop el consell vegi la llum, no hi ha dubte que els seus i les seves integrants, investits de la funció de defensa dels interessos del món local, en complementarietat amb les associacions municipalistes, iniciaran un camí de consolidació del consell que serà netament positiu, jo també ho crec, per al municipalisme català.

Serà el món local el que tindrà la tasca d'iniciar el treball del consell i seran aquests alcaldes i alcaldesses que el compondran els que decidiran, acord a acord, dotant-se d'un reglament per al consell, el que volen que sigui aquest òrgan. La nostra funció ha estat crear un marc suficient, els alcaldes i alcaldesses decidiran després com desplegar-lo.

No hem d'oblidar, i això ho sabem tots, que per sort un alcalde o alcaldessa es sent abans que res, en el 99 per cent dels casos, això, alcalde abans que membre d'un partit, la llei li fa confiança.

Per tots aquests motius, ja els he anunciat el nostre vot favorable. I no vull acabar sense agrair als serveis tècnics del Departament de Governació; als diversos compareixents, les seves aportacions; als diversos diputats membres de la ponència, el seu treball; al relator, la seva paciència; al lletrat, la seva tasca tan eficient, com és habitual; i també vull fer un agraïment a la tècnica

del Grup d'Esquerra Republicana, Sílvia Benítez, i a la tècnica del meu grup, la senyora Odile Rombouts, pel seu suport constant.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, membres del Departament de Governació i Administracions Públiques. Com a ponent relator de la llei, avui mostro el meu orgull i satisfacció perquè aquest projecte de llei, llei d'aquí a una estona, només serà rebutjat pel 2 per cent d'aquest Parlament. Per tant, podem dir que el món local català està d'enhorabona perquè hem aconseguit aquí un consens màxim, un consens molt important i que això demostra la importància que dóna aquest Parlament als ens locals del país i al món local en general.

Permetin-me, anant ràpid, que expliqui com han anat una miqueta els treballs de la ponència i les notes de les millores introduïdes a les diferents reunions de la ponència. Es concreten les finalitats del consell, s'articula la possibilitat que en determinats supòsits la Comissió Permanent, per majoria absoluta i raons d'urgència, pugui demanar el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Quant a designació s'han recollit algunes peticions que varen demanar els compareixents, les entitats municipalistes tenen cabuda en el projecte de llei, doncs, s'hauran de consultar els alcaldes designats pels partits polítics, federacions, coalicions o agrupacions d'electors per ser-ne membres. I d'altra banda, també es fa menció dels municipis petits, en tant que es garanteix la seva representació.

També s'ha afegit una clàusula de paritat de gènere o, com a mínim, el manteniment de la proporció entre homes i dones resultant de les eleccions municipals. I també es preveuen criteris de paritat a les comissions d'estudi i a la Comissió Permanent.

La designació es farà d'acord amb aquest acord, diguem-ne, d'última hora, de darrera hora que s'ha especificat ja, és a dir, la fórmula 90/10, no?, 90 per cent segons la llei d'Hondt, 10 per cent segons el nombre d'alcaldes.

En el ple, no es limita el ple del consell a l'hora de designar els seus membres, sinó que acorda la designació dels representants del consell als organismes de la Generalitat que determinin les lleis. I el ple s'haurà de reunir almenys un cop a l'any.

El president o presidenta també, l'elecció del president es realitzarà per majoria qualificada de dues terceres parts, el que preveu és que hi hagi d'haver un gran acord. Es preveu la possibilitat que si el president o presidenta renuncia al càrrec, sense perdre la condició de membre del consell, se n'escollirà un altre que el substitueixi pel temps de mandat restant. Això mateix es diria dels vicepresidents o vicepresidentes. I també de la Comissió Permanent, la clàusula de representació proporcional i equilibrada de tots els municipis tenint en compte llur diversitat pel que fa a la població, el territori i la dimensió. És a dir, al ple hi serà, però a la comissió permanent també hi ha una clàusula de salvaguarda en el sentit que això s'ha de respectar.

S'ha de vetllar, com he dit abans també, en la Comissió Permanent per una composició equilibrada d'homes i dones i, evidentment, per tant, això ha de reflectir la composició del Ple.

Funcions de defensa de l'autonomia local, expressament es preveu que el Consell de Governs Locals vetlli per la defensa de la autonomia local amb relació a les directives, les lleis, els reglaments i qualsevol altra forma que incideixi en els ens locals de Catalunya.

I en les diferents disposicions, la clàusula de garantia, per tant, que el Govern garanteixi la disponibilitat de mitjans personals i materials necessaris per iniciar la seva activitat al cap d'un mes.

També s'ha especificat abans aquesta transacció a la qual s'ha arribat, que és lògica, ja s'ha dit, és de bastant sentit comú, el fet que el Consell de Governs Locals es constitueixi, doncs, després de les properes eleccions municipals. Per tant, era una qüestió òbvia que durant la ponència en vam parlar, però que finalment ens havia quedat no recollit, però que finalment, doncs, s'ha pogut fer sense cap problema.

Permeteu-me, per dir-ho d'alguna manera, algú podrà dir que aquesta llei no és suficient, i segurament pot tenir raó, però és evident que s'ha fet un pas endavant, un pas important. No és un nou organisme qualsevol, és a dir, emana de l'Estatut, de l'article 85, s'ha especificat. Però jo primer de tot voldria donar la importància del que suposa que per primera vegada hi hagi un organisme amb el màxim respecte a la feina que fan les entitats municipalistes, que hi hagi un organisme institucional politicojurídic que d'alguna manera representa una única veu..., la veu del món local català. Jo penso que això no deixa de ser important, necessari, que hi hagi un organisme que vetlli pels seus interessos.

També voldria fer un reconeixement, com no, en el dia d'avui, i parlant d'aquesta llei, al paper dels ajuntaments i dels ens locals de Catalunya. Aquests s'han constituït al llarg d'aquests darrers més de trenta anys com a elements fonamentals per a la transformació i millora social i econòmica del país. Els ajuntaments, i els que som alcaldes ho sabem, els que ho han set també i els que han set regidors o regidores també, són l'administració més propera als ciutadans i ciutadanes, i aquest fet fa que vagin assumint cada vegada més noves competències que segurament no els són pròpies, derivades de la demanda de nous serveis per part de la ciutadania. Això comporta que les diferents normes o lleis que es fan en aquest Parlament, que es poden fer a nivell de Congrés o es poden fer a nivell d'Unió Europea, molta d'aquesta normativa els afecta. I, per tant, d'alguna manera, aquesta institució serveix precisament per ser vigilants, garants de com els poden afectar aquestes normatives en el futur.

És d'aquesta necessitat, per trobar solucions de forma conjunta, d'on sorgeix, doncs, la necessitat d'organitzar-se des del món local. Sóc un ferm, som uns ferms partidaris de la institucionalització del municipalisme de Catalunya, qualsevol iniciativa que doni suport al conjunt del món local és i ha de ser benvinguda. El seguit de reptes i necessitats dels ajuntaments i ens locals converteix en prioritari que el municipalisme avui a Catalunya estigui unit i pugui tenir una única veu, tot considerant el paper de les entitats municipalistes, i el Consell de Governs Locals ho possibilita. Per tant, es configura, ho he dit abans, com una institució integrada dins l'organització politicoinstitucional de la Generalitat. I cal assenyalar que és de vital importància la participació del Consell de Governs Locals en les iniciatives legals de la Generalitat.

Avui, per tant, contribuïm a una renovació i modernització institucional, mai com ara, es digui el que es digui, el món local no havia estat tan protagonista en la construcció de la nova arquitectura de la governança del país.

Per acabar, dir que s'ha establert que les designacions dels membres han d'aplicar els criteris següents, s'ha dit per part de molts oradors, però jo crec que és important: el de representació proporcional i equilibrada dels municipis, tenint en compte els diversos trams de població i garantint especialment la representació dels petits municipis. Ja sé que no diu dels trams concrets, però sí que d'alguna manera, i ho esmentem en la llei, que ha de ser així. El de representació proporcional i equilibrada dels diferents territoris i també el de paritat de gènere o, com a mínim, en la proporció resultant de les eleccions municipals. Això és, des qualsevol punt de vista, un avenç; és indubtable que es tracta, doncs, d'un pas més en el reconeixement i la modernització del rol institucional dels ens locals.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, a banda que suposa un pas més cap a la unitat del municipalisme català, avui aprovem un instrument, una eina que d'aquí a un temps la podrem perfeccionar, però segurament que ens sentirem orgullosos d'haver-la creada, perquè, d'alguna manera, el món local català, i més en uns moments com aquests de crisi important econòmica, agrairà que pugui ser la pedra de toc del que emana d'aquest Parlament. I, per tant, des d'aquest punt de vista, felicitem tots els ponents, agraeixo a tots els ponents, als serveis tècnics, també, òbviament, a la Sílvia Benítez, tècnica del meu grup parlamentari, pel treball, i a tots agrair-los la voluntat de consens.

Crec que avui fem un pas interessant i aquesta voluntat de consens ja ens agradaria que hi fos en altres lleis, perquè crec que al cap i a la fi és el que ens demana el nostre país.

Senyores i senyors, senyor president, gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors i senyores diputades, em permetran, doncs, que faci públic, que doni a conèixer el posicionament del nostre grup amb relació a aquest projecte de llei. Nosaltres estem en aquest ampli consens que finalment hem aconseguit, i, per tant, el nostre vot serà favorable.

De fet, a la presa en consideració d'aquesta llei, en el seu debat a la totalitat, ja manifestava en nom del meu grup la satisfacció que ens produïa abordar aquest debat, iniciar el tràmit d'aquesta llei. I ho intentava argumentar per diferents motius. En primer lloc, per la necessitat i la conveniència d'aquesta. Jo crec que tots hi coincidim, excepte els representants del Grup Mixt. Intentaré després argumentar el perquè pensem que és del tot convenient i necessari malgrat la situació de crisi econòmica, que ha utilitzat com a principal argument per al seu vot.

En segon lloc, perquè per a nosaltres significa, i ho han dit els altres diputats que ja han intervingut, desplegar les previsions estatutàries. I per últim, perquè partíem, i en aquell moment ja ho vam dir, d'una absoluta predisposició per aconseguir un consens, un ampli consens. Ho teníem bé perquè en aquell moment en el debat a la totalitat ja no es van presentar esmenes a la totalitat i era un bon inici.

En aquell moment també lamentàvem les dificultats que havíem tingut per arribar a un consens i el reivindicàvem. Tots els grups, jo crec que hem coincidit en la defensa dels interessos i coincidim en la defensa dels interessos locals, en la defensa de l'autonomia municipal. I, per tant, aquest fet, jo crec que era bàsic, era substancial per poder aconseguir aquest ampli consens.

Efectivament, per a una formació política com la nostra, amb una vocació clarament municipalista, era molt important obtenir el consens, i per què no?, la unanimitat. És a dir, que no descartàvem aquesta possibilitat d'entrada, i que no s'acabés imposant una vella tradició, la tradició també del municipalisme català, que ve de lluny, i que troba el seu pecat original en el desacord partidista de si ha de donar prioritat a la proporcionalitat o ha de donar prioritat a la representació partida, el nombre d'alcaldies o el nombre d'ajuntaments que cada partit polític, doncs, té. Aquest desacord, aquest pecat original, si se'm permet l'expressió, té un clar reflex en la coexistència encara a dia d'avui, malgrat els apropaments, malgrat les aparences, de dues entitats municipalistes.

Finalment, hem de celebrar que els mals auguris no s'hagin confirmat. I si bé no ha estat possible la unanimitat en aquesta llei, com el senyor Freixanet, doncs, comentava, podem celebrar un elevat grau de consens. Jo crec que pràcticament a aquestes alçades ja s'ha dit tot i més quan la coincidència entre els diferents grups és tan important, però jo vull posar l'accent en alguns aspectes. En la coexistència, també coincidim des del nostre grup parlamentari, de la coexistència del Consell de Governs Locals amb les entitats municipalistes. Ha de ser

així, eh?, nosaltres estem convençuts que ha de ser així. I, en tot cas, a partir del moment en què s'aprovi aquesta llei i que entri en vigor, potser la feina de tots plegats és cadascú trobi el seu paper. I les entitats municipalistes hauran de trobar el seu paper, eh?, que sens dubte ho faran, com ens hi tenen acostumats.

Un altre tema que hi vull donar una especial rellevància, perquè en les compareixences es va reclamar, es va reivindicar, eh?, és aquesta voluntat que tots plegats hem tingut perquè els petits municipis hi siguin presents, en el Consell de Governs Locals, eh? I, per tant, hem afegit una esmena, en què queda clar que hi hauran de ser representats d'alguna manera.

Pel camí han quedat moltes coses, algunes molt interessants. Jo crec que si no s'han incorporat a la llei que finalment s'aprovi no ha estat per manca de temps, jo crec que no ens ha de servir d'excusa la manca de temps. D'altres lleis, amb una tramitació molt més complicada i molt més llarga, han acabat trobant el consens, com aquesta, cinc minuts abans de la intervenció en el plenari, i, per tant, no és excusa el fet que hagi trigat tres, quatre setmanes més o menys perquè al final, com deia, en altres casos, amb molt més temps per davant, ens hem trobat, diguéssim, amb la mateixa urgència d'última hora –que celebrem, eh?, tot sigui dit.

Però sí que és veritat que hi han aspectes interessants. Alguns d'ells, que plantejava el representant de Convergència i Unió i que alguns de nosaltres també compartíem: la possibilitat de la constitució del Consell de Governs Locals en el marc d'una assemblea d'alcaldes, d'una assemblea de municipis. Finalment això no ho hem recollit, no hem sabut trobar una fórmula que fos respectuosa i que no muntés una mena de teatre per constituir el consell. El fet que no ho reculli la llei no priva que si les entitats municipalistes, si els municipis consideren que és oportú posar, donar més rellevància a la constitució del consell en el marc d'aquesta assemblea, res priva que es faci; i, per tant, deixem, jo crec, tots plegats, aquesta porta oberta perquè podria ser un moment, i aquells que hem tingut responsabilitats en el món municipal sabem de la importància de donar aquesta imatge d'unitat del món local, no?, i dels municipis.

I un altre aspecte que no hem sabut, tampoc, resoldre, i que encara avui ho comentàvem amb els diputats i diputades del meu grup, era el fet que un percentatge important, amb els números d'avui, un 12 per cent dels municipis, de les alcaldies que estan en mans d'agrupacions independents, que no són partits, no són coalicions, són agrupacions independents, que difícilment sumaran aquest 5 per cent dels vots a nivell de Catalunya, corren el risc –de fet, la llei no preveu un sistema perquè tinguin representació en el consell–, això tampoc priva de la generositat dels partits polítics a l'hora de confeccionar o de triar els representants que ja han de formar part del consell, i, per què no, algun d'ells, doncs, podria cedir-se, de manera generosa a aquest percentatge d'agrupacions d'electors i d'alcaldies independents. En tot cas, ho deixem en mans –ho deixem en mans– de qui ho hagi de tirar endavant.

Jo crec que, també, i abans ho he intentat dir, no compartim l'apreciació..., en algunes ocasions ens fa la impressió –i no es molesti, senyor Rivera– que forcen excessivament a l'hora de buscar els arguments, i era tan fàcil com dir que vostès no comparteixen el fet que contemplen les vegueries, a dins del consell, amb això jo crec que era suficient. Intentar argumentar el seu vot a partir que no era el moment oportú davant d'aquesta situació de crisi de crear un nou òrgan, nosaltres això no ho compartim, eh?

I, per tant, amb relació a les presses en la tramitació, em sembla que ja ho he comentat; tampoc no érem del parer d'introduir, que era amb el que ha sustentat l'argumentació del seu vot el Partit Popular de Catalunya, no enteníem que fos oportú que els òrgans de caràcter supramunicipal hi fossin representats; també hem trobat fórmules, i el representant del Grup de Convergència i Unió deia que intentaran, en la mesura de les seves possibilitats, que alguns d'aquests presidents dels consells comarcals també hi siguin en la seva qualitat d'alcalde, bé..., no deixa de ser una fórmula; però, en definitiva, hem d'anar a l'essència de les coses, les mancomunitats de municipis, els consorcis, els consells comarcals, en definitiva, representen els interessos del món local, dels ajuntaments, dels municipis, i, per tant, no tenen uns interessos propis, són els dels ajuntaments, els que els han delegat, i, per tant, ens sembla interessant que quan parlem d'òrgans de caràcter supramunicipal, doncs, quedi clar que al final qui els acaba representant són els municipis que són els que n'acabaran formant part.

De la mateixa manera, la transcendència que es dóna, o la rellevància que es dóna, el reconeixement que es fa de l'alcalde de Barcelona... Bé, de capital del país només n'hi ha una, ens agradarà més o menys, i, per tant, aquest és el motiu que ha fet que ho incorporéssim.

No m'allargaré més, senzillament també voldria, com han fet la resta de companys que hi han intervingut, agrair a tots els membres de la ponència, a tots els que hi han posat de la seva part per aconseguir aquest ampli consens; agrair les feines dels serveis tècnics, tant de la conselleria, del departament, com del mateix lletrat, i celebrar, perquè entenem que és molt important per als municipis, per al món local, que hàgim aconseguit aprovar aquesta llei en les circumstàncies que avui es donen.

Moltes gràcies, senyor i senyores diputats.

(El Sr. Corominas i Díaz demana per parlar.)

El president

Senyor Corominas?

El Sr. Corominas i Díaz

Sí, senyor president. Per retirar dues esmenes.

El president

Digui'm.

El Sr. Corominas i Díaz

La 73 i la 77.

El president

Gràcies.

(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera?

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, per al·lusions i contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, no..., la senyora Bosch em deia abans allò de la ficció, el..., com em deia, no?, el diputat exprés... No, miri, jo m'he llegit la llei i l'article 4 parla de consells de vegueries, i l'article 5 parla de municipis i vegueries de Catalunya, l'article 6 parla de consell de vegueries... La llei fa referència a una ficció, que no existeix, que són les vegueries, i el nostre grup, des de Ciutadans..., no pot votar a favor d'una llei que parla d'una cosa que no existeix. Per tant, no hi estem d'acord.

I amb relació al que deia el senyor Postigo, estic d'acord, no és que forcem els debats, ai, els arguments, és que n'hi han dos, un, que és que no estem d'acord amb les vegueries, efectivament, i un altre, que és un criteri diferent, a vostè li sembla que avui o demà hem de crear nous organismes polítics, i a nosaltres ens sembla que amb la situació que vivim avui econòmica no hem de crear més organismes polítics. Són dues concepcions de la política i de la relació amb els ciutadans.

(El Sr. Freixanet i Mayans demana per parlar.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

Senyor president, només per demanar-li, suposo que ho té vostè a la taula, que hi han un paquet de votacions tècniques i dues transaccionals, eh?

El president

Sí, sí, està tot controlat, senyor Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Perfecte.

(La Sra. Bosch i Codolà demana per parlar.)

El president

Senyora Bosch...

La Sra. Bosch i Codolà

No, el que deia ara el senyor Rivera...

El president

Té un minut.

La Sra. Bosch i Codolà

Suposo que deu haver vist, senyor Rivera, que hi ha unes transitòries que expliquen què fem mentre no existeixen les vegueries. Per tant, entenc que l'esperit de la llei no és posar èmfasi en el que vostè ha fet com a principal argument, que ha utilitzat com a principal argument, sinó justament una altra cosa; que crec que aquesta vegada no l'ha ensopegat.

El president

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Mixt –votarem les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 68 vots en contra i 58 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 68 vots en contra i 48 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, llevat de les que hem de transaccionar després, que són la 14 i la 25, i la 72, que les votarem amb les transaccionals.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 67 en contra i 17 abstencions.

Hi ha dues esmenes transaccionals; les podem votar conjuntament? *(Pausa.)*

Una és sobre les esmenes 14 i 25 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i una altra sobre la 72.

Les votem conjuntament, doncs.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 113 vots a favor i 16 abstencions.

Votem seguidament les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Que també han estat aprovades per 116 vots a favor i 13 abstencions.

Votem finalment el text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei del Consell de Governs Locals ha estat aprovat per 113 vots a favor, 3 vots en contra i 13 abstencions.

(Aplaudiments.)

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i nou minuts.